ÍN iWMÄ CÜ

Un roman de MICOL OSTOW

LEDA EDGE

o //

RIVBRDALB

ÎH URMĂ CU O ZI

Un roman de MICOL OSTOW

LEDA
EDGE

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

fôflW

! H URMA CU O ZI

Un roman de MICOL OSTOW

Traducere din limba engleză
ANDRA ELENA AGAFIŢEI

ÇORINT
B 0 0 K S
-2019-

Redactare: Antonia Kacso **Tehnoredactare:**
Mihaela Ciufu
Design copertă: © 2019 Warner Bros. Entertainment Inc.

MICOL OSTOW *RIVERDALE: THE DAY BEFORE*
Copyright © 2019 Archie Comic Publications, Inc. All Rights Reserved. River- dale and Archie Comics are trademarks and/or registered trademarks of Archie Comics in the U.S. and/or other countries.
Interior art©David Curtis

Romanian-language edition published by CORINT BOOKS SRL, by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

ISBN 978-606-793-592-9
ISBN ebook: 978-606-793-
823-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României **OSTOW, MICOL**
Riverdale: în urmă cu o zi: un roman / de Micol Ostow; trad, din lb. engleză: Andra Elena Agafiţei. - Bucureşti: Corint Books, 2019 ISBN 978-606-793-592-9

I. Agafiţei, Andra Elena (trad.) 821.111

PROLOG

JUGHMP

Riverdale e cunoscut ca „oraşul dinamic!”. Dar, dacă rămâi pe aici suficient de mult timp, începi să-ţi dai seama cât de multe dintre zâmbetele afişate nu fac decât să acopere, de fapt, un şifonier cât Narnia[1] *de mare, plin de „schelete”. Bineînţeles, fiecare orăşel are propriile secrete, dar chiar şi noi, cei care am crescut aici, care ne-am trăit toată viaţa în Riverdale, suntem şocaţi de ce se revarsă din cutia Pandorei.*

Crede-mă, ştiu ce spun. în ultima vreme, mi-am dat seama că toţi cei la care ţin sunt implicaţi în tot felul de melodrame stil Lynch[II]*.*

I Lume fantastică creată de C.S. Lewis, locul în care se desfăşoară o mare parte din acţiunea celor şapte romane fantasy pentru copii, *Cronicile din Narnia* (n. red.).

II David Keith Lynch (n. 1946), regizor, scenarist, producător, muzician american, ale cărui filme îi poartă amprenta de neconfundat. Printre creaţiile sale se numără serialul *Twin Peaks* (n. red.).

Riverdale e şi oraşul tradiţiilor ă la Rockwell: al petrecerii clătitelor de la miezul nopţii ie spre sfârşitul iernii, al decorării geamurilor îngheţate ale Primăriei şi al aburilor pe care-i expirăm când - dacă - îndrăznim să ieşim afară. Sau al weekendului în care are loc Balul liceului Riverdale, o venerare a apogeului culturii americane, demnă de a fi televizată: fotbal, dans şi mândria specifică unui orăşel.

Dar preferata mea - pe bune, singura care a însemnat vreodată ceva pentru mine - este Carnavalul anual Summerfest, de pe 4 iulie. De obicei, Betty, Archie şi cu mine ne ducem la carnaval împreună, ne îmbuibăm cu hotdogi şi vată de zahăr şi ne testăm îndemânarea la aruncatul în bazinul cu apă (Betty a fost dintotdeauna cea mai pricepută). Seara, Archie şi cu mine plecam la drum ca să vedem artificiile din Centerville, iar Betty rămânea în urmă ca să prindă prezentarea oraşului Riverdale cu sora ei, Polly (nu a deranjat-o niciodată să fie a cincea roată la căruţă pentru Polly şi - mai recent - pentru nelipsitul iubit al lui Polly, Jason). Summerfest este, pur şi simplu, o chestie la care participăm, una la care am participat dintotdeauna. Archie şi cu mine am început să ne ducem înainte să învăţăm să ne ţinem pe picioare, mulţumită părinţilor noştri, iar Betty a început să ne însoţească din clasa întâi şi, de-atunci, e o tradiţie.

Sau ar trebui să spun că a fost *o tradiţie.*

Pentru că vara asta, totul este diferit. Betty e plecată la Los Angeles, ca să-şi exerseze talentul de a scrie, cu un stagiu la Hello Giggles. *(Nu mai spun că Polly şi Jason s-au despărţit într-un mod teribil, demn de* Războiul Rozelor,). *Archie e ocupat cu munca în construcţii, pentru tatăl său...*

Sincer, nu l-am văzut prea mult în ultima vreme. Nu ştiu. Nu mă întreba de asta.

Cât despre mine? Lucrez în tura de noapte la Twilight Drive-În, în încercarea de a câştiga nişte bani, de a nu sta în casă şi în

calea tatălui meu...

Să nu stau în calea nimănui, să observ lucrurile de la distanţă şi să le consemnez sunt lucrurile la care mă pricep cel mai bine.

între timp, cât niciunul dintre noi nu ştia, la New York, o tânără importantă pe nume Veronica Lodge îşi trăia fără griji propriul episod din Gossip Girl, *mulţumită contului bancar impresionant al tăticului ei, Hiram Lodge. Părinţii Veronicăi erau cunoscuţi în Riverdale, dar, hei - asta nu avea nimic de-a face cu noi.*

Ei bine, cel puţin aşa credeam.

Efectul fluturelui sugerează că micile cauze pot avea efecte imprevizibile - şi catastrofale. O acţiune. O cascadă de urmări. Un rezultat pe care nimeni nu-l poate prezice.
Aşa am fost noi în vara aia. Archie, Betty, Veronica şi cu mine. Era 3 iulie. Sărbătoarea ne aştepta ca o promisiune încălcată. Eram despărţiţi, dar legaţi în moduri la care nu ne gândiserăm niciodată. Nişte fluturi mici şi proşti, care dădeau orbeşte din aripi

PARTEA I: DIMINEAŢA

De la:
DDoiley1@AdventureScouts.net
Către: [listă:
toate_adresele_din_lista_cercetaşilor]
Re: lista proviziilor necesare pe timpul nopţii

Către toţi cercetaşii din Riverdale Adventure:

Sper că toţi sunteţi pregătiţi pentru tabăra din seara asta. (Nu aţi fi cercetaşii mei dacă nu aţi şti să vă pregătiţi pentru toate scenariile posibile!) Vă rog să citiţi lista cuprinzătoare de mai jos, cu toate proviziile:

* rucsac cu cadru exterior *cort

(Nu uitaţi ţăruşii, corzile de plastic şi folia cortului. Solul din pădurea Sweetwater poate să devină foarte noroios.)

* sac de dormit (opţional, cu căptuşeală)
*unealtă multifuncţională - *fără bricege,* conform ordinelor Conducătorului detaşamentului de cercetaşi
* lanterne (şi baterii suplimentare)

* costum de baie
* sandale impermeabile
* articole de lenjerie, pijamale şi şosete pentru dormit
* sticlă de apă
* batoane proteice sau alte mici gustări
* loţiune pentru plajă
* balsam de buze

* hârtie igienicăloţiune contra insectelor
* periuţă de dinţi/trusă de toaletă, după necesităţi

Eu voi aduce trusa de prim ajutor. S-ar putea să vreţi să vă aduceţi şi un aparat de fotografiat, binoclul şi ghidul terenului din pădurea Sweetwater, pe care îl găsiţi în ataşament (deşi, până acum, toţi ar trebui să-i cunoaşteţi topografia).

De asemenea, ar trebui să fiţi pregătiţi pentru două drumeţii serioase: prima, către tabără în seara asta, şi mâine-dimineaţă, la răsărit. Insignele vor fi distribuite celor care pot să identifice corect varietăţile selectate de floră şi faună din una din drumeţii sau din ambele.

Sunt nerăbdător să-mi petrec ziua de sărbătoare cu nişte cercetaşi în devenire ca voi! Anunţaţi-mă dacă aveţi nelămuriri.

Al vostru,

Dilton, Conducătorul departamentului de cercetaşi

Cheryl:

Jay-Jay, dacă vrei să ştii, te caută tati. E nervos. Stai unde eşti, dar, până la urmă, va trebui să-l înfrunţi.

Jason:

Mersi, sunt pe fază. Ne vedem curând?

Cheryl:

Sunt pe drum. Evident, tocmai l-am ocolit pe dragul de tati. xo

CAPITOLUL UNU

BSTTY

Dragă jurnalule,

Nu-mi vine să cred că e deja 4 iulie! E super ciudat să sărbătoresc ziua asta aici, la Los Angeles, departe de Polly, Archie şi Jughead. Nu-mi aduc aminte ultima dată când am ratat carnavalul Summerfest din Riverdale. Cred că s-a întâmplat în vara aia, când Archie şi-a rupt braţul când construia o căsuţă în copac împreună cu Jughead, şi am rămas toată ziua în casă, unde am citit benzi desenate şi am mâncat îngheţate pe băţ, colorate în roşu, alb şi albastru. Limbile tuturor au căpătat o nuanţă de mov intens, iar Juggie a mâncat câte trei pentru fiecare îngheţată de-a mea şi de-a lui Archie, dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă.

Bineînţeles, mi-e dor de Riverdale şi de prietenii mei, dar oraşul Los Angeles este UIMITOR. Poate că locuinţa mătuşii Gertrude miroase un pic ciudat (orice ar fi, cred că duhoarea s-a impregnat în pereţi. Seamănă cu amestecul ciudat de usturoi şi săpun pentru bătrâne), dar e chiar pe marginea canionului Runyon. Aşa că, zilnic, înainte să plec la muncă, am ocazia să-l escaladez. Priveliştea e demenţială. E senzaţional! Nu se compară cu nimic din Riverdale.

Vremea este extraordinară, barista de la Blackwood Coffee îmi ştie deja preferinţele (o cafea mare, cu lapte şi două cuburi de zahăr)... O, şi încă ceva...

Da, îmi este dor de Polly, dar să fiu departe de mama pentru prima dată?

Mmm, nu-i rău.

Evident, o iubesc şi ştiu că şi ea mă iubeşte, dar e atât de autoritară! Pentru prima dată, mă simt oarecum independentă, şi nu e aiurea.

în plus, îmi place să lucrez la *Hello Giggles,* chiar dacă încă nu am câştigat-o pe şefă, Rebecca Santos - cunoscută ca editor - de partea mea. Nu ştiu dacă mă consideră vreo fraieră dintr-un orăşel, dar pur şi simplu nu o impresionez.

Ştiu că sunt fata cea nouă, că nu sunt din oraş şi că, probabil, sunt singura cu cea mai puţină experienţă, dar, până acum Rebecca m-a pus doar să mă ocup de diverse comisioane, să aduc cafeaua, să coordonez şedinţele, să trimit pachete

prin poştă - lucruri pe care le face o asistentă.

Adică, tot îmi place la nebunie, dar etichetatul dosarelor a fost singura chestie pentru care chiar am scris ceva. Rebecca mă obligă să scriu etichetele mai întâi cu creionul, şi apoi cu un marker Sharpie. *Poate* suferă de vreo tulburare obsesiv-com- pulsivă. în orice caz, treaba asta nu e nici pe departe pe drumul spre Premiul Pulitzer.

Totuşi, Rebecca mă ţine ocupată, ceea ce e bine. Din multe motive. Cel puţin, înseamnă că nu mă voi mai putea gândi la singura parte proastă a faptului că-mi petrec vara aici, în Los Angeles - că sunt departe de prietenii mei, de 4 iulie.

îhhh, pe cine păcălesc eu, jurnalule? Partea proastă e că sunt departe de *Archie.*

Polly:

Bună, surioară! Eşti prin preajmă? Vreau să mai stăm de vorbă. în plus, am nevoie de mai multe detalii despre „Rad Brad" ăsta, al tău. Pare... diferit de Archie. N-are cum să fie un lucru rău. Mi-e dor de tine!

Betty:

Şi mie mi-e dor de tine! Dar poţi să-i spui simplu, Brad. TE ROG © Cu siguranţă nu e ca Archie, în sensul bun. însă nici nu e Archie. în sensul rău.

„Rad Brad." Aşa s-a prezentat. A fost atât de intenţionat de siropos, încât a trebuit să râd, şi

cred că ăsta era şi scopul.

L-am cunoscut în cea de-a doua săptămână aici. începeam, în cele din urmă, să mă obişnuiesc cu energia din Los Ange- les - cu traficul nebunesc, cu faptul că trebuie să merg ore în şir cu metroul, zilnic, şi că vremea nu se schimbă niciodată (serios, nimeni de aici nu ştie ce să facă în rarele ocazii când plouă. AR LUA-O RAZNA dacă ar trebui să treacă printr-o iarnă în Riverdale, chiar dacă avem suficient sirop de arţar cât să-i ţinem pe toţi din oraş la o cură infinită de detoxifiere)... Cu faptul că până şi oamenii de rând seamănă oarecum cu celebrităţile şi că, la urma urmei, poate sunt celebrităţi-în-devenire. Tot mă simţeam ca fata din orăşelul de provincie, venită în marele oraş - cum aş fi putut să nu o fac? *Toate* hainele mele aveau, fără să exagerez, vreun imprimeu floral roz. Era ca şi când aş fi avut un bilet lipit pe frunte, pe care scria TURISTĂ. ..
sau EXTRATERESTRĂ. Dar începeam să mă adaptez la ritmurile oraşului şi mă simţeam străină, dar şi liniştită.

Polly mi-a tot trimis mesaje şi m-a întrebat despre tipii din Los Angeles, iar eu îi tot spuneam: de obicei, tipii nu mă observă. Eu sunt cea „drăguţă". Vecina de alături. Şi singurul băiat pe care mi-am dorit de ani de zile să mă observe mă iubeşte cu siguranţă... dar, probabil, nu aşa cum vreau eu. Pentru el, *sunt* vecina de alături.

(Nu ştiu sigur ce simte. Mi-a fost mereu prea

teamă să întreb.)

Aşadar, era o vineri de vară, iar Rebecca mă rugase să aduc sushi la birou (rulouri cu creveţi şi tempura[1], orez brun cu garnitură de maioneză extra-picantă şi o salată hijiki[I] [II] [III] - îi ştiam deja pe de rost comanda). Dar, chiar dacă am sunat din timp, patronul mi-a spus că va dura o vreme, aşa că mi-am luat cartea *(The Bluest Eye*| cea pe care îmi face plăcere să o recitesc, evident) şi m-am aşezat pe iarba din Grădinile Maguire, de unde poţi mereu să stai şi să studiezi oamenii.

Era una dintre zilele care chiar mirosea a vară: totul era verde şi înflorit, iar cerul era de un albastru pe care-l vezi numai în fotografiile făcute de profesionişti, dar asta era viaţa adevărată. Hashtag fără filtre.

Brusc, am văzut o umbră pe pagină.

— Citeşti ceva uşor, nu?

Mi-am ridicat privirea. Era un tip care părea

I Nume generic al paneului japonez, respectiv legume, peşte sau fructe de mare prăjite în aluat crocant (n. red.).

II Tip de alge marine care cresc pe coastele din Japonia, China şi Coreea (n. red.).

III *Cel mai albastru ochi,* roman al cunoscutei prozatoare de limbă engleză Toni Morrison (n. 1931), distinsă cu Premiul Nobel pentru Literatură în anul 1988 (n. red.).

cam de vârsta mea, nonşalant, într-un tricou şi pantaloni de camuflaj, cu părul de un blond nisipiu, ca al unui surfer. Zâmbetul pe care mi-l afişa era unul desprins din reclamele pentru pasta de dinţi.

Am roşit.

— Presupun că nu e chiar o lectură escapistă de vară, dar e preferata mea, am spus eu.

Cea mai modestă declaraţie a anului. Toni Morrison este IDOLUL meu. Vara asta, *Hello Giggles* îi organizează o sesiune de autografe, iar eu îmi doresc nespus să particip. De când am aflat, am făcut aluzii „subtile” - de exemplu, faptul că mereu am cu mine o carte de-a ei.

— Dacă asta-i lectura ta escapistă de vară, vei avea nevoie de o altă scăpare, a zis el.

Când a zâmbit, pielea din jurul ochilor a format mici riduri.

— Ce îmi sugerezi? am întrebat.

Elírtam? Probabil că Betty din Los Angeles putea să flirteze. Probabil că Betty din Riverdale putea să înveţe un lucru sau două de la ea.

Pielea i s-a ridat din nou.

— Speram să mă întrebi asta. Prima mea sugestie este următoarea: să-mi permiţi să preiau controlul în calitate de responsabil cu programele de recreere.

Probabil am părut surprinsă, pentru că a adăugat:

— Sau, ştii tu, doar o cină. Nimic pretenţios. Jur că nu sunt un ciudat, un ucigaş în serie psihopat. Te asigur.

— Hmm…

M-am prefăcut că mă gândesc la asta.

— Adică, câtă vreme nu eşti un ciudat, un ucigaş în serie psihopat. îmi plac lucrurile simple.

— Vezi? Suntem suflete-pereche.

Suflete-pereche. Claia de păr roşcat, pistruii şi ochii de un verde intens ai lui Archie mi-au străfulgerat gândurile. Dar, chiar dacă Archie şi cu mine mâncăm la Pop’s în mod obişnuit, mesele alea n-ar putea fi niciodată confundate cu nişte întâlniri.

— Uite telefonul meu. Poţi să mi-l dai pe-al tău?

Mi l-a dat şi apoi s-a încruntat.

— Oh! Şi mi-ar plăcea să ştiu şi cum te cheamă. Presupun că m-am lăsat un pic dus de val.

Am râs.

— Betty. Betty Cooper.

Am luat telefonul de la el şi am rămas fără aer când mi-am dat seama cât este ceasul. Creveţii cu tempura pentru Rebecca erau deja reci. Rahat! Mi-am scris numărul cât de repede am putut, mi-am înşfăcat lucrurile şi am dat să plec.

— Scuze că mă grăbesc, dar am… stagiul meu…

— Nu e nicio problemă. Poţi să-mi povesteşti totul. La cină.

Am zâmbit, întrebându-mă dacă şi mie mi se încreţea pielea din jurul ochilor.

— La cină.

— Oh! Şi, apropo, eu sunt Brad. Sau - de vreme

ce presupun că stilul de viaţă SoCal[1] e nou pentru tine - poţi să-mi spui Rad Brad.

M-am uitat la el.

— Bine, dar pot şi să nu-ţi spun aşa?

Din nou, Betty din Los Angeles, care flirta! Şocant. Şi oarecum distractiv.

— Betty Cooper, poţi să-mi zici cum vrei, dar probabil ar trebui să te întorci la muncă înainte ca şefa ta să te prindă agăţând în pauza de prânz ţipi care fac surf.

De la: KweenKatJosie@Pussycats.net
Către: [listă: Bad_Kitties]
Re: lista cu cântecele pentru mâine

Cântăreţele/surorile/zeiţele mele cele mai slăvite:

Vă mulţumesc, amândurora, pentru prestaţia extraordinară de la repetiţia de ieri. în mod clar, suntem cele mai tari.

Nu uitaţi, ne întâlnim azi la şcoală, la 2.00 fix, pentru încă o repetiţie înainte de marele spectacol de mâine-seară, din Piaţa Primăriei. Am ataşat lista cu cântece. Aruncaţi o privire, ţineţi-o minte şi veniţi pregătite să vă apăraţi sugestiile privind notele sau schimbările.

Mâine ne vom întâlni în Piaţă la 4.00, pentru o probă de sunet. Punctualitate, domnişoarelor! Poate că nu ne interesează să ajungem la proiectarea anuală a *Zilei*

[1] Abreviere pentru *Southern California* (n. red.).

Independenţei de la Twilight (oare Jughead Jones crede că e ironic sau ce?), dar, potrivit tradiţiei Pussycat, avem nevoie de ceva timp să ne pregătim de petrecere.

Şi, nu în ultimul rând, dacă vreuna din voi îl vede pe Reg- gie Mantie prin preajmă, vă sugerez să-l ocoliţi. S-a oferit să fie „managerul” trupei Pussycats. *Nu-l lăsaţi* să vă încolţească, dacă nu vreţi să vă alegeţi cu o durere de cap astăzi. Şi nu ne permitem să suferim de dureri de cap!

Vă pup şi vă îmbrăţişez,

J

CAPITOLUL DOI

JUGHMP

Rulota e mereu cea mai respingătoare (sau ar trebui să spun „o mizerie şic”) dimineaţa devreme; e păcat că, din fire, sunt matinal. Cea mai slabă rază de lumină care se strofoacă să se strecoare pe ferestrele acestui loc, ca ale unei case pentru păpuşi, sfârşeşte prin a alunga umbrele de pe mobila deformată şi ieftină şi a lumina toate smocurile de praf de pe la colţuri. Practic, e un omagiu artistic adus neglijenţei.

Dimineaţa asta deja s-a dovedit a nu fi diferită de oricare alta. Mirosul greu de ţigară şi cel de bere ieftină umpluseră aerul. M-am ridicat în şezut pe canapea - faptul că seara trecută am ajuns înaintea tatei a însemnat că pot să ocup canapeaua, literalmente singurul lucru pe care-am fost în stare să-l fac, şi să-i las dormitorul - şi m-am uitat în jur.

Locul era pustiu. Şi *părea* pustiu, la modul răsunător şi negativ, pe care nu-l prea poţi descrie, dar pe care-l înţelegi intrinsec. în unele spaţii, poţi să simţi pur şi simplu golul în oase. Că am ajuns înaintea tatei însemna şi că tata a rămas până târziu în oraş. Şi asta însemna că..

.Ei bine, nimic bun.

Certurile constante ale părinţilor erau groaznice, şi asta mă făcea să simt crampe în stomac atunci când îi priveam ţipând şi urlând în faţa lui Jellybean care, în mod clar, era supărată. Dar măcar când mama ţipa la tata, chiar dacă era îngrozitor pentru mine şi Jellybean, însemna că amândoi se aflau în acelaşi loc, împreună.

„E doar pentru o vreme”, mi-a spus chiar înainte să-şi urce valiza uzată în portbagajul unei maşini şi mai uzate, să-i pună centura lui Jellybean pe bancheta din spate, deşi sora mea tot insista că e destul de mare să stea pe locul din faţă, şi să plece. *„Doar până când tatăl vostru se va pune pe picioare.”* De parcă „a se pune pe picioare” ar fi fost ceva uşor, vreun şir de acţiuni dictate social, pe care tatăl meu ar fi fost în stare să le ducă la capăt, punctual, până când, cumva - miraculos -, ar fi putut să-şi revină.

De parcă tatăl meu ar fi fost vreodată în regulă.

Nu era că nu voiam să cred în el. Sau în ei. Dar, la 16 ani, nu puteam să-mi amintesc vreo ocazie în care tata să fi fost, *cândva,* „în regulă”. Asta nu era de bun augur pentru planurile mamei.

Şi faptul că nu m-a rugat să vin? Am încercat să nu mă gândesc la ce însemna. Cineva trebuia oricum să rămână aici, cu tata, şi să-i supravegheze existenţa cu-siguranţă-răvăşită. Aşa că, iată-mă, opusul fiului rătăcitor, rămas în urmă în Riverdale, ca să stau de pază.

Mi-ar fi fost mai uşor să-l supraveghez, dacă ar

fi fost prin preajmă, dar presupun că asta-i toată chestia.

Majoritatea puştilor numără zilele până la vacanţa de vară. Totuşi, să fiu sincer, îmi lipsea structura anului şcolar, ca zilele să aibă un ritm (chiar dacă, uneori, ritmul însemna să ai parte de teste-surpriză, examene şi altele). Sau poate doar vara *asta* mi-a părut amorfe, în mod deosebit, cu plecarea mamei şi a lui Jellybean, cu Betty departe... şi Archie implicat în... cine ştie ce, nu e *niciodată* prin preajmă, şi e imposibil să fie aşa din cauză că lucrează din greu în construcţii, pentru tatăl lui. Nu cred *asta.*

Cândva, Archie şi cu mine eram, practic, fraţi. Taţii noştri erau parteneri şi am crescut împreună. Dar, în ultima vreme, Archie este diferit şi, când m-am dus să-l caut în urmă cu trei săptămâni, să-l anunţ ce se întâmpla cu mama mea - că a plecat şi a luat-o pe Jellybean cu ea? Ei bine, pur şi simplu n-a fost prin preajmă. La propriu. Şi nici nu mi-a răspuns la vreun mesaj. Cel mai bun prieten al meu pur şi simplu... nu mi-a mai dat niciun semn.

Oricum, cât durează „ceva vreme”?

M-am spălat de murdăria nopţii umede şi m-am îmbrăcat repede, băgându-mi telefonul de rahat cu ecranul spart (feră niciun mesaj) într-un buzunar şi portofelul dureros de gol în celălalt. Trebuia să lucrez în seara aia, aşa că măcar nu avea să mai fie gol mult timp. Dar, înainte să ajung la Twilight ca să pregătesc totul pentru proiecţia noastră, pe deplin serioasă, a *Zilei Independenţei,* pentru data

de 3 iulie, am vrut să-l aud pe Archie cum îmi spune-n faţă că nu ne mai ducem în Center- ville să ne petrecem timpul împreună şi pentru artificiile de prost gust. (Ştiu, ştiu, dar aşa e tradiţia.)

Şi asta însemna să dau de tatăl meu *şi* de Archie.

De ce aveam sentimentul că niciunul dintre ei nu intenţiona să-mi uşureze în mod deosebit situaţia?

Din rulotă, am plecat la Pop’s; nu era ideal, dar nu credeam că a da buzna în camioneta tatei şi a-l întreba *dacă aş putea să o împrumut* pentru o excursie ar fi avut mare succes. (Desigur, micul oraş Riverdale nu mai pare aşa de mic când îl iei la pas.) Când am plecat, camioneta era parcată în faţa casei, ceea ce însemna că tata îşi luase bicicleta (care, apropo, nu era o alegere chiar atât de bună dacă băuse, dar asta era o cu totul altă chestie, la care probabil aveam să mă gândesc mai târziu). Oricum, am lăsat camioneta unde era şi-am continuat să merg pe jos.

Am ocolit, lucru care n-avea sens dacă nu ştiai că treceam pe lângă strada lui Archie, cu speranţa de a-l zări şi de a vorbi despre seara următoare. Pe stradă era linişte, iar luminile nu erau aprinse în şirurile de case, care aşteptau în tăcere ca soarele să răsară de-a binelea. Totuşi, singura încăpere în care era aprinsă lumina era a lui Archie, lucru cam nebunesc având în vedere cât era de dimineaţă. Am

presupus că asta însemna că este treaz. Dar, chiar şi după ce am aşteptat câteva minute, în care m-am simţit ca un hărţuitor - *oh, e doar Jughead Jones, care stă la pândă în umbre ca întotdeauna, ca un ciudat* -, nu am zărit nicio mişcare acolo sus. Vedeam foarte bine că nu este în pat.

Am oftat şi mi-am scos telefonul din buzunar. *Te-ai trezit?* i-am scris, simţindu-mă ca un ciudat venit pentru o partidă de sex, şi nu ca un tip obişnuit (uşor ciudat, pânditor) care vrea să vadă ce face prietenul său. M-am uitat cu atenţie la fereastră, dar nu am văzut nimic. Şi niciun mesaj nu a apărut pe ecran, nici măcar bulele alea supărătoare care-ţi spun măcar că, la celălalt capăt, e cineva care cel puţin *se gândeşte* ce să-ţi scrie. Deci, după câteva minute - mai multe decât aş fi vrut să recunosc, să fiu sincer -, am ridicat din umeri, am băgat telefonul la loc şi-am mers în continuare, traversând oraşul spre Pop's.

Nu ştiam unde ar fi putut să fie Archie la ora asta. Aş fi spus că e cu tatăl său, plecaţi devreme pe şantier, ca să lucreze. Ar fi fost cea mai simplă explicaţie pentru absenţa lui, dar ar fi însemnat să pretind că nu am observat camioneta domnului Andrews, aflată încă pe aleea lor. Ceea ce însemna că domnul Andrews nu era la muncă. Şi, dacă domnul Andrews nu era la muncă, nu era nici Archie. Nici măcar eu nu puteam să înţeleg disonanţa cognitivă.

Deci, unde naiba era Archie?

Soarele răsărise înainte să ajung la Pops, iar eu eram lipicios din cauza căldurii. Era încă destul de devreme încât parcarea să fie goală... dar nu complet pustie, cum m-aş fi aşteptat. Sar- tre spunea că „Iadul sunt ceilalţi”, şi nu trebuia să-ţi petreci mult timp cu mine ca să ştii că eram întru totul de acord.

(Adică, având în vedere mottoul, probabil că oricum nu ai ajunge să-ţi petreci mult timp cu mine. Şi nu ţi-ai dori să o faci, dacă ai putea.)

încă niciun semn de la Archie. Nu ar fi fost ciudat, dat fiind cât era de devreme, doar că *ştiam* că nu este acasă, ceea ce însemna că sigur este treaz. Asta însemna încă o chestie privind enigma care devenise Archie Andrews.

De fapt, ultima dată l-am văzut personal la Pops, chiar în urmă cu o săptămână. Era, cum se spune, o noapte furtunoasă şi plină de mister, iar eu mă retrăsesem într-un separeu, singur, încercând să scriu. în ultima vreme, o făceam din ce în ce mai des. Habar n-am dacă scrierile mele sunt bune de ceva - probabil că nu, pe cine păcălim? -, dar nu prea-mi pasă. Când scriu, pot să ignor lumea şi, în acelaşi timp, să procesez lucrurile. Pentru mine, e cea mai bună dintre toate lumile posibile.

Desigur, îmi dau seama că, pentru un scriitor, „era o noapte furtunoasă şi plină de mister” este probabil *cel mai* clişeistic mod de a stabili contextul pentru povestea lui, dar, ştii tu - trebuie să-ţi scrii adevărul şi aşa mai departe. Aşadar, seara respectivă era furtunoasă şi plină de mister. Nu pot

schimba vremea de afară.

Pop mă necăjea văzând că-mi petrec atât de mult timp singur, într-un separeu, cocoşat peste laptopul meu uzat şi demodat - ai crede că ar fi trebuit să se obişnuiască între timp cu asta -, dar în seara aia mă sâcâia şi mai mult, spunându-mi că, dacă mai continui să mă ascund aşa cu scrisul (deşi, practic, eram în public), mă voi transforma într-un personaj de film horror, ca tipul din *Strălucirea*[1] sau mai rău.

I-am spus că „Tipii de genul ăla nu locuiesc în Riverdale”. Atunci, credeam ce spun. Deşi, nu după mult timp, am aflat contrariul.

Era atât de groaznic afară, încât, ore în şir, în restaurant n-am fost decât noi doi, Pop şi cu mine. Câţiva oameni s-au oprit să-şi ia ceva la pachet, dar era destul de clar că Pop ţinea localul deschis doar ca să am unde să stau. E un tip de treabă, iar eu nu voiam să profit de şederea mea. începeam să mă gândesc să-mi strâng lucrurile şi să plec - întrebându-mă dacă intenţionam să mă întorc la rulotă, unde absenţa mamei şi a lui Jellybean dăinuia ca o pată pe care înălbitorul nu poate s-o îndepărteze de tot, sau unde altundeva puteam să mă duc - când clopoţelul de deasupra a sunat şi cineva a intrat pe uşă.

L-am auzit pe Pop spunând „Archie! Ia uite cine-

[1] Titlu original: *The Shining,* ecranizare de Stanley Kubrik a romanului horror omonim semnat de Stephen King (n. red.).

a sosit! Ce faci afară, pe dezastrul ăsta?”, înainte să pot să-mi înalţ capul şi să văd cine este.

— Jughead.

Din cauza ploii, lui Archie părul îi stătea lipit de frunte şi o băltoacă i se forma la picioare; semăna cu o chestie *târâtă* din iad, iar ploaia era doar o parte din toată tărăşenia. Era tulburat. Nu, mai grav decât *tulburat.* Poate chiar *bântuit.*

— Salut! am spus eu, neştiind cum să reacţionez faţă de el.

După o secundă în care am urmărit stropii adunându-i-se
în vârfurile degetelor şi alunecând spre podea, i-am făcut semn.

— Vrei să iei loc?

A părut să ezite, fapt care cu siguranţă a răsucit şi mai mult cuţitul în rană. Era o vreme când nu ar fi trebuit să îl întreb, iar el nu s-ar fi gândit de două ori. Şi asta nu cu atât de mult timp în urmă.

Presupun că o vară poate să schimbe totul.

Am ridicat din umeri ca şi când nu mi-ar fi păsat şi am încercat să mă cred. El s-a aşezat.

— Salut!

— A trecut o vreme de când nu ne-am mai văzut, am spus de vreme ce, aparent, gândeam *numai* în clişee în seara aia. Ce-ai mai făcut?

— Am lucrat pentru tata, ştii tu. Am turnat beton. S-a strâmbat. Nu e tocmai slujba mea de vis, dar tata are nevoie de ajutor. în fine...

— în fine, am încuviinţat eu.

Tatăl *meu* lucra pentru domnul Andrews; Archie

nu trebuia să-mi spună cât de istovitoare este slujba.

— Şi... tot scrii, a continuat el, dând din cap spre laptopul din faţa mea.

— încerc. Nu are chiar faţă de Premiul Naţional pentru Cărţi. Cine ştie dac-o să vrea cineva vreodată să citească chestia asta.

Chipul i s-a îmblânzit, de parcă s-ar fi gândit la ceva îndepărtat.

— Haide! Sigur că o vor citi. Ai fost mereu cel mai bun la inventat poveşti. îţi aminteşti toate dăţile în care am dormit în casa din copac? Poveştile tale cu fantome erau cele mai înspăimântătoare. Mă prefăceam că nu sunt îngrozit. în majoritatea timpului, îmi doream să fug înapoi în casă şi să mă ascund sub pat, cu Vegas.

Am zâmbit.

— Mda, mi-aduc aminte. Şi habar n-aveai să te prefaci...

Atunci puteam să te citesc cape-o carte, Arch, am gândit eu.

încă pot. Munca în construcţii nu explica de ce ne îndepărtaserăm, de ce nu era niciodată prin preajmă. Şi nu-i explica nici privirea tristă, preocupată.

— Hei! a zis el deodată, părând un pic nerăbdător, dar şi timid. Dacă ţi-aş spune... că şi eu am scris câte ceva?

Şi-a coborât privirea spre masă, de parcă ar fi fost cel mai ruşinos lucru pe care ar fi putut să mi-l dezvăluie.

— Pe bune?

Nu trebuia să se simtă ruşinat, dar tot era o surpriză. Archie fotbaliştii' să scrie? *Neaşteptat* era puţin spus.

— Un roman sau ce?

— îhh, mai degrabă poezie, a spus el şi a roşit un pic.

— Poezie? Tu?

— Mda, nu ştiu. Poate mai mult... versuri pentru cântece?

Acum părea extrem de umilit. A fluturat o mână.

— Las-o baltă! în fine.

Scurtul său moment de vulnerabilitate se terminase.

— Ce pregăteşti pentru ziua de 4?

— *Ziua Independenţei* la Twilight pe 3, cum dictează tradiţia. Dar pe 4 e închis, aşa că sunt liber.

— Corect, desigur. Frumos, a spus gânditor, trecându-şi o mână prin păr.

Habar n-am de ce mi-a venit să-i spun ce fac. De săptămâni întregi mă gândeam la asta - la naiba, cu gândul ăsta mă trezisem de dimineaţă. Dar relaţia mea cu Archie părea prea fragilă. N-aveam de gând să insist, dar apoi m-am răzgândit.

Poate din cauza privirii lui nostalgice sau a discuţiei despre casa din copac, a lungii noastre prietenii.

— Ţi-aduci aminte când ne duceam în Centerville în fiecare an, să urmărim artificiile?

— Bune vremuri!

— De ce n-o facem din nou şi anul ăsta? Să luăm autobuzul? Ca odinioară.

Am avut nişte emoţii, ca şi când posibilul său refuz ar fi fost un pumn în abdomen, dar ochii i s-au luminat.

— Da! Da, aşa rămâne! Vii pe la mine la 4?

— Evident! am spus şi, pentru o secundă, mi s-a părut că relaţia noastră era întocmai cum fusese dintotdeauna.

Era dezgustător cât de mult îmi doream să fie adevărat. Când mi-am dat seama cum stau exact lucrurile între mine şi Archie, cât de încurcată devenise vechea şi familiara noastră relaţie... ei bine, atunci a fost prea târziu să fie altfel decât terminată.

RAPORT PRIVIND PESCUITUL ÎN RÂUL SWEETWATER
4 IULIE

Debitul de apă: 20,13 m^3/secundă Vizibilitate: 91,44 cm Temperatura apei la prânz: 10,5°C Starea apei: limpede
Cel mai bun moment al zilei pentru pescuit: de dimineaţa devreme până seara târziu Cea mai bună zonă: dincolo de Golful Striker Cel mai bun punct de acces: parcaţi la baza intrării în zona de camping, la 6,6 km în jos Specii de peşte: păstrăv Sezon de pescuit: 1 aprilie-30 noiembrie Fir recomandat: fir 4X Cea mai bună undiţă: undiţă de 4,3 kg Cel mai bun fir de lansare a momelii: fir de lansare pentru păstrăv WF
Cel mai bun fir de scufundare: fir cu vârf de scufundare, categoria V

Cei de la biroul primarului din Riverdale
şi din departamentul
Parcuri orăşeneşti &? Recreaţie
vă urează o vacanţă grozavă şi vă sfătuiesc
SĂ AVEŢI GRIJĂ!

CAPITOLUL TREI

VBROmCA

„Cine se trezeşte de dimineaţă, departe ajunge, *m ’hija*[1] ", spune mereu tăticuţul meu. Dar, sincer - ce-i aşa de fascinant? Mmm, *faptul că ajungi... departe*? Prefer să dorm.

Aşadar, poţi să-ţi imaginezi cât de furioasă am fost s-o găsesc pe mama aplecându-se asupra mea, ca un soi de căpcăun incredibil de frumos şi cu o coafură perfectă, după ce a tras perdeaua de la fereastra cabinei mele, scuturându-mi uşor umerii şi bătând în podea cu talpa sensibilă a unui pantof Valentino.

— Ronnie, plecăm! a spus ea, cu o urmă de nerăbdare. Curând. Ştii că tatăl tău are un program. Katie, îmi pare rău, dar va trebui să pleci.

M-am uitat la ceasul meu Cartier - un fleac din partea tatei, bineînţeles. Abia dacă era 7 dimineaţa. Era, pur şi simplu, ceva lipsit de respect.

[1] „Fiica mea” (în limba spaniolă în original) (n. red.).

Katie, asta dacă nu - îh, îmi simţeam gura uscată şi aspră, iar capul îmi bubuia după distracţia din noaptea trecută - dacă nu vrei să vii cu noi? E ultima ta şansă să te răzgândeşti. *Chiar* vrei să ratezi petrecerea verii?Cu grijă şi mijind ochii din cauza soarelui, m-am rostogolit pe o parte şi m-am sprijinit într-un cot. Am ridicat o sprânceană la prietena mea cea mai bună care dormise, ca în atâtea nopţi de vară până acum, în patul suplimentar din cabina mea, după ce festivităţile din noaptea precedentă se lungiseră cu o oră. Katie rămânea atât de des peste noapte, încât avea câte un flacon La Mer în fiecare cameră a familiei Lodge.

Katie mi-a zâmbit, dezgolindu-şi dinţii orbitori de albi datorită celui mai bun cabinet de ortodonţie pe care-l oferea Upper East Side[1].

— Dar, Veronica, a tors ea, tachinându-mă, *voi fi* la petrecerea verii. Petrecerea anuală de 4 iulie pe care o dă Kelly Klein în East Hampton este legendară. Anul trecut, a avut un perete din gogoşi care formau steagul american. Şi se presupune că Rihanna va fi acolo.

Am râs zgomotos.

— Rihanna? Te rog! Dacă ai noroc, *poate* vei zări vreo fiţoasă din familia Kardashian. în East End, nu poţi să arunci un Louboutin[I] [II] fără să nimereşti una. Şi dacă aş fi ştiut că îţi plac

[1] Cartier de lux din New York (n. red.).

mâncărurile tematice, aş fi putut să-ţi comand nişte *ma- carons*[III] roşii, albe şi albastre de la Laduree[IV]. Ştii, Claude i-a dat bucătarului nostru numărul personal de telefon.

— Nu fi prostuţă, Veronica - *ştii* că meniul nostru e stabilit de luni bune!

Asta era exclamaţia mamei, zâmbetul din ochii ei căprui dând-o de gol. Totuşi, buzele îi descriau încă o linie fermă.

— Katie, dragă, ştii că ne-ar plăcea să vii. Dar, dacă rămâi în Hampton, e vremea să începi să spui „la revedere”. Căpitanul vrea să plece în treizeci de minute. La cererea domnului Lodge.

Toţi ştim că „cererile” domnului Lodge numai cereri nu sunt.

Am oftat.

— Mamă, nu avem timp nici să bem un cappuccino dublu - de care amândouă avem disperată nevoie!

Katie m-a aprobat dând din cap şi a fluturat drăguţ din gene.

II Marcă de pantofi de lux pentru femei lansată de Christian Louboutin în Franţa în anul 1991 (n. red.).

III Desert franţuzesc, în formă de fursecuri cu diferite arome şi culori (n. red.).

IV Cunoscută firmă de patiserie, înfiinţată în anul 1862 la Paris (n. red.).

— Şi de o aspirină de mărime industrială, a spus ea masân- du-şi tâmplele.

Mama a ignorat teatrul lui Katie, încrucişându-şi braţele la piept.

— Am s-o trimit jos pe Marta cu un Advil şi cafea. Şi, probabil, pot să-l conving pe tatăl tău să mai aştepte un sfert de oră. Dar nu promit nimic, aşa că - şi-a fluturat mâna, făcându-ne semn să ne grăbim - haideţi!

— Cere-i o oră. Şi atunci îţi va oferi - *ne* va oferi - 45 de minute, am spus rânjind.

Poţi să spui ce vrei despre tati - şi sunt multe de zis -, dar îi place să negocieze. Şi mai mult decât negocierile? Tati iubeşte portiţele de scăpare. Atât de mult, încât chiar şi-a botezat iahtul SS *Loophole*[1]. Şi, ca orice altă portiţă, vasul ăsta se pricepea de minune să ne ducă exact unde ne doream să fim.

Katie şi cu mine ne-am îmbrăcat repede, Katie renunţând la perechea de pijamale împrumutate şi punându-şi din nou rochia de vară Stella McCartney, pe care o purtase la petrecerea de seara trecută.

— Miros ca un foc de tabără, a spus ea şi şi-a scuturat braţele bronzate prin mânecile cu volănaşe, căzute de pe umăr.

— Fato, dacă miroşi a seara trecută, ştii că a fost o seară bună, am zis eu.

[1] „Portiţă de scăpare” (n. tr.).

Cel puţin era cinstită; petrecerea improvizată de Luke la Georgica Pond a fost *legendară.* La modu „uitaţi de ora de culcare, uitaţi cine-a fost pasiunea voastră de-o vară până în seara asta şi pregătiţi-vă de distracţie”.

Am râs amândouă. Katie era complicea mea din prima zi de grădiniţă la Spence. Mama ei e un pic psihopată - de treabă, dar psihopată - şi nici măcar pe atunci nu o lăsa pe Katie să se apropie de o moleculă de gluten. Pe de altă parte, mama *mea* mă trimitea la şcoală cu o brioşă Magnolia într-un recipient de plastic, împreună cu o delicatesă PB&J de la brutăria Blue Ribbon, fie-i ruinele uşoare! Săraca Katie părea atât de tristă când vedea delicatesele, că îi dădeam jumătate din tot ce aveam în pachetul pentru prânz... Şi mie *nu* îmi este uşor să împart, aşa că ştii că a fost destinul.

De atunci, am fost de nedespărţit. Cu excepţia cocktailuri- lor anuale ale familiei mele de 4 iulie, organizate în apartamentul nostru luxos din blocul Dakota. în ultimii trei ani, Katie a făcut o pasiune pentru cel mai bun prieten al lui Luke Chas- tain, cel al cărui nume e puţin probabil să fie Mac - unul venit din Australia, cu un abdomen fantastic şi un accent delicios. Luke şi Mac îşi petrec ziua de 4 iulie în Hampton, prostuţii, ceea ce înseamnă că şi Kate o face.

Este în regulă. înseamnă mai mult timp pentru *moi*[1]. Şi, pentru a fi la curent cu toate urgenţele,

[1] „Mine” (în limba franceză în original) (n. red.).

există mesajele pe telefon şi FaceTime. Aşadar, în vreme ce majoritatea oamenilor se înghesuiau în autobuze, trenuri sau în parcarea interminabilă LIE, SS *Loophole* părăsea în viteză Sag Harbor, pornind înapoi spre New York.

Nu o învinuiam pe Katie pentru că voia să rămână în Est - la urma urmei, Mac avea un abdomen fabulos -, dar nu ai fi putut să mă plăteşti ca să o însoţesc. Cei din familia Kardashian şi pereţii din gogoşi sunt în regulă, dar toată lumea ştie că nimeni nu organizează un eveniment ca familia Lodge. Petrecerea noastră anuală de 4 iulie nu era o excepţie. O organizam de când mă ştiam. Chiar şi ca preşcolar, înţelegeam prestigiul de nivel superior care însoţea efortul de a veni acasă de la locuinţa şic de pe plajă doar pentru o noapte, după ce făceai rost de o invitaţie la unul dintre cele mai la modă evenimente ale sezonului. Să fii pe lista de invitaţi a familiei Lodge era un simbol al statutului echivalent cu o invitaţie, pe vremuri, la studioul lui Warhol[1], Factory. în seara următoare, urma să ciocnesc paharul cu membri din familia Du Pont, Rockefeller, Vanderbilt... şi *al nostru* avea să fie cel mai important nume din încăpere.

Ştiu ce gândeşti: că sunt o fată răsfăţată, care trăieşte o viaţă de vis.

Ai sută la sută dreptate. Şi nu îmi cer scuze.

[1] Andy Warhol (1928-1987), personalitate a curentului artistic cunoscut ca Pop Art din Statele Unite (n. red.).

Taţi lucrează din greu şi ca un nebun ca să ne asigure stilul ăsta de viaţă, iar dacă el vrea să-şi împartă câştigurile cu fiica adorată şi soţia sa devotată, de ce nu?

Şi, dacă viaţa mea este bună, atunci vara în New York este punctul culminant. Este îngrozitor de cald şi sunt atât de mulţi aburi, încât, practic, vezi dungile de căldură strălucind în valuri pe trotuare. Acolo intervin escapadele din East Hampton. Tata a conceput vila cu şindrilă şi opt dormitoare - „Lodgehamp- ton" cum o cunosc localnicii - de la zero, fără să uite vreun detaliu. Am propriul apartament în aripa de sud, cu vedere spre grădina din spate şi piscina cu apă sărată încălzită. în plus, avem o scurtă cărare de lemn spre punctul de acces către plaja noastră privată. în clădire există un aparat de aer condiţionat central, dar, de obicei, dorm cu ferestrele deschise doar ca să aud cum se sparg valurile oceanului. Cine are nevoie de o maşinărie care scoate zgomot alb, când ai parte de răcoarea adevărată?

în majoritatea verilor, Katie şi cu mine ne aruncam câteva rochii subţiri într-o geantă şi, în secunda în care terminam orele, ne opream la Lodgehampton până de Ziua Muncii[1]. Era destul de uşor să ajungi înapoi în oraş cu barca sau, dacă o

[1] *LaborDay,* sărbătoare naţională a Statelor Unite, celebrată în prima zi de luni din luna septembrie (n. red.).

folosea tata, cu un charter. Dar, vara asta, făcusem mult mai multe drumuri încolo şi-ncoace - şi-mi plăcuse fiecare clipă. Era cel mai bun lucru din ambele lumi.

Taţi nu lucrează la fel de mult pe timpul verii, ceea ce este divin. Avem timp să luăm masa în familie fără grabă şi, vinerea, la Le Cirque. Acasă, în apartamentul nostru clasic antebelic format din şase încăperi, Marta are mereu un cărucior înalt sau o masă pregătită, pentru orice eventualitate. Şi, vara asta, mă alăturasem în sfârşit adolescenţilor americani tipici într-un mod cu totul neaşteptat:

Vara asta, aveam o slujbă.

Nu uita, lucram la *Vogue.* Deci, poate nu era o slujbă tocmai obişnuită pentru adolescenţi. Teoretic vorbind, eram stagiară la departamentul de modă, dar după prima săptămână printre angajaţi, am fost aleasă să lucrez ca asistenta personală a lui Grace Coddington[1].

(Ştiu!)

Presupun că femeia aia chiar ştie ce înseamnă stilul.

Slujba era perfectă; Grace şi cu mine semănăm atât de mult, că ştiam ce are nevoie înaintea ei. (Ea îşi începe ziua cu o latte cu ceai verde matcha, fără zahăr, la 9.30, şi mereu bea o cafea decofeinizată la

[1] Grace Coddington (n. 1941), personalitate din lumea modei, ex-manechin, director artistic al revistei *Vogue,* ediţia americană, până în anul 2016 (n. red.).

3, de preferat cu o Millefoglie de la Sânt Ambroeus. Preia *mereu* apelurile de la Anna, niciodată pe ale presei. Şi e vai şi-amar de asistentul care-i arată formatul paginilor, fără să verifice greşelile de scriere.) Aveam acces la şifonierul scandalos al revistei - Mecca, practic - şi reuşeam să mai fac şi câteva cumpărături pentru mine între comisioane (Nelle de la Barneys are un dosar cu toate mărimile pe care le port şi culorile produselor de cosmetică).

Atâtea avantaje, şi sunt incredibil de flexibili în privinţa orelor de muncă. Adică pot să petrec weekenduri prelungite la Lodgehampton şi să-mi iau după-amiezile libere ca să o ajut pe mama să se pregătească pentru petrecerea noastră.

îţi dai seama de ce slujba mea mi se pare mai mult o joacă.

— *M'hija,* rânjeşti ca motanul care a înghiţit canarul.

— Hmm?

Stăteam întinse pe puntea din spate şi ne acopeream cu mâna ceştile cu cappuccino spumos ca să le ferim de vânt când vasul naviga lin. M-am ridicat ca să fiu cu faţa la ea şi mi-am încrucişat picioarele.

— Tocmai mă gândeam la cât de norocoase suntem, presupun. Abia aştept vacanţa! Petrecerea. Mi-ar fi greu să nu zâmbesc, înconjurată de toate astea...

Am gesticulat spre mulţimea de pernuţe de un alb imaculat, lumina strălucitoare a soarelui şi apa

de un verde-albastru care ne înconjura din toate părţile.

— Poate că sunt un pic răsfăţată - auzindu-mă, mama a pufnit deloc delicat, cum nu îi stătea în fire -, dar nu sunt o sociopată.

— Mă bucur să aud asta, a spus ea, sinceră. *Suntem* norocoase că avem toate astea, desigur. Şi ar trebui să fim recunoscătoare. Dar nu avem nimic, dacă nu avem...

S-a uitat la mine, îndemnându-mă să-i termin gândul.

— Familie, am zis eu, după semnal.

— Familie, a repetat ea, terminându-şi cafeaua şi lingân- du-şi un strop de spumă de pe buză. Acum, pentru decorul petrecerii...

— Ei bine, ştiu deja că nu te impresionează peretele cu gogoşi al lui Kelly Klein, am spus râzând. Dar ce zici de *macarons*?

— Păi, dacă sunt de la Laduree, n-ar putea să fie niciodată de prost gust, dar putem să fim mai inspirate. *Calitatea e mereu pe primul loc.*

Era mottoul nostru, pe care l-am rostit odată cu ea.

— în orice caz, aşa cum ţi-am spus, totul e aranjat în mare parte. Rafe a trimis dosarul cu toate detaliile petrecerii săptămâna trecută. Artificii în loc de beţigaşe pentru cocktailuri. Coroniţe cu elemente marine, cu panglici roşii, albe şi albastre. Mici rulouri cu homar şi tacos ahi în hârtie cerată, servite pe balcoane.

— Un picnic urban, e grozav! am izbucnit eu.

Am să iau dosarul, ca să putem recapitula planul de astăzi.

îmi plăcea faptul că designerul nostru nu apela la Pinterest sau Instagram; analogia era farmecul său. îi făcea creaţiile cu atât mai neaşteptate… şi exclusive.

M-am ridicat de pe pernuţe, am traversat puntea şi-am trecut prin salon, coborând scările spre cabina părinţilor mei. Totuşi, m-am oprit chiar în faţa uşii. Tata vorbea la telefon şi nu părea vesel.

— Şi când aveai de gând să-mi spui despre asta? zicea el, pe o voce joasă, dar care tremura de furie.

A tăcut, ascultându-şi interlocutorul.

— Nu e de-ajuns. Plăţile alea…

Vasul s-a clătinat brusc, când am trecut prin apele agitate. Mi-am pierdut echilibrul în acelaşi timp în care tata a deschis uşa. Când m-a văzut, privirea i-a devenit inexpresivă.

— O să te mai sun eu, a spus el scurt şi a închis fără să aştepte un răspuns. *M'hija,* a zis şi s-a întors către mine când şi-a strecurat telefonul în buzunar. Pot să te ajut cu ceva?

— Ăăă, tocmai căutam dosarul lui Rafe pentru petrecere. Mama şi cu mine recapitulam ultimele detalii şi puneam ziua la cale. îmi cer scuze, nu am vrut să te deranjez, m-am bâlbâit eu.

Convorbirile furtunoase nu erau deloc o noutate pentru tata, dar acum simţisem ceva în vocea lui - o urmă de disperare în mânia lui, lucru deloc normal.

Sau era doar imaginaţia mea?

— Aruncă o privire, a spus şi s-a dat din calea mea ca să ajung la noptiera mamei.

Când am trecut pe lângă el, m-a mângâiat pe ceafă ca şi când aş fi fost o copilă pe care o învelea la culcare.

Am îngheţat.

— Taţi, e... e ceva în neregulă?

— Bineînţeles că nu, a spus fără să ezite. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Ia dosarul şi întoarce-te la mama ta. Va fi cea mai magică petrecere a noastră de 4 iulie.

— Bine, am zis eu şi am încercat să par credibilă. *îţi imaginezi chestii,* am insistat în mintea mea.

Dar, cumva, nu mi se părea tocmai adevărat.

CAPITOLUL PATRU

ARCHm

Nu m-am considerat niciodată un tip complicat. Sunt cum mă vezi: un puşti de liceu, dintr-un orăşel. Joc fotbal, iau cina în familie şi, după ore, beau milkshake cu prietenii mei, la Pop’s. înţelegi tu.

Verile erau mereu la fel: zile lungi în care înotam cu Betty în râul Sweetwater şi nopţi în care vedeam filme cu Jughead, la Twilight; ore nesfârşite în care-i aruncam discul lui Vegas. Tata făcea burgeri pe grătar la apus - şi, în mod obişnuit, scăpa unul, ceea ce era grozav pentru Vegas, dar un chin pentru mine şi pentru mama, care, de obicei, muream de foame între timp.

Dar, presupun că lucrurile se schimbă, chiar şi într-un orăşel ca Riverdale, unde crezi că totul e mereu la fel. Şi eu ar trebui să ştiu, pentru că mama a plecat cu doi ani în urmă şi nu s-a mai întors.

Plecarea ei a fost destul de greu de îndurat. Şi, vara asta, lucrurile sunt ciudate. Betty e plecată la Los Angeles, fapt care-i grozav pentru ea, dar trebuie să admit că-i duc dorul nebuneşte.Iar Jughead şi cu mine... nu prea ne mai vedem atât de mult. Presupun că, în mare parte, e vina mea. Pentru că... ei bine, din cauza altor lucruri la care nu m-am aşteptat. Genul de lucruri care schimbă totul.

Când eram mic, îmi plăcea să joc „şi dacă”. *„Şi dacă-s încă treaz când mama urcă-n camera mea?”* (La culcare, îmi citea o poveste în plus.) *„Şi dacă-l înscriu pe Vegas în competiţia aia pentru câini?”* (Asta a fost sugestia lui Betty, dar el a vomitat pe judecători, aşa că nu am primit niciun premiu.) *„Şi dacă dau probă pentru liga mică, deşi sunt agitat?”* (Micul Archie devenit al doilea mijlocaş!)

Dar, odată ce te maturizezi, mizele jocului „şi dacă?” sunt mai mari. Şi dacă aş fi plecat cu mama, în loc să rămân cu tata? Pentru prima dată, aş fi ştiut cum este să fii într-un oraş mare, ce are într-adevăr de oferit viaţa în afara orăşelului Riverdale.

însă, pe de altă parte, dacă tata nu m-ar fi avut prin preajmă vara asta, să-l ajut cu afacerea lui? El pretindea că îmi dădea de lucru, că îmi făcea o favoare lăsându-mă să torn beton şi alte chestii, dar eu ştiam mai bine. îl vedeam noaptea, aplecat peste masa unde mâneam, cu un calculator şi un teanc de facturi în mâini. îl auzeam la telefon, încercând să negocieze cu vânzătorii sau să-i facă pe clienţi să

plătească. Sunt vremuri grele pentru construcţii. Să mă aibă prin preajmă înseamnă un ajutor suplimentar, un salariu mai puţin de plătit.

Apoi, sunt şi lucrurile mai neînsemnate, cele cu efecte în valuri pe care nu ai cum să le prevezi. Şi dacă tata nu ar fi hotărât să facă curăţenie în garaj în prima săptămână de vară? Unde aş fi fost atunci?

Am crezut că este nebun. Era o caniculă incredibilă, genul de vreme care bate recordurile şi devine singurul lucru despre care vrea să vorbească toată lumea. însă tatei nu îi păsa; când îşi punea ceva în minte, aia făcea. Aşadar, iată-ne într-o seară înnorată de iunie, cu braţele, gâtul şi spatele arzându-mi din cauza turei de zece ore, îngropat în garajul sufocant. Era cald ca într-un cuptor şi mirosea a praf şi benzină.

— Trebuie s-o facem acum? am gemut eu, prăbuşit pe un şezlong antic.

Abia puteam să-mi ţin ochii deschişi.

— Sunt mort de oboseală. Tu n-ai murit? Cum de n-ai murit?

Asta se întâmpla mai pe la începutul verii, înainte să prind puteri, aşa că nu puteam să ţin pasul cu munca fără să vin acasă simţind zece feluri de dureri.

Tata a râs de mine.

— Fiule, când ai vârsta mea, *mort* eşti cam tot timpul. înveţi să faci eforturi. încearcă şi tu!

— Bine, bine! am spus şi m-am ridicat şovăind de pe şezlong. Să nu spui că n-am făcut niciodată

nimic pentru tine.

— Ştii ce se spune, Arch, a zis el, trăgând o cutie pleoştită de carton din colţ. Gunoiul unuia este...

— O cupă cu mâner pentru scobit pepene din era sovietică?

Am scuturat din cap văzând ce ridicase. Nu văzusem aşa
ceva decât în emisiunile de televiziune din anii ’60.

— Haide, tată! Vorbeşti serios?

Tata s-a încruntat.

— Hmm. Mai bine aruncă-l în grămada „de păstrat”.

— Poftim?

Era incurabil, aşa că am fost nevoit să intervin.

— Nu fi nebun! Am să-ncep o grămadă pentru Armata Salvării.

I-am înşfăcat obiectul înainte să mă poată contrazice, deşi umerii mă dureau la fiecare mişcare.

După un scuter cu o roată stricată, un clovn de pluş şi înfricoşător, care era cu siguranţă bântuit, şi trei teancuri de cărţi mucegăite cu benzi desenate (pe alea le-am păstrat), iată-mă holbându-mă la mine, din fondul unei cutii: o fotografie cu întreaga familie. Mama, tata şi cu mine. Chiar şi Vegas era acolo, cu limba care-i atârna pe afară ca atunci când se entuziasmează. Toţi zâmbeam în fotografie. Tata o cuprindea pe mama cu un braţ, iar ea mă îmbrăţişa.

Atunci a început? Orice îi spunea că i-ar fi fost mai bine fără noi? Era poza asta un indiciu? Faptul că tata se uita la ea, dar ea privea în faţă? Ar fi trebuit să ştim? Să ne aşteptăm la asta?

— Ascultă, tată, am început eu, neliniştit, tot voiam să te întreb ceva... Ai vorbit cu mama recent?

Poate ţineau legătura în secret. Poate ştia că el are probleme cu afacerea. Poate plănuia să se întoarcă şi-şi făcea bagajul chiar acum.

Jucam din nou „şi dacă?”.

Tata a înlemnit.

— E destul de ocupată. Ştii, de-abia a-nceput să lucreze pentru firma aia nouă.

— Corect!

încercasem să nu mă gândesc la asta. Noua slujbă însemna că plănuia să rămână o vreme. Nici măcar eu nu puteam să pretind altceva.

— Deci, presupun că nu.

— Hei!

Pentru o secundă, am crezut că-mi răspundea, ca şi când ar fi fost supărat că îndrăznisem să deschid subiectul sau aşa ceva. Dar, când m-am uitat la el, ochii îi străluceau şi scotea ceva mare şi greu dintr-o cutie.

— Acum, *uite* ceva ce merită păstrat! Vechea mea Stratocaster[1].

— Uau!

[1] Legendară chitară electrică (n. red.).

Până şi eu recunoşteam un obiect de colecţie când îl vedeam. Era verde, lucioasă, acoperită de praf din garaj şi cu un grif zgâriat şi uzat dincolo de incrustaţiile de sidef. Unele corzi erau slăbite şi câteva lipseau. Dar, în ciuda tuturor lucrurilor... era o minunăţie.

— Tată, cântai la chitară?

Tatăl meu fusese muzician, odată ca niciodată? *Cum* de nu venise niciodată vorba despre asta? Era ca şi când trebuia să regândesc tot ce credeam că ştiu despre bătrân.

Dacă fusese *grozav* cândva?

— Oh, din când în când, a spus zdrăngănind corzile slăbite care au scos un mic sunet ce m-a făcut să vreau cu disperare s-o bag în priză şi să cânt.

— E *grav,* tată! La modul bun, adică. Pot s-o încerc?

Brusc, nu îmi doream nimic altceva.

Tata mi-a aruncat o privire.

— Arch, ar trebui să ştii că e interzis să atingi chitara altui bărbat! în plus, ţi-am cumpărat şi ţie una. Ai uitat?

Nu uitasem. Mi-a dat-o când am împlinit 16 ani. Era o Gibson acustică, din lemn închis la culoare, solidă şi grea. Cântam destul de bine... dar niciodată în afara dormitorului meu. Ideea de a cânta pentru alţi oameni mă făcea să devin agitat.

Ai putea să-i spui „trac”, dar o parte din mine se întreba dacă... aşteptam inspiraţia? *Şi dacă...* nu

venea niciodată?

Dar s-a dovedit că nu trebuie să-mi fac griji în privinţa asta.

— Pământul către Archie? Ce se petrece acolo?

-Ha?

Am clipit. Soarele răsărea, luminând silueta domnişoarei Grundy - a lui Geraldine - de la fereastră. Stătea în faţa ei ca o umbră, afişând o expresie confuză. Soarele îi făcea părul să strălucească. *Păru-ţi străluceşte în lumina soarelui.* Hm. Poate era un vers dintr-un cântec? Nu mă puteam abţine să nu gândesc în versuri în preajma ei. Pur şi simplu avea efectul ăsta asupra mea. Doamne, *eram* un personaj dintr-un cântec siropos de dragoste.

— Oh, scuze, cred că doar mă gândeam.

— Trebuie să fi fost nişte gânduri profunde, a spus ea zâmbind. Erai în transă.

Eram, jucând din nou jocul „şi dacă?”. *Şi dacă* Betty nu ar fi plecat la Los Angeles şi tata nu m-ar fi rugat să vin să lucrez pentru el? Şi dacă n-am fi dat niciodată peste chitara aia veche, ca să mă apuc din nou de cântat, chiar dacă o făceam doar pentru mine? Dacă nu m-aş fi întors singur pe jos acasă de la muncă în ziua aia fierbinte, de la sfârşitul lui iunie, când un Volkswagen Broscuţă, de un albastru-deschis, pe care nu îl cunoşteam, s-a apropiat... ?

— Archie Andrews? De ce mergi pe jos, în canicula asta?

Am mijit ochii. Femeia de la volan avea părul ondulat, de un blond-închis, şi ochelarii de vedere îi ascundeau îngrijorarea.

Domnişoara Grundy!Profesoara de muzică de la liceul Riverdale. Aproape că n-am recunoscut-o în afara şcolii, deloc rezervată, ca la ore.

— Mmm, mă călesc?

A *sunat stupid când am spus-o şi am râs amândoi.*

— Ei bine, urcă înainte să mori din cauza insolaţiei, a spus şi s-a aplecat peste scaun ca să-mi deschidă portiera.

în ziua aia, m-a lăsat direct acasă. Nu m-am gândit mult la asta, ci doar la faptul că mereu e ciudat să-i vezi pe profesori în afara şcolii. Dar, a doua zi, mă aştepta din nou chiar dincolo de şantierul de construcţii, ca şi când ar fi plănuit într-adevăr să mă ducă acasă cu maşina. Şi-n ziua următoare, a fost din nou acolo, şi după aceea tot aşa, ca şi când am fi ajuns la vreun soi de înţelegere nerostită.

E o parte din mine care întotdeauna va crede că a fost mâna destinului s-o întâlnesc în ziua aia. Pentru că, din senin, aveam cu cine să vorbesc despre chitară... şi cântecele pe care începusem să le scriu - primele, doar mâzgăleli în mare parte. într-o după-amiază, a văzut chitara pe veranda mea şi m-a întrebat dacă eu cânt.

îmi făceam griji că nu aş fi fost destul de bun pentru ea. Am încercat să protestez, dar a insistat. Eram speriat că ar fi fugit şi că aş fi rămas singur, ca la început.

Dar ea m-a ascultat şi m-a luat în serios. A *văzut în mine ce nimeni altcineva, nici măcar Betty, nu a văzut. Când i-am cântat, mi-a zâmbit şi... totul a căpătat sens.*

— Ai potenţial, Archie, mi-a spus ea. Te-ai gândit la lecţii în privat?

Amândoi ştiam ce mă întreba cu adevărat. Şi amândoi ştiam răspunsul la întrebare: da.

La un moment dat, împărtăşeam... alte lucruri. într-o după-amiază, fără să spună un cuvânt, Geraldine a cotit pe neaşteptate în drumul nostru spre casă. în clipa următoare, m-am trezit că parcase intr-un loc retras de pe malul râului Sweetwater. Curând, a devenit locul nostru.

Poate o parte din mine ştia că este greşit ceea ce făceam (la urma urmei, era profesoară, probabil era chiar ilegal, deşi asta ne doream amândoi), dar nu conta. Cu trecerea timpului, sentimentele mele pentru ea au devenit mai puternice decât pentru orice altă persoană cunoscută vreodată. Curând, era cea mai importantă fiinţă din viaţa mea.

De aceea venisem în fugă în dimineaţa asta (la propriu, eram încă-n pantalonii de sport scurţi şi transpiraţi, ceea ce poate nu era prea romantic, dar era singura cale de a ajunge la ea la prima oră, fără să stârnesc vreo bănuială). Era 3 iulie, sărbătoarea

se apropia, iar eu voiam să facem ceva special, împreună. Voiam mereu să fiu cu ea.

M-am întors spre Geraldine.

— Mă gândeam la ziua de 4, am început un pic agitat, deşi nu ştiam de ce. Ăăă... faci ceva mâine?

Geraldine a zâmbit când şi-a turnat cafea într-o ceaşcă.

— De fapt, voiam să merg cu cortul pe malul râului...

A sorbit o înghiţitură.

— Vrei să vii?

Amândoi ştiam răspunsul şi la întrebarea asta.

Archie:
Am găsit cortul. Era îngropat în garaj. Totul e pregătit!

Geraldine:
Abia aştept! Ne întâlnim aici după cină, ca să mergem în pădure?

Archie:
DL*

Geraldine:

[ŞTERGEŢI CONVERSAŢIA?] [DA]

CAPITOLUL CINCI

B£TTY

Dragă jurnalule,

N-o să crezi niciodată ce tocmai s-a întâmplat! Eu nu pot să cred! Nu exagerez; mă ascund, literalmente, în încăperea în care se ţin tot felul de chestii pentru curăţenie de la *Hello Giggles* şi notez totul pentru că, atunci când m-am ciupit, tot nu mi s-a părut mai real.

în sfârşit, *în sfârşit* am parte de prima mea realizare aici!

Când m-am trezit în dimineaţa asta, m-am gândit doar la cât de ciudat este să-mi petrec ziua de 4 iulie departe de prietenii mei, departe de familia mea... departe de Riverdale. E de bine, dar, să fim serioşi. în seara plănuiesc să mă întâlnesc cu Brad, dar, altfel, am mereu destul de mult timp liber. E o mare aventură, aşa cum sperasem.

Dimineaţa am ieşit la plimbare, am făcut un duş în baia de oaspeţi a mătuşii Gertrude, cu fosta ciudată de dantelă pe lângă cutia de şerveţele, căutând o pereche de blugi skinny şi o bluză fără mâneci care însumează garderoba mea de „Los Angeles”... Mi-am petrecut 30 de minute în trafic, doar ca să parcurg cinci kilometri pe 405... Toate-s chestii destul de standard.Dar, când am ajuns la birou, atmosfera era cu totul alta decât de obicei. Pentru început, era tăcere. Biroul mare, alb şi curat de la recepţie era liniştit şi nu suna niciun telefon.

— Alo? am strigat eu, mergând cu grijă pe vârfuri ca şi când m-aş fi temut să nu iau pe cineva prin surprindere.

în zona de odihnă, de obicei răcoroasă, nu era nimeni. în mod obişnuit, ai fi dat peste cel puţin doi scriitori aplecaţi peste scaunele lor de-un albastru păun de la jumătatea secolului sau căutând prin rafturile de cărţi de un galben intens. în schimb, am văzut un iPad singuratic pe o masă, proprietarul fiind de negăsit.

Şovăind, am încercat să intru.

— O, bună!

Era Cleo, editor, cocoşată peste biroul ei şi muşcând dintr-un creion cu sclipici roz.

— Este... unde e toată lumea?

Cleo a bătut uşor cu creionul în birou şi s-a uitat la mine. Ochii îi erau imenşi în spatele ramelor mari şi roşii ale ochelarilor.

— în concediu, a ridicat ea din umeri. Oamenii

pleacă. De fapt, şi eu plec la Palm Springs - şi-a consultat ceasul Apple de la încheietura mâinii - într-o oră.

-Oh!

Am aruncat o privire în restul biroului. Niciun semn de viaţă.

— Mai e cineva aici?

Să fiu sinceră, mă cam bucura ideea de a fi singură aici. Erau mereu destule de clasat sau e-mailuri la întâmplare de sortat, iar ideea de-a face asta fără ca Rebecca să-mi sufle în ceafă părea destul de... liniştitoare.

Cleo s-a strâmbat.

— Rebecca e în sala de conferinţe şi se uită la mostre de tapet şi materiale pentru provocarea transformării camerei de zi.

— Corect, desigur.

Uşoara adiere a speranţei dispăruse. Bineînţeles că Rebecca nu era genul care să lipsească de la serviciu din cauza unei zile de sărbătoare.

M-am îndreptat spre sala de conferinţe ca să-i duc prânzul. Uşa era întredeschisă, iar eu am ciocănit uşor ca să nu pară că dau buzna, pur şi simplu.

— Intră!

Am intrat, păşind încet. Dintr-un motiv oarecare, doar faptul de a fi în prezenţa Rebeccăi mă făcea să fiu mai precaută.

— Ţi-am adus ce ai comandat pentru prânz.

Punga de hârtie a scos un fâsâit asurzitor când

am lăsat-o jos.

Rebecca era lângă peretele din spate, tot uitându-se la diferite mostre de tapet: albastru înflorat, mov înflorat, verde înflorat şi metalic înflorat. Erau flori de toate formele şi mărimile, de la cele pop art la cele din dantelă în stilul reginei Anne, marca Laura Ashley. în mod evident, era ceva tematic.

A oftat.

— Nu ştiu. Ţi se pare că este… prea mult?

Până acum, Rebecca nu-mi ceruse părerea cu privire la nimic; oricum, nu atât de direct.

— Ce? Mie? Am tuşit. Te referi la tapet?

S-a întors şi şi-a dat ochii peste cap, dar destul de simpatic.

— Da. Adică florile… sunt prea multe?

— Niciodată, am răspuns cu sinceritate.

S-a uitat la ţinuta mea.

— Ei bine, sigur. Dar… îhhh, cel metalic. Pe de-o parte, e cel mai interesant dintre toate. Dar, pe de altă parte…

Părea să aştepte să spun ceva.

— Este puţin cam… ţipător?

La *Hello Giggles* încercăm să nu transmitem energii negative, aşadar criticile constructive trebuie mereu formulate cu foarte mare grijă.

— Da! Ţipător!

Părea profund uşurată că găsisem cuvântul potrivit.

— în plus, tocmai am citit în *Design Sponge* că tâmplăria este noul tapet şi - încă un oftat profund -

nu ştiu, pur şi simplu nu-mi spune nimic. Mi se pare atât de *neinspirat.*

Chiar părea extrem de plictisită şi în lipsă de idei. Probabil că nici n-ar fi fost atât de deschisă cu mine de la bun început, dacă n-ar fi fost sărbătoare şi dacă, practic, n-aş fi fost singura de pe acolo.

Dar cui îi păsa? Rebecca îmi vorbea în sfârşit! îmi cerea *părerea*!

S-a trântit la masa de conferinţă şi a scotocit prin punga cu mâncare, scoţându-şi comanda. Pentru o secundă, am rămas stângace în picioare, neştiind ce să fac în continuare.

— Tu ce ţi-ai luat? a întrebat Rebecca. Ceva, nu? Trebuie să mănânci. Sau, nu ştiu, poate că aspiri să devii actriţă şi nu mănânci. în oraşul ăsta se întâmplă şi lucruri mai ciudate.

— Nu, cu siguranţă mănânc, am asigurat-o eu.

într-o doară, mi-am scos şi eu mâncarea. în Riverdale nu sunt multe restaurante unde se serveşte sushi (citeşte: nu e ni- ciunul), iar eu am aflat foarte repede că ruloul cu ton picant şi garnitura de edamame[1] sunt două dintre lucrurile mele preferate în Los Angeles.

Rebecca nu îndrăznise să-mi ceară să stau cu ea, dar pe-aproape. Şi era posibil să nu mai am o asemenea şansă pe viitor. Am hotărât să profit şi mi-am tras şi eu un scaun. Betty din Los Angeles -

[1] Boabe imature de soia, gătite direct în păstaie, folosite mai ales în bucătăria asiatică (n. red.).

care flirta mai mult şi era mai îndrăzneaţă decât fosta Betty, obişnuita fată din vecini[1] - lua prânzul cu şefa ei.

Printre muşcături, Rebecca a continuat să ofteze şi să bată uşor cu degetele în masa de conferinţă. Spaţiul dintre noi începea să fie sufocant şi intens, ca un nor de furtună. Nu era o linişte confortabilă. îndrăzneaţă Betty din Los Angeles a hotărât - de ce nu, având în vedere ziua pe care o avea ea? - să intervină.

— Aşadar, tâmplăria e noul tapet, ha?

Ce comentariu isteţ şi scânteietor, Cooper! M-am strâmbat şi mi-am dorit să mă ascund sub masă până la terminarea programului. Dar asta era Betty din Los Angeles, care nu se ascundea. Am insistat.

— E ca o... tăblie de pat? Şi... lambriu?

Mi-am scormonit prin minte, gândindu-mă la emisiunile dedicate decoraţiunilor interioare, pe care Polly le urmăreşte cu plăcere în zilele leneşe de duminică.

— Dar am auzit că lambriul este exagerat?

Cel puţin aşa a spus odată roşcata cu bucle perfecte la *Home Helpers.* Cred. Sincer, nu eram sigură ce este lambriul.

Rebecca s-a înviorat imediat.

— Chiar *este* exagerat! Fato, gândim la fel!

Mulţumesc, *Home Helpersl* Şi obiceiurilor stupide de-a se

[1] în original: *girl-next-door* (n. red.).

uita la televizor ale lui Polly.

— Dar cercetările arată că cititorilor noştri le plac lucruri ca tapetul temporar pentru că e o metodă atât de uşoară de a-şi transforma spaţiul fără să-şi supere părinţii, colegii de cameră sau gazdele. PRIN URMARE - şi-a fluturat un braţ iată TOATE modelele cu flori!

— Aşa este, dar...

Mai multe cunoştinţe de trivia m-au învăluit dintr-un ungher îndepărtat al minţii.

— Au hârtie autocolantă care seamănă cu tâmplăria. Şi cărămizile expuse. Chiar betonul, dacă le place atât de mult atmosfera industrială. Am zâmbit. în lumea asta există tapet care imită lambriul.

Rebecca a ţipat.

— Eşti un geniu! îmi place! Minunat, articolul ăsta e al tău!

Aproape m-am înecat cu o boabă de edamame.

— Ce? Adică, super! Mulţumesc! E grozav! N-am să te dezamăgesc!

Roşeam - era la fel de jenant ca atunci când eşti prea timid, prea nesigur. Unde era butonul meu de „fericire moderată”?

însă Rebecca a râs pur şi simplu.

— Sunt doar două sute de cuvinte despre tapet. Nu-mi fac griji.

— Grozav!

Am inspirat adânc. Calmează-te, Betty din Los Angeles! Ai reuşit!

— Dar, de fapt, dacă tot eşti aici, ai mai putea

să mă ajuţi cu ceva. Chiar sunt în impas. După cum vezi, totul e mort azi aici. Şi nu reuşesc să intru on-line cu „angajaţii din teritoriu”, în mod evident, toţi sunt foarte ocupaţi să-şi înceapă „munca de la distanţă” în ceea ce priveşte bronzul de vacanţă.

Niciodată n-am fost mai recunoscătoare pentru obiceiu- rile-mi patologice de a-mi proteja pielea de soare.

— Desigur, cu orice.

— E pentru secţiunea noastră de lifestyle. Tocmai ne-am trezit cu ea de la cei cu moda. Se presupune că editorul de modă a primit un pont cum că asistenta pe timpul verii a lui Grace Coddington, de la *Vogue,* e protejata ei şi că e foarte atrăgătoare, în mod normal, aş spune: „Cui îi pasă?” Persoanele mondene se găsesc la trei bani legătura. Dar fata asta chiar ştie ce face şi, în ceea ce priveşte influenţa, se apropie de Olivia Palermo[1]. în New York, nimeni sub 20 de ani nu strănută - sau cumpără un ruj cu o nouă nuanţă - fără aprobarea ei.

Mmm, înspăimântător!

— Aşadar, vrei un profil?

— Da, un interviu. Dar chiar trebuie să te apuci imediat de el - îl vreau în seara asta, cel târziu la miezul nopţii. Familia ei organizează cea mai

[1] Olivia Palermo (n. 1986), femeie de afaceri americană, adevărat fashion icon, una dintre cele mai stilate celebrităţi (n. red.).

impresionantă petrecere de 4 iulie. Adică oamenii vin din Montauk pentru chestia asta. Ai putea să ajungi în mai puţin timp din New York în Los Angeles!

Practic, vorbea o limbă străină, dar am dat din cap cu convingere.

— Deci, vreau să te concentrezi la asta. Anul trecut, BuzzFeed ne-a întrecut cu fotografiile peretelui cu gogoşi în forma steagului american al lui Kelly Klein. Chestia asta va fi mai importantă, a spus, mijind ochii. *Trebuie* să fie.

Habar nu aveam că această nişă care prezenta stilul de viaţă al persoanelor mondene era atât de competitivă. (M-a făcut să mă bucur că nu am fost aici pentru toată tărăşenia cu peretele de gogoşi, oricare ar fi fost *ăla.)* Dar mă ocup de subiect... Nu era marele debut în jurnalism la care sperasem, dar o uşă deschisă e o uşă deschisă. Şi, aparent, Betty din Los Angeles e pregătită să sară cu ambele picioare.

(Şi să amestece metaforele. Lucru la care trebuia să mai lucrez înainte SĂ PUBLIC PRIMUL ARTICOL PENTRU *HELLO GIGGLESl)*

— Mai importantă. Desigur. Şi nu e nicio problemă, voi trimite articolul până la miezul nopţii.

O imagine de-a lui Rad Brad mi-a licărit prin faţa ochilor, dar aveam să găsesc o cale să mă descurc. Nu voiam să renunţ la niciuna din oportunităţi.

— Aşadar, cine-i noua vampă pe care trebuie s-

o găsesc?

— Poftim!

Rebecca a mâzgălit ceva pe un bileţel şi mi l-a dat.

— E numărul ei personal de telefon. Dacă întreabă cineva, l-am obţinut de la... Ei bine, dacă întreabă cineva cum am făcut rost de număr, fă-o pe proasta şi gata.

— în regulă.

M-am uitat la bileţel. Literele îngroşate îmi strigau „Asta-i marea ta şansă, Betty din Los Angeles! Profită!”

Până şi numele părea poruncitor, oficial. Nimeni din New York nu strănută fără aprobarea ei. Şi *eu* trebuia s-o fac să vorbească:

VERONICA LODGE.

Vii la Twilight în seara asta?

Da, Midge nu ratează niciodată chestia cu Ziua Independenţei.

Kevin:

Moose:
Dar...

Moose:

Moose:
N-am putea oare să ne întâlnim după aceea?

Kevin:

Vom vedea.

CAPITOLUL ŞASE

JU6HMD

Dacă Riverdale nu se schimbă niciodată, atunci firma luminoasă a localului Pop’s este cea mai neschimbătoare emblemă a sa. Semnul ăla cu lumini de neon strălucitoare este, practic, un reper în sine. Ar trebui să-l înscrie în registrul istoric. Nici nu vreau să mă gândesc la câte ore mi-am petrecut cu fundul lipit de canapeaua de vinilin a localului. Sau la câţi burgeri mi-a trecut Pop’s pe „datoria” în creştere.

Am s-o plătesc, desigur. De îndată ce voi putea. Trebuie doar să-mi dau seama cum. E mai uşor de zis, decât de făcut. Ar- chie lucrează pentru tatăl lui. Tatăl *meu...* ei bine, teoretic, şi el lucrează pentru tatăl lui Archie. Oricum, asta-i placa. Zilele astea avem un program atât de diferit, că nu-l văd niciodată prin preajmă. Instinctul meu îmi spune că nu e ceva nemaipomenit.

Archie, tatăl meu... *toată lumea* se îndepărtează de mine vara asta?

Poate mă-nşel în privinţa lucrurilor care nu se schimbă niciodată în Riverdale. E ca-n poezia aia, „Nothing Gold Can Stay”[1].E de mirare că Pop’s a devenit casa mea departe de casă? E mereu deschis, iar Pop e întotdeauna în spatele tejghelei. Măcar asta e o constantă.

Cum am spus, parcarea era cam goală, dar nu părăsită, în dimineaţa aia; când m-am apropiat, l-am văzut pe Jason Blossom sprijinit de peretele lateral al clădirii, cocoşat deasupra telefonului şi scriind furios mesaje. în soarele dimineţii, pielea îi părea extrem de palidă, chiar translucidă. Se încrunta.

— Salut! am spus când m-am apropiat.

El şi-a ridicat privirea şi m-a studiat rapid cu o expresie impenetrabilă.

Jason şi cu mine ne învârtim în cercuri foarte diferite. El e genul care… nu se bucura niciodată în mod deosebit să mă vadă, iar dimineaţa asta nu era o excepţie. Nu am luat-o personal.

Sincer, la cum statea acolo, în lumina orbitoare a soarelui, îmi părea o fantomă.

— Le trimiţi mesaje fanelor care te adoră?

Era o replică ciudată. Dar, pe de altă parte, Jason făcea parte din echipa de polo a liceului - cel puţin două treimi dintre eleve făceau la un moment dat o pasiune pentru el, pe durata studiilor la liceul

[1] Poem scris de poetul american Robert Frost (1874-1963) în anul 1923 (n. red.).

Riverdale.

— Mda, sigur.

A revenit la telefonul său, scriind în continuare. Nu puteam să îi citesc energia - era stimulat, alert, dornic, dar şi distras, preocupat şi agitat. Dacă mă întrebi pe mine, erau prea multe sentimente pentru un singur trup. Nici măcar nu sunt sigur că şi-a dat seama că mai sunt acolo. Am înţeles aluzia.

Clopoţelul de deasupra uşii de la intrare a sunat când am păşit în restaurant. Pop ştergea tejgheaua, dar şi-a ridicat privirea şi mi-a zâmbit larg, fapt care a compensat totala lipsă de interes a lui Jason.

— Jughead Jones! Ştiam eu că ai să treci pe-aici.

— Sunt atât de previzibil, Pop?

— Caracterul previzibil e bun pentru afaceri, băiete.

— Cred că e adevărat numai pentru clienţii care plătesc, am răspuns eu, timid.

El a fluturat o mână.

— Nu sunt îngrijorat. Ne vom regla curând conturile.

Mi-a umplut o cană cu cafea fără zahăr şi mi-a împins-o.

— Acum, e prea devreme pentru un hamburger?

Eu mi-am dat ochii peste cap.

— Niciodată!

Un burger dublu cu brânză, gătit mediu, roz pe

dinăuntru, cu brânza cheddar revărsându-se lipicioasă pe chiflă *(niciodată* prăjită). Murături, roşii, poate o ceapă, dar fără salată - e doar apă crocantă. Asta era comanda mea şi, bine-nţeles, Pop o ştia pe de rost. Nu conta că soarele abia răsărise, l-am mâncat ca şi când nu aş fi ştiut ce şi unde urma să mai mănânc (deşi cu toţii ştiam că, probabil, avea să fie acelaşi fel, în exact acest loc). Laptopul meu vechi, demodat şi de încredere era pe tejghea, lângă mine, dar încă nu-l deschisesem. Mă concentram în special asupra mâncării.

— Cartofii ăia pai sunt suficient de prăjiţi pentru tine? a întrebat Pop, umplându-mi din nou paharul cu apă.

îmi plăceau atât de prăjiţi, încât, practic, erau arşi. Am ridicat un exemplar perfect în semn de „salut" şi l-am înfulecat.

— De nota 10 plus, ca de obicei, am spus şi am mai mâncat o mână de cartofi.

— Ai grijă! Dacă nu mănânci mai încet şi dacă nu mesteci, ai să te îneci. Şi nu vreau să fiu responsabil pentru aşa ceva.

— Nu-ţi face griji, Pop, nu sunt un amator! Nu se va ajunge la asta.

Am luat o gură mare de apă şi m-am uitat la telefonul meu. Mai aveam încă destul timp înainte să fiu nevoit să mă duc la Twilight şi să pregătesc totul pentru film. O dimineaţă tihnită cu laptopul meu ar fi fost frumoasă, poate... dacă nu ar fi fost un memento al faptului că, efectiv, nu aveam atât de multe de făcut. A cât de puţine aveam, practic,

pe lume.

Totuşi... Abia aşteptam să plec la drum cu Archie. Aproape că nu voiam să recunosc faţă de mine cât de mult aşteptam asta. Mai ales de vreme ce telefonul meu nu înregistra niciun apel ratat sau mesaj.

— L-ai...

Am încercat să par relaxat, dar poate Pop avea dreptate şi chiar muşcam mai mult decât puteam să mestec, deoarece, pentru o secundă, mi-a rămas ceva în gât. Mi-am revenit.

— L-ai văzut în ultima vreme pe Archie pe aici, Pop?

Chiar a trecut o săptămână de când am vorbit ca şi când nu
s-a schimbat nimic?

Se schimbase. Bineînţeles că se schimbase. Şi eu o ştiam.

El s-a holbat o secundă, gândindu-se.

— în ultima vreme? Nu ştiu ce să spun. Uneori, vine să ia mâncarea de prânz pentru tatăl lui, e un băiat bun.

Un băiat bun, aşa era Archie Andrews. Şi un bun prieten - sau, cel puţin, era cândva.

— Dar, nu, a zis Pop, întrerupându-mi momentul de reverie. Nu l-am mai văzut de cel puţin câteva zile. Nu ştiu ce-l preocupă. Ultima dată când s-a aşezat era cu tine, în noaptea cu furtuna. Acum o săptămână?

— Exact. în noaptea în care mi-a spus de cântecele lui, când am făcut planul pentru

Centerville.

— Nu *eu* ar trebui să te întreb *pe tine* ce face? a continuat Pop. Dat fiind că voi sunteţi de nedespărţit?

Voia să pară relaxat, dar eu ştiam că este atent la fiecare cuvânt, la cea mai mică expresie. Pop nu ratează nimic.

— Presupun că lucrurile se schimbă, am zis eu în cele din urmă, recunoscând inevitabilul cu voce tare. Chiar şi vechiul şi somnorosul Riverdale.

Clopoţelul a sunat ca la un semn, atât de perfect sincronizat, şi pentru o secundă am crezut că, într-un fel, îl invocasem pe Archie doar prin puterea sugestiei. Dar era Dilton Doiley, abia sosit de la repetiţiile cu cercetaşii lui pentru cine ştie ce scenariu psihopat de supravieţuire.

— Poftim, *uite-l* şi pe „previzibilul” tău!

Am ridicat o sprânceană. Dilton ducea zicala „fii pregătit” la următorul nivel.

Dilton mi-a aruncat o privire încruntată şi şi-a fixat ban- dana roşie (deşi, să fiu cinstit, expresia lui obişnuită e destul de intensă şi cam mânioasă).

Şi-a îndepărtat cu un gest părul de pe ochelari.

— Jughead, e important să fii pregătit pentru toate posibilele situaţii în climatul periculos al zilelor noastre! Nu toţi ne permitem luxul de a ne îngropa în - a fluturat din mână spre laptopul meu - *poveşti* închipuite.

— Sigur, bine! am spus, nedorindu-mi să-l enervez mai mult pe Dilton. Climat periculos, cum

zici tu. Şi eu stăteam aici, ca prostul, spunând că Riverdale e „somnoros”.

Am ridicat din umeri.

— Nu-i nicio dramă aici.

Asta dacă nu pui la socoteală ce se întâmplă cu Archie.

— Adică, cu excepţia momentului în care-ai fost chemat de Weatherbee pentru că aveai un… cuţit la şcoală?

Asta se întâmpla în mai, înainte de examenele finale.

El s-a uitat şi mai urât la mine.

— Da, un briceag. Un obiect obişnuit, standard, pentru un cercetaş. Toată chestia a fost ridicolă. Dar asta e povara mea.

A dat din cap, ca şi când s-ar fi asigurat de ce spune.

— Habar n-ai cum este, Jughead. Să ştii că se va petrece un lucru oribil. Să fii *sigur*. Dar să nu ştii ce sau când.

— Dilton, ţi-a spus careva că tu cam strici cheful oamenilor?

Am zâmbit ca să-i arăt că-l tachinam. (Adică oamenii îmi
spun *mie* asta tot timpul. Trebuie să fii la fel ca să-ţi dai seama şi aşa mai departe.)

— Tatăl meu spunea mereu că „Lumea este dură şi neiertătoare. Universul vrea să ne termine. *Nu* întotdeauna se întâmplă cele mai bune lucruri”.

M-am gândit la mama şi la Jellybean, care se

uita peste umărul ei, pe geamul din spate al maşinii când au plecat.

— Destul de corect.

— Uită-te numai prin jur, a continuat el, ca şi când pe suprafaţa de linoleum a tejghelei de la Pop’s ar fi fost incrustat vreun indiciu referitor la misterele necunoscutului. Nu ţi se pare... *semnificativ* că sărbătoarea se suprapune cu o *lună roşie*?

— Eu... trebuie să fiu cinstit, nu mi-am dat seama.

Nu m-am deranjat să adaug *şi habar n-am ce înseamnă o „lună roşie”.*

— Dilt... nu cumva Weatherbee ţi-a spus, ăăă, să te relaxezi un pic, poate?

între razele de laser fierbinţi din ochii lui şi senzaţia ciudată pe care-o emana Jason Blossom în parcare, atmosfera de la Pop’s era serios de ciudată astăzi.

Dilton a pufnit.

— Ce ştie el? E un struţ, ca restul - îşi ţine capul îngropat în nisip. Apocalipsa e aproape, iar cercetaşii mei şi cu mine vom fi pregătiţi.

— Dacă apocalipsa e atât de *aproape,* de ce nu-ţi târâi cercetaşii în pădure, ca s-o întâmpine cu braţele deschise?

— Nu mă urmăreşti, Jones. *Eu sunt* singurul care e pregătit pentru asta. Tatăl meu m-a instruit. Şi băieţii au nevoie de mine.

— Bine, bine!

Ar fi trebuit să ştiu că nu era o idee bună să-ncerc să mă-nţeleg cu Dilton.

— Am să fiu atent la luna asta roşie de care vorbeşti. Probabil va fi cel mai captivant lucru care se întâmplă în Riverdale, după multă vreme.

— Ai grijă ce-ţi doreşti, fiule, a intervenit Pop. Poate că tu crezi că oraşul e adormit, dar eşti încă tânăr. Chiar dacă Dilton e un pic sărit, eu nu l-aş ignora.

— Mulţumesc! a spus Dilton, trăgând aer pe nas.

— La ce te referi, Pop?

Apropo de instinct; pe piele simţeam furnicături ca atunci când scriu o poveste bună, când mă loveşte inspiraţia şi scriu fără să-mi dau seama.

— Avem ceva istorie. Riverdale... şi Chock'Lit Shoppe. Ţine minte, Pop's există de mai multă vreme ca Riverdale. Bine-nţeles, era diferit pe atunci.

Mi-am ciulit urechile şi-am mişcat degetele spre laptop. Ceva îmi spunea că avea să fie o poveste demnă de consemnat.

M-am uitat la Pop, aşteptând. Dilton s-a cocoţat pe scaunul de lângă mine, la fel de curios.

— Tatăl meu, Pop Senior, a deschis locul ăsta ca farmacie şi dozator de suc. Fără mâncare, doar îngheţată şi suc la dozator.

— Fără burgeri?

Stomacul mi-a ghiorăit numai gândindu-mă la aşa ceva.

— Asta-i o bătaie de joc!

— Nu părea să-i deranjeze pe oameni, a spus Pop. Am servit tot felul de oameni. Chiar şi câteva celebrităţi.

— Celebrităţi. în *Riverdale*?

Astăzi, doar Josie şi trupa ei, Pussycats, ar fi putut să fie numite celebrităţi. Thornton Wilder[1] nu ar fi putut să descrie Riverdale ca fiind mai pitoresc.

— Desigur. De-a lungul anilor, am avut chiar onoarea de a servi şi nişte preşedinţi. Unii aflaţi în campanie. Pe alţii... în vremuri mai puţin fericite.

Privirea i s-a întunecat pentru un moment.

— Şi Neil Armstrong a oprit pentru un sandviş cu ton şi brânză topită! Tipul mi-a lăsat urme de noroi peste tot pe podea, a spus el gânditor. Nu că îmi păsa, să ştii. Erau picioarele care au atins Luna. Oh, şi într-o noapte, pe la două, cântăreaţa aia sărită de pe fix... Madonna... a venit cu dansatorii ei, într-un *party bus.* Atât de mult i-au plăcut vafele şi carnea mea de pui, că mi-a oferit bilete la concertele ei, dar eu le-am dat chelneriţelor mele. Nu-mi plac evenimentele zgomotoase.

— Cred că s-a întâmplat înainte să se apuce de dieta chinezească, numai cu fructe, legume şi cereale, am spus eu. Pop, ai văzut nişte oameni cu-

[1] Thornton Wilder (1897-1975), romancier, dramaturg şi scenarist american, care a câştigat de trei ori Premiul Pulitzer (n. red.).

adevărat *grozavii*

Era o nebunie cum ţinea toate poveştile alea închise-n el. Poate la începerea şcolii, aveam să mă gândesc să public un profil sau aşa ceva în *The Blue* & *Gold.* Pop era un erou local, un narator istoric.

Dar, pe de altă parte, a publica în ziarul şcolii însemna *să mă alătur* echipei de redactare şi, după cum cred c-am stabilit deja, nu prea-mi place să fac parte dintr-o echipă. Deci, probabil că nu era o opţiune…

— Ai al naibii dreptate că aşa este.

în mod clar, Pop era mândru şi avea şi de ce.

— De fapt, vezi bancnota de un dolar de acolo, pe perete?

El a arătat spre o mică ramă de lângă casa de marcat pe care,
cumva, nu o observasem niciodată.

— A fost bacşişul pe care l-a primit tatăl meu de la unul dintre cei mai cunoscuţi… sau, ar trebui să spun, *scandaloşi* clienţi pe care i-am avut vreodată. Localul era deja deschis de câţiva ani. Era o zi de marţi, în timpul agitaţiei de după-amiază. în aer era electricitate. Ştii că poţi să o simţi?

— Da, am răspuns în acelaşi timp în care Dilton a zis „Cu siguranţă”.

Să fiu sincer, Pop, o cam simt şi acum.

— în local a intrat un cuplu ciudat.

Hmm.

— Ciudaţi? în ce sens?

— După aceea, tatăl meu a spus că şi-a dat imediat seama că nu erau de pe aici. Hainele şi accentul lor de Texas... erau lucruri evidente, serios! Dar nu era doar asta. Unii oameni... miros a moarte.

— Da, a aprobat Dilton oftând, dar eu i-am făcut semn cu mâna să-şi ţină gura, ca să aud tot.

— Ăştia doi duhneau, a spus Pop. Mirosul îi însoţea. Stăteau prea apropiaţi şi râdeau prea tare - nu puteau să-şi ţină mâinile acasă.

— Mie-mi pare că erau nişte elevi obişnuiţi de la liceul Ri- verdale, am glumit eu.

Pop m-a privit încruntat.

— în ziua aia, tata mi-a spus că a văzut ceva care l-a îngrozit până în măduva spinării. S-a dus să le dea nota de plată şi a fost ca şi cum... a avut o viziune, a zărit ceva din viitor. Pop a scuturat din cap. Orice a văzut, cei doi aveau s-o sfârşească prost.

— Violent? Tatăl tău a avut o premoniţie?

Vorbeam despre percepţii extrasenzoriale? Subiectul era poate prea mult, chiar şi pentru un povestitor ca mine.

— Nu mi-a dat prea multe detalii, dar, da. O ceartă. Şi un sfârşit prost. Tatăl meu nu era medium, nici pe departe - nu era vreun eveniment obişnuit pentru el. Din câte ştiu, nu s-a mai întâmplat nici înainte şi nici după aceea.

Pop a înghiţit şi a continuat.

— Tipul i-a dat tatei cinci dolari. Nota de plată era doar de 80 de cenţi. Nu uita că asta se întâmpla pe vremea crizei, şi majoritatea oamenilor erau strâmtoraţi. Dar nu Bonnie Parker şi Clyde Barrow.

— Stai aşa - îmi spui că tatăl tău i-a servit pe *Bonnie şi Clyde*?

încărcătura electrică mi-a coborât pe şira spinării. Nu puteam să scriu destul de repede.

— Exact asta-ţi spun, fiule.

— Presupun că m-am înşelat, am recunoscut eu. Poate că Riverdale nu e aşa cum pare. Poate aşa a fost dintotdeauna.

Iată-mă gândindu-mă la cocktailuri cu lapte şi peluze tunse. Dar şi bandiţii şi iubitele lor pândeau pe aici.

Dilton şi-a dat ochii peste cap.

— Pe bune? Şi cunoaşterea e putere. Eşti din cartierul de sud, Jug. Nu ştiu de ce-ţi este atât de greu să crezi că în Riverdale ar putea să existe pături sociale.

Menţionarea luptei de clasă m-a făcut să mă zbârlesc. Sigur, tată meu avea o jachetă cu semnul Şerpilor într-un cui din spatele uşii de la rulotă. Dar era Şarpe doar cu numele. Asta nu era o *Poveste din Cartierul de Vest*[1], un meci între The

Jets şi The Sharks[I][II].

— Poate ar trebui să-mi fac şi eu rost de-un briceag.

— Glumeşte tu cât vrei! Dacă Pop şi cu mine nu putem să te convingem, va trebui să-nveţi pe pielea ta, a spus el fără nicio modulare a vocii, ceea ce aproape suna a ameninţare.

— Dilton, chiar trebuie să te relaxezi, măcar cu zece la sută. Apoi, ai să-mi spui că Sweetie este adevărat.

Nu m-am putut abţine să nu fac o referire la versiunea din Riverdale a monstrului din Loch Ness, o creatură mitologică ce vânează pe malurile râului Sweetwater.

— Ţine-ţi gura, Jughead Jones! m-a dojenit Pop. Poate că Sweetie e adevărat, poate nu... dar nu e un secret că prea mulţi au murit în râul ăla. în copilărie, aproape în fiecare vară auzeam cum un alt copil neatent sau distrat se îneca în râu. Unii oameni acceptau faptele, dar *destui* alţii credeau că povestea nu este atât de simplă.

Am deschis gura şi apoi am închis-o. în urmă cu

I în original: *West Side Story,* musical distins cu numeroase Premii Oscar, o adaptare muzicală a piesei lui Shakespeare *Romeo şi Julieta,* dar transpusă în New Yorkul anilor ’50 (n. red.).

II Cele două bande rivale din *Poveste din Cartierul de Vest* care luptă pentru supremaţie şi teritoriu (n. red.).

doar un minut, Pop spunea că tatăl lui prevestise moartea lui Bonnie şi-a lui Clyde şi păruse destul de plauzibil. Acum, afirma că râul era blestemat de la început, şi chiar şi oraşul nostru.

— Eu, ăăă...

Conversaţia se îndrepta spre fantastic... dar în aerul din local tot plutea electricitatea despre care vorbea Pop; sentimentul ăla cum că ceva inefabil urma să se petreacă.

Ceva ce nu am fi reuşit să controlăm şi pe care nici nu am fi avut cum să-l împiedicăm.

Dilton mi-a zâmbit superior. Presupun că mereu e o încântare când şmecheraşul locului rămâne fără replici.

— Sigur, am spus eu, mi-am închis laptopul şi m-am ridicat. Povestea nu e atât de simplă.

— Luna roşie, Jughead, a spus Dilton pe un ton melodios şi sugestiv. Anunţă-mă dacă ai nevoie... de ceva. Eu şi cercetaşii stăm de pază.

— Asta... mă linişteşte.

Am dat din cap spre Pop, semnul nostru pentru „Discutăm mai târziu despre nota de plată”. (Apropo de chestii mitice - era ceva mai mitic decât nesfârşitul *mai târziu* cu care aveam de-a face?) Am dat să spun „la revedere”, când l-am auzit:

Zgomotul asurzitor şi întrerupt al unui motor.

Al unui motor de *motocicletă.*

Prin oraş, era una singură care suna aşa: a tatălui meu.

Dar ce naiba căuta el aici, acum?

Am fugit spre uşă taman la timp să văd o

motocicletă dispărând la distanţă şi lăsând în urmă un nor de gaze de eşapament care-mi era la fel de cunoscut ca faimoasele tăvi cu macaroane cu brânză ale mamei.

Tata. Cu siguranţă era tata.

Mda, motocicleta îmi era cunoscută, ca şi emblema Şerpilor văzută pe spatele jachetei când s-a îndepărtat.

Tata:

Jason,îmi vei răspunde la aceste mesaje. Ştiu că ai văzut-o pe Cheryl. Ştiu că primeşti mesajele. Trebuie să ştiu că eşti de acord.

Tata:

Nu e o glumă, tinere! Am aşteptări. Cu toţii avem. Ai o datorie fată de familia ta. Eşti un Blossom.

Jason, neascultarea ta va avea urmări.

Rămâi unde eşti! Şarpele e pe drum.

▪
▪

A întârziat, iar oamenii se întreabă de ce am ajuns aici atât de devreme. Pare ciudat.

Tata:

Fă cum ţi se spune şi gata!

Jason:

Polly:
Niciodată. Doar că mi-aş dori să pot vorbi cu Betty înainte să plec. Deşi nu îi pot spune tot adevărul.

Jason:
Nu putem spune nimănui tot adevărul. Dar încearcă-n continuare, B! Mai e destul până mâine-dimineaţă.

Polly:
Ştiu! Mi se pare că n-o să vină niciodată.

CAPITOLUL ŞAPTE

VmONUCA

— Eşti o zeiţă radioasă! mi-a strigat o blondă delicată cu o intensitate total opusă înfăţişării ei calme, amabile, potrivite şi fără cusur.

De obicei, zeiţele radioase nu gem şi nu sunt leoarcă de transpiraţie, dar nimic nu e valabil la ora de ciclism interior, iar eu eram pe val. în plus, prin preajmă nu era oricum nimeni care să mă vadă în gloria de semizeiţă, cu faţa roşie şi epuizată: SoulCycle era *atât* de la modă în 2015, iar trecerea la Flywheel când proprietarii şi-au întrerupt colaborarea mi s-a părut o înfrângere tipică bătăliei dintre Coasta de Vest şi cea de Est. Când vine vorba de a ţine partea cuiva, la sfârşitul zilei, sunt mereu în #EchipaEu.

Aşadar, ce să facă o fată pentru antrenamentul zilnic? E simplu, evident: dacă o construieşti, ele vor veni. Mă refer la sala Peloton cu trei biciclete, la distanţă de dormitorul meu (am renovat sala de cinema după ce-am cumpărat apartamentul de sub noi, transformându-le pe cele două şi creând o sală nou-nouţă, cu de două ori mai multe locuri. A fost o soluţie avantajoasă!). *Ele* sunt Heather (şi uneori Oceanna, când Heather organizează vreo şedinţă de antrenament înaintea decernării premiilor pentru clienţii ei celebri, în Los Angeles). Mama a găsit-o în culmea nebuniei Orangetheory, în Upper West Side; a convins-o să intre în domeniul privat şi, de atunci, Heather nu a mai privit înapoi.

Heather s-a întins după un set de greutăţi de mână ascunse în spatele bicicletei sale şi a ridicat o sprânceană, indicându-mi că ar trebui să procedez la fel. I-am aruncat cea mai aprigă privire.

— Aproape am terminat, m-a îndemnat ea. Acum tricepşii…

îmi doream să fi putut trece mai repede la orice-ar fi fost,
inevitabil, noile exerciţii pentru tricepşi, dar am reuşit să execut două seturi de repetiţii înainte ca muzica să devină mai lentă şi să se transforme în versiunea de baladă remixată cam de două ori mai scurtă a unui popular cântec de club, iar Heather a redus luminile şi a rostit în cele din urmă cuvintele magice: „Am terminat.”

— *Tu* eşti o zeiţă radioasă, i-am spus coborând bucuroasă de pe bicicletă şi întinzându-mi un picior

peste ghidon ca să-mi relaxez tendoanele care-mi ţipau de durere. îmi cer scuze pentru lucrurile pe care e posibil să le fi spus cât am urcat dealul.

— Te-ai descurcat grozav astăzi, Ronnie! Ca de obicei, mi-a spus Heather zâmbind.

— Mă cunoşti. Sunt o perfecţionistă!

Mi-am eliberat părul din coada de cal răvăşită şi l-am scuturat, scăpând de tensiunea muşchilor de la gât şi umeri.

— Nu-i de mirare că poţi să fii atât de intimidantă.

M-am întors ca să-l văd pe Bătrânul Credincios - cunoscut sub numele de Nick St. Clair - stând chiar dincolo de uşa întredeschisă a studioului. Nick este băiatul tipic din centrul oraşului - gândeşte-te la Gatsby în liceu, la bine şi la rău. Şi, mai presus de toate, îl aveam la degetul meu perfect îngrijit. Dar tot nu se putea abţine să nu-mi aprecieze hainele perfect mulate de antrenament. (Şi, serios vorbind, nu puteam să-l învinovăţesc. Lycra mă avantajează.)

— Nu te uita cu lăcomie, nu se cade din partea unui bărbat cu rangul tău, l-am necăjit eu. Şi nu pretinde că ţi-e frică de mine.

(Nu se prefăcea. înfricoşez măcar un pic pe toată lumea. Altfel, cum aş rezolva totul?)

— Smithers mi-a deschis. M-a trimis sus, cu asta.

Nick a întins o tăviţă de argint cu două pahare cu apă infuzată cu felii de castravete. Recunoscătoare, am luat unul şi i l-am dat pe

celălalt lui Heather.

Heather a sorbit o înghiţitură şi apoi s-a aplecat să mă sărute lipicios, din aer, pe obraz. M-a bătut uşor pe umăr.

— La aceeaşi oră, săptămâna viitoare! Nu te culca pe-o ureche, păpuşă! Ai benzi de rezistenţă dacă vrei să-ţi mai lucrezi tricepşii.

— *Dacă.*

Am râs şi l-am privit pe Nick urmărind-o pe Heather care ieşea din casă în echipamentul de antrenament, la fel de mulat ca al meu.

L-am înghiontit.

— Iar te uiţi cu poftă.

— Scuze!

S-a întors către mine şi mi-a acordat toată atenţia.

— Bineînţeles, mi-e poftă numai de tine. Dacă vrei, îţi lucrez *eu* tricepşii ăia.

— Câh! Potoleşte-te, inimă! Cavalerismul n-a murit.

Nu era ca în *Casablanca* - mai mult ca-n prima scenă a unui film de-al lui Apatow[1] dar, credeţi sau nu, pentru Nick St. Clair, chiar era o încercare de a fi *romantic.*

Ne-am întors la etaj, unde masa din încăperea unde mâneam devenise biroul de comandă: mama era acolo, evident, împreună cu Rafe, în blugii skinny negri, puloverul gri cu decolteu în formă de *V* şi ghetele Gucci de piele care-i alcătuiau uniforma caracteristică. Dispozitivul Bluetooth îi clipea din spatele unei urechi, iar el era atent la un

iPad cu o concentrare aproape supraomenească. Diverse alte ajutoare în costume albe se mişcau prin încăpere, aranjând buchete de flori luxuriante cu cozi lungi şi făcute cu pricepere, înşirând lumini elegante şi delicate şi strângând piesele de mobilier pentru a optimiza spaţiul la maximum. Ei erau, literalmente, profesionişti; părinţii mei şi cu mine nu ne pricepeam atât de bine. Trebuia să recunosc meritul mamei - practic, în casa noastră erau acum tot atât de mulţi oameni pe cât urmau să fie musafiri mai târziu, în diverse etape de pregătire a evenimentului, iar ea nu avea nici măcar o şuviţă de păr negru nelalocul său. Rujul ei - NARS, Natalie - era impecabil. Femeia era rezistentă la oboseală.

— începe să arate bine, mamă, am spus eu, ochind un vas imens plin cu arici-de-mare aurii.

— Sotheby's[II], a spus mama surprinzându-mi privirea. Colecţia lui Douglas Fairbanks, din Palm Beach.

— Sunt o mega reuşită, am spus eu, admirând aranjamentul. Şi vor arăta uimitor...

— Pe măsuţa de toaletă din baia principală din Fodgehamp- ton! am terminat împreună, râzând.

Rafe s-a uitat la noi, ridicând un deget ca să ne

I Judd Apatow (n. 1967), producător, regizor, actor şi comic american (n. red.).

II Corporaţie multinaţională britanică, cu sediul în New York, important broker de artă fină, bijuterii şi bunuri imobiliare (n. red.).

spună că ar trebui să nu facem atât de mult zgomot. Am chicotit, dar mai liniştite, acum că ne mustrase. într-un final, şi-a terminat convorbirea şi şi-a lăsat iPad-ul, revenind în lumea reală.

— Doamnelor, sunteţi adorabile, dar puneţi într-o lumină proastă familiile disfimcţionale din inima oraşului.

— Renunţă, Rafe - de fapt, cei din familia Lodge sunt fericiţi! Ştiu, e ca şi când ai găsi un inorog în curtea din spate. E ceva foarte neaşteptat şi chiar mai greu de crezut.

Nick a părut visător pentru un minut, cu toate că ştiam că şi viaţa lui era plăcută. Dar avea dreptate - mama şi tatăl meu erau devotaţi unul altuia şi amândoi îmi erau mie pe deplin devotaţi. Poate că asta îi făcea pe colegii mei mai puţin norocoşi să mă urască mai uşor, printre altele, dar îmi păsa? Viaţa mea era aproape perfectă.

— O spui de parcă ai fi Oliver Twist şi nu Jay Gatsby, l-am tachinat eu.

— Mi se pare că nu înţelegi ideea din cartea aia.

— Ba nu! am spus, zâmbind afectat.

— Poartă-te frumos, *m 'hijal* m-a întrerupt mama, care i-a zâmbit lui Nick. Şi apropo de familii fericite, abia aşteptăm să-ţi vedem părinţii în seara asta!

— Şi ei sunt nerăbdători. Toată lumea ştie că ziua de 4 iulie petrecută cu familia Lodge este evenimentul verii.

— Ăsta-i motivul pentru care-ai venit aici la crăpatul - mi-am verificat ceasul Apple (tata mi-l

cumpărase pe cel Cartier în clasa a noua, dar, uneori, îţi doreşti un ceas deosebit pe care să-l poţi folosi *şi* ca să trimiţi mesaje) - ei bine, la crăpatul prânzului, presupun, deci la o oră civilizată. Aproape.

Sincer, eram trează de la 7 cu toate activităţile din jurul meu, dar nu se presupunea că băieţii adolescenţi trebuie să fie nocturni?

— Nu te bucuri să mă vezi? s-a prefăcut Nick că se bosumflă.

De fapt, trecuse o vreme; în general, Nick şi ai lui zburau
spre Riviera italiană în săptămânile de după terminarea şcolii, la un palat din Sardinia, în vreme ce noi, toţi ceilalţi, ne luptam ca proştii până la moarte pentru un loc de parcare la Nick and Toni’s în East End.

Acolo se bronzase, căpătând în obrajii săi sculptaţi o nuanţă plăcută, dar care din păcate nu era de ajuns încât să-i scuze sosirea neaşteptată şi prematură.

— Mă bucur mereu să te văd, *mon chéri*| dar tot sunt surprinsă.

— A vrut să spună că e ocupată, a intervenit mama. Ron- nie, incontestabilul tău bun-gust e necesar ca să aranjăm totul prin casă.

— Când spune „bun-gust incontestabil” înseamnă că are nevoie de încă o mână de ajutor, l-am asigurat pe Nick. E modul ei politicos de-a ne trimite de aici.

— Astea-s cuvintele tale, nu ale mele, a

protestat mama, dar Rafe chiar are o listă cu lucruri de făcut pentru tine.

Rafe a atins ecranul iPad-ului său cu înţeles.

— Nişte telefoane, a explicat el.

— îmi pare rău, Nick, e un haos total! Poate vom reuşi să stăm ceva timp împreună la petrecere?

M-am strâmbat; amândoi ştiam că era puţin probabil să am *mai mult* timp pentru el, odată ce ar fi trebuit să-mi îndeplinesc datoriile de gazdă cu adevărat.

— Mă conduci până la uşă?

Aş fi făcut-o oricum, dar modul în care a ridicat din sprâncene mi-a spus că venise să discute despre ceva anume. [1]

Odată ajunşi acolo, s-a întors spre mine, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul. Cu siguranţă se întâmpla ceva cu băiatul meu.

— Ce este, Nicky? Ce Dumnezeu l-a făcut pe calmul Nick St. Clair să se agite?

A roşit.

— E... Ah, nu prea ştiu cum să-ţi spun asta, Ronnie.

— Ce anume?

M-am întins şi i-am dat pe spate părul de pe frunte, iar el a tresărit uşor şi s-a îndepărtat de mâna mea.

— în regulă, am spus eu încet şi am început să

[1] „Dragul meu” (în limba franceză în original) (n. red.).

bifez pe degete: nu te-am mai văzut de săptămâni bune, treci pe aici să mă saluţi, mă întind să te ating, iar tu te fereşti. Ce-mi scapă? E vreun soi de ghicitoare? începe cu un bloc de gheaţă şi o cameră încuiată?

Mi-am întins degetele ameninţând să-l gâdil şi l-am făcut să zâmbească puţin.

— Ronnie, încetează! Scuze, sunt super ciudat, a spus Nick, părând din ce în ce mai timid. Trebuie doar s-o recunosc.

— Cu atâta pregătire, sper că avem de-a face cu o răsturnare dramatică de situaţie, demnă de *Dinastia* - varianta originală.

(Cui nu-i place minunata Joan Collins?)

— Chestia este că da, am fost plecat câteva săptămâni şi vreau să spun... ei bine, ştii că am o reputaţie de, mmm, să spunem, *crai.*

— Chiar ai o reputaţie de bărbat care nu-şi regretă jocurile cu domnişoarele, am încuviinţat eu. Câştigată cu greu.

— Dar... cât am fost plecat, mi-am dat seama... Ei bine, mi-am dat seama că mă gândeam mult. Mă gândeam mult la *tine,* Veronica.

Oh, Dumnezeule!

— Nick St. Clair, am spus plăcut şocată. Ce se petrece aici? Ai venit să-mi faci curte în mod oficial? Să mă inviţi la o întâlnire sinceră-până-la-Gucci? Pentru că, dacă e aşa, e încântător. Uimitor de retro.

Dacă Nick avea sentimente de bună-credinţă pentru mine, nu ştiam care avea să fie următorul

nostru pas. Dar nu era o veste groaznică.

— La modul bun?

Am râs.

— Da, prostuţule! Dar, ştii, ai fi putut să vii direct să-mi spui.

— Am încercat! Cum am zis, uneori poţi fi intimidantă, a spus şi şi-a apropiat degetele, arătându-mi „cât de puţin”.

— *Moi?* Nu cred! am spus şi i-am dat peste degete.

— Ba să crezi!

Acum m-a privit calm, direct în ochi.

— Oricum. Probabil pare o mârlănie din partea mea, dar mă ştii dintotdeauna, aşa c-am să fiu direct: sincer, nu m-am aşteptat niciodată să mă gândesc la o fată săptămâni în şir, chiar şi atunci când nu e lângă mine.

— Aşadar, ăsta-i vreun soi de record romantic pentru tine?

Nick a dat aprobator din cap.

— Deci, presupun că singura problemă eşti tu.

— Te referi la o întâlnire adevărată, am spus eu. Deşi niciodată n-am făcut altceva decât să flirtăm.

— O întâlnire adevărată. Gândeşte-te la un film cu Julia Roberts.

Nick şi-a muşcat buza.

Brusc, a părut foarte tânăr şi *foarte* vulnerabil, lucruri cu care nu eram obişnuită. Sinceră să fiu, mă înfiora un pic faptul că puteam să-l reduc pe Nick la o astfel de nesiguranţă, dar nu era cel mai

irezistibil moment al său.

Ce pot să spun? Mă atrage puterea. E ceva specific unui Lodge.

Pistruii căpătaţi în Sardinia parcă îi vibrau pe obraji. Sărmanul băiat; trebuia să-i dau un fel de răspuns.

— Nick, am început eu, strângându-i uşor mâna, ştii că te ador.

— Dar... poate nu în felul „acela”?

— Sincer? am întrebat. Nu sunt sigură. Dar poate din cauză că nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ei bine, poate... Gândeşte-te la asta acum. Putem să ne plimbăm cu barca în Central Park. Sau să mergem în Coney Island, să încercăm faimosul montagne russe Cyclone. Va fi o întâlnire demnă de o comedie romantică din anii ’80.

S-a apropiat şi mai mult de mine şi şi-a pus mâinile pe umerii mei. îi simţeam respiraţia pe obraz şi căldura pielii. Senzaţiile au conspirat să mă tulbure mai mult; mă bucuram că am timp să mă gândesc la toate astea.

— Mă voi gândi. Promit!

Simţeam furnicături pe piele ca înainte de o furtună, ca şi când îl vedeam pe Nick St. Clair într-o nouă lumină.

— Nu te grăbi, a spus Nick, răguşit de emoţie. Dar nu te gândi *prea* mult.

— Sunt multe de luat în considerare, am spus cu blândeţe.

— Aşa este, a şoptit Nick. Probabil ar trebui să

plec, să poţi să te pregăteşti.

M-a tras către el, astfel încât buzele lui să-mi atingă uşor obrazul.

— Ne vedem la petrecere?

-Ce?

Pentru o secundă, am fost practic hipnotizată. Eu: Veronica Lodge, care-i făceam pe toţi din viaţa mea să-mi mănânce din palmă.

— Ăăă, desigur. La petrecere.

Brusc, o aşteptam cu şi mai multă nerăbdare. Nu mă gândisem că era posibil.

Nick mi-a făcut cu mâna şi a dispărut în lift. Eu am scuturat din cap, încercând să scap de valul direct de oxitocină. Aveam telefoane de dat! Şi alte lucruri de care să mă ocup. Nu-mi permiteam să fiu în ceaţă toată ziua. Nici măcar într-una la fel de neaşteptată şi delicioasă ca asta.

Am dat să mă întorc spre sala de mese şi aproape m-am izbit de Smithers, care ţinea în braţe un teanc descurajator de înalt de hârtii, antetul Lodge Industries zărindu-se din vârf. A părut speriat când şi-a dat seama că se lovise de mine.

— Te ocupi de câteva dosărele, Smithers? am glumit eu. Cum ai reuşit să scapi de sarcinile de planificare a petrecerii? Aveam impresia că toată lumea trebuie să contribuie.

Smithers a zâmbit, dar - şi poate doar mi-am imaginat - expresia era cam forţată.

— Da, bine. Nu vă faceţi griji, domnişoară Veronica. Mă voi alătura şi eu, de îndată ce scap de aceste hârtii.

— Ia-o pe-acolo dacă vrei să reciclezi, i-am adus aminte şi i-am arătat diversele tobogane de gunoi încastrate în peretele bucătăriei noastre.

Era atât de ciudat; Smithers era mai în vârstă, dar nu *senil.*

— Desigur, a spus Smithers, dar a continuat să meargă în direcţia opusă, spre biroul tatei.

Nu avea cine ştie ce sens, dar nici nu prea mă îngrijora. Sincer, cu petrecerea din seara asta şi vizita lui Nick, aveam şi aşa destule la care să mă gândesc.

Midge:
Moose, ne vdm la Twilight în seara asta? E posibil să scapi mai devreme?

Midge:
Nu mă lăsa să aştept, Moose!

Midge:

Bine, bine, cred că eşti f ocupat. Vb mai târziu şi sper să ne vdm! ©

CAPITOLUL OPT

ARCHm

De la Geraldine, trebuia să fac două opriri rapide - şi totul înainte ca tata să-şi dea seama că lipsesc. Mă credea când îi spuneam că mă duc să alerg - în mare parte pentru că mă duceam, în majoritatea dimineţilor; antrenorul Clayton ne spusese *foarte* clar că trebuie să ne menţinem în formă peste vară - dar tot era mai bine să nu fiu observat de la bun început.

Chiar dacă uram să-i ascund lucruri tatei.

Mai întâi, liceul Riverdale. Clădirea înaltă din cărămizi roşii arăta exact ca-n prima imagine găsită pe Google dacă scriai „liceu tipic american”, cu o scară lată şi spiralată şi uşi de la intrare vopsite într-un roşu intens. Dacă nu are loc vreun eveniment special, uşile sunt închise pe timpul verii. în majoritatea timpului.

Dar uşa de la intrarea din spate, de lângă terenul de fotbal? Aia e mereu deschisă.

E unul dintre cele mai prost păstrate „secrete” de-ale lui Weatherbee. Antrenorul Clayton organizează şedinţe de antrenament spre sfârşitul verii, când ne apropiem de prima zi de şcoală, şi vrea ca echipa lui să aibă acces la sală pentru exerciţii şi instruire, chiar dacă ne lasă de capul nostru. Aşadar, a început ca un beneficiu rezervat echipei Bulldogs. Dar ăsta-i un oraş mic, şi toţi ştiu ce fac ceilalţi - în mare parte -, deci, bineînţeles, elevii ştiu cum să intre, dacă au nevoie. Şi, din când în când, mai mulţi profită.

Vestea bună este că nu sunt mulţi elevi care încearcă să intre *în* şcoală în timpul vacanţei de vară. Aşadar, secretele mele mai erau în siguranţă o vreme.

E uşor să glumesc că domnişoara Grundy - adică *Ger aldine - îmi predă muzică,* ştii tu, cu ghilimelele de rigoare şi aşa mai departe. Dar, cum am spus, *chiar asta face,* iar noi nici măcar nu... ei bine, nici măcar nu am fi făcut nimic de la bun început, dacă n-ar fi fost muzica. Este singura persoană din lume în care am încredere să-i arăt ce compun. Şi e singura persoană din lume care ia totul în serios. Care mă ia *pe mine* în serios.

Aşadar, domnişoara Grundy spusese că sunt nişte partituri goale pe biroul ei din sala de muzică, iar eu mă duceam să iau câteva, ca să le putem lua cu noi când plecam cu cortul. Geraldine spune că nu ştii niciodată când şi unde te loveşte inspiraţia. De obicei are dreptate în privinţa lucrurilor de genul ăsta. Deci, în mijlocul naturii şi cu ea

alături... părea destul de posibil să fiu inspirat. Adică, doar Geraldine singură avea cu siguranţă efectul ăsta asupra mea.

Holurile erau slab luminate, deşi soarele strălucea acum. Nu era prima dată când intram în şcoală după ore (sau vacanţa de vară se socotea ca *înainte*[7]*.),* dar liniştea şi calmul tot erau un pic sinistre, ca şi când cineva care ne urmărea ar fi apăsat butonul de „pauză” pe o telecomandă uriaşă. Şi sala de muzică era goală, fără semne c-ar fi fost *vreodată* cineva aici, cu excepţia echipamentului lui Josie şi-al trupei sale. Uneori, exersau în sala asta. (Ca şi Bulldogs, trupa Pussycats are şi ea privilegii. Uite ce e, nimeni n-a zis niciodată că liceul este un teren întru totul echitabil. Chiar dacă mă deranjează, nu pot să fac prea multe în privinţa asta.)

Am găsit uşor partitura - era în primul sertar al biroului ei, alături de nişte foi autoadezive divers colorate şi ceva pentru buze care părea elegant, ca şi când n-ar fi fost cumpărat de la orice magazin. Pe etichetă scria „trandafir” şi eu am reţinut: îi plăceau trandafirii. în caz că s-ar fi ivit vreodată ocazia să îi duc flori. Putea fi un fel de indiciu, ceva care să-mi spună ce preferinţe are.

Nu ştiu, gândul mi-a întors stomacul pe dos. Adică, nu puteam să-mi imaginez un viitor fără... Geraldine. Dar nici nu sunt prost. Este *profesoara* mea. Nu-mi dădeam clar seama unde avea să se încheie totul. Sau, poate-mi *dădeam*... dar nu voiam să conştientizez.

Am închis sertarul şi uşa spre acele gânduri, pentru moment.

Cu partitura în rucsac, m-am asigurat să las încăperea întocmai cum o găsisem, punând la loc unul sau două scaune pe care le deranjasem. Eram profund cufundat în gânduri când am ieşit pe hol...

.. .şi-am dat peste Cheryl Blossom.

A părut la fel de speriată ca mine şi a scăpat ce ţinea-n braţe, dar şi-a revenit repede. Aşa e ea. Are reflexe de pisică şi te zgârie dacă o prinzi cu garda jos.

— Archie Andrews, a spus ea fluturându-şi peste umăr părul roşcat perfect ondulat. Ce secretos eşti! Ce te aduce pe holurile goale ale liceului Riverdale atât de devreme în dimineaţa asta pitorească de vară?

— Eu, ăăă, mi-am lăsat ceva în dulap, am spus.

A fost primul lucru la care m-am gândit. Bineînţeles, ce căutam aici nu era treaba lui Cheryl, dar asta n-avea s-o oprească.

— Hmm. Şi-a ţuguiat buzele date cu un roşu intens. E o poveste posibilă. Doar că tu veneai din sala de muzică. Dulapul tău e pe holul din sud. Aşadar, cred că ai motive ascunse. Şi-a atins uşor bărbia cu o unghie - tot de un roşu cireaşă - ca şi când s-ar fi tot gândit la asta.

— Calmează-te, Cheryl! i-am spus eu. Nu toată lumea pune mereu ceva la cale, ca tine.

De-ar fi putut să audă cât de tare îmi bătea inima! Până azi, nimeni nu aflase de mine şi de Geraldine - şi intenţionam nici să nu afle, indiferent

de situaţie.

— Bine zis, a spus ea şi s-a aplecat să-şi ridice lucrurile. E destul de corect, chiar dacă ai protestat un pic cam mult. Nu eşti tu băiatul bun, care oferă mereu publicului proverbiala prezumţie de nevinovăţie?

Băiat bun. Oamenilor le plăcea să-mi spună aşa. M-am întrebat ce-ar fi crezut Cheryl dacă ar fi ştiut adevărul - dacă toată lumea ar fi ştiut - în legătură cu mine. îmi minţeam tatăl, îl criticam pe antrenor... şi, desigur... aveam o relaţie cu Geraldine...

— Aşteaptă, aia e jacheta... lui Jason?

Nici măcar nu voiam să fiu indiscret - nu prea mă aflam în cea mai bună poziţie ca să-mi bag nasul, chiar dacă mi-aş fi dorit -, doar că am spus-o când mi-am dat seama că o ţine în braţe.

— Cât eşti de atent!

Vocea îi era destul de sfidătoare, dar... Mi se părea mie sau avea pe chip o uşoară urmă de vinovăţie?

Nu ştiam de ce se putea simţi vinovată Cheryl.

Dar, pe de altă parte, nu ştiam nici de ce avea jacheta aia. Ea şi Jason erau atât de apropiaţi, încât, practic, erau una şi aceeaşi persoană, dar, totuşi...

— îi fac o favoare lui Jay-Jay, a spus ea, citindu-mi expresia, îi trebuie acum, Dumnezeu ştie de ce, iar el e mereu ocupat cu... ei bine, hai să spunem că dragul meu frate are destule de făcut astăzi. Deci, sora *geamănă-i* vine în ajutor.

Tot mi s-a părut că ascundea ceva, dar trebuia să-i recunosc meritul: era o maestră în arta manipulării. Şi eu n-aveam de gând să insist, nu când aveam şi eu lista mea de care să mă ocup.

M-a fixat cu ochii ei de un căprui intens.

— Familia este totul, Archiekins.

— De acord, am spus eu, un pic surprins de cât de serioasă este.

Adică, de fapt, Cheryl e mereu *serioasă.* Dar, totuşi…

— De fapt, apropo de familie, trebuie să ajung la Pop's. Voiam să iau nişte cafele şi ceva de mâncare pentru prânz pentru tata şi câţiva din echipă.

— Amuzant, tocmai vin de acolo. Era, practic, agitaţie, având în vedere cât este de dimineaţă. Tocmai ţi-ai ratat fratele surogat - şi, de fapt, l-ai ratat şi pe tatăl lui. Deşi nu cred că ei s-au întâlnit.

— Jughead era la Pop's?

Nu ştiu de ce eram surprins; practic, Jug locuieşte la Pop's. Am simţit un junghi de vină: nu cunoşteam toate detaliile, dar ştiam că, zilele astea, acasă lucrurile nu erau grozave pentru Jug. Şi ştiam că, altădată, *le-aş fi ştiut.* Şi nu aveam un plan sau aşa ceva pentru 4 iulie? La naiba, uitasem totul odată ce Ge- raldine şi cu mine începuserăm să ne facem propriile planuri. Trebuia să îi trimit un mesaj în curând. încă un lucru la care „băiatul bun" nu se descurca în ultima vreme.

Apoi, restul cuvintelor ei m-au şocat.

— *FP* era la Pop ' s mai devreme?

Tatăl lui Jug nu prea era cunoscut ca o persoană matinală. Mai degrabă, era definiţia din carte a păsării de noapte.

Cheryl a ridicat din umeri.

— Am auzit o motocicletă; am văzut o jachetă. Nu pot să spun că m-am oprit să investighez. M-am dus doar să discut cu Jay-Jay. Eram preocupată; s-a petrecut repede. Oricum, nu lucrează pentru tatăl tău?

— Mda.

FP şi tatăl meu începuseră ca parteneri ceea ce era acum Andrews Construction. Zilele astea, FP făcea parte din echipă. Tata nu-mi spusese niciodată întreaga poveste.

Poate că noi doi aveam mai multe secrete unul faţă de celălalt decât îmi plăcea să cred.

Fui Cheryl i-a sunat telefonul, întrerupându-ne dialogul. (Tonul ei de apel era melodia „Rip Her to Shreds”, a formaţiei Blondie - alegerea era atât de tipică pentru Cheryl, încât am vrut să râd, dar privirea ei când a văzut apelantul m-a oprit.) Cheryl nu s-a deranjat să facă mai mult decât să fluture o mână peste umăr când a plecat, am presupus eu, în căutarea unui loc mai retras ca să vorbească.

Mi se părea că fotbalul pândea mereu prin gândurile mele - momentul despre care ştiam că avea să vină de îndată ce antrenamentele ar fi început din nou, momentul în care, brusc, muzica mea avea să devină publică - pentru că ar fi fost un conflict. O nebunie! Uram să mă gândesc la momentul ăla. Dar nu mă puteam *opri* să nu mă

gândesc.

Iar apoi plecam din nou, pe uşa din spate, aşa cum intrasem, pe lângă - ai ghicit - terenul de fotbal, deci chiar mi se părea că acea parte din mine era ceva ce nu aveam să uit niciodată.

(Nu era că *voiam* s-o uit, nu de tot. Mai degrabă, mă obosea ca fotbalul să fie singurul lucru care să mă definească. Şi mă săturasem până peste poate să simt că nu am nimic de spus în privinţa asta.)

Dar... Riverdale este un oraş tipic *american,* şi nu ai cum să uiţi de fotbalul din liceu într-un astfel de oraş. Şi nici rivalităţile de liceeni din fotbal. Aşadar, primul lucru pe care l-am observat când am ieşit - soarele strălucea deja puternic acum - a fost terenul nostru. Terenul nostru mare şi verde, cel pe care îl ştiam atât de bine, încât, practic, recunoşteam toate firele de iarbă numai atingându-le.

Cineva umpluse terenul cu furculiţe de plastic.

Furculiţe de plastic albe, cu coada în sus, erau înfipte peste tot, împrăştiate în rânduri de cinci centimetri grosime, ca nişte soldăţei de plastic. Era o *nebunie.* Am clipit ca să fiu sigur că nu-mi imaginez.

(Nu-mi imaginam.)

Cred că le luase ore în şir să le înfigă în teren atât de precis.

Le-ar fi luat *ore* să le scoată.

Mi-am dat imediat seama cine este autorul. Un singur grup ar fi putut să facă asta: echipa Ravens de la liceul Baxter, cunoscută ca rivala numărul

unu a echipei Bulldogs de la Riverdale.

Holbându-mă la şirurile de furculiţe, inima mi s-a strâns. Ceilalţi erau cu siguranţă organizaţi. Şi minuţioşi. La aflarea veştii, antrenorul Clayton avea să ne cheme pe toţi să curăţăm terenul. Şi când ar fi aflat Reggie? Ne-ar fi chemat să punem la cale o farsă, ca să ne răzbunăm pe echipa Ravens. Şi pentru asta urma să fim toţi recrutaţi.

Dar adevărul era că astfel de lucruri nu mă interesau şi nici nu aveam timp de ele.

Poate că Archie „băiatul bun” l-ar fi anunţat pe antrenor chiar acum. Poate le-ar fi spus tuturor şi s-ar fi purtat, literalmente, ca un „coechipier.”

Deci, poate asta era dovada că mă îndepărtam din ce în ce mai mult de „băiatul bun” care mă considerasem mereu a fi. Pentru că n-aveam de gând să fac asta. Nu dacă însemna să fiu forţat să înfrunt consecinţele atât de curând.

Nici măcar nu mă mai cunoşteam.

M-am agitat atât de mult gândindu-mă la teren, la tata şi la toate secretele pe care mi se părea că le avem unul faţă de celălalt, încât aproape nu am observat ce se mai petrecea afară. La marginea terenului, unde tribunele erau aproape de tabela de marcaj...

Cineva... Se aflau acolo *mai multe* persoane.

Poate aveam vedenii, poate eram prea învăluit de milioanele de gânduri care-şi făceau loc înghiontindu-se în mintea mea. Dar părea că... acolo era Kevin Keller, sprijinit de stâlpii de aluminiu? Cu siguranţă semăna cu Kevin. Şi cu

siguranţă nu era singur.

Kevin are un prieten? Nu credeam, dar mai era cineva acolo. Altcineva pe care mi se părea că-l recunosc. Adică tipu' care-l însoţea era destul de uşor de recunoscut.

Trebuia să fii, când ţi se spunea *Moose.*

De la: JJBlossom@MapleFarm.net
Către: Bombshell@MapleFarm.net Re: Soră

Trebuie să scriu, să-ţi las un bilet şi să-ţi mulţumesc din nou pentru tot ajutorul oferit în plănuirea evadării mele. Vorbeşti despre intuiţia noastră de gemeni şi da, ştim ce gândeşte celălalt aproape la fel de bine cum ne cunoaştem propriile gânduri, dar nu poţi să-ţi imaginezi cât de mult a însemnat pentru mine sprijinul tău în timpul acestor momente nesfârşite şi stresante în care-am uneltit, complotat şi ne-am pregătit.

Nu puteam să plec fără să-mi iau cum se cuvine „ră- mas-bun", unul care sper că va reda sincer şi în întregime exact motivul pentru care fuga mi se pare singura opţiune rămasă.

Ţi-ai exprimat sincer dezaprobarea privind relaţia mea cu Polly; nu eşti singura. Dacă ai şti măcar cât m-a afectat nemulţumirea ta - a fost mult mai dureroasă decât respingerea din partea mamei şi a tatei. Poate că

motivele pentru care nu ai încredere în Polly sunt mai clare decât ale lor? Pot doar să speculez - poate că modul în care mi-a acaparat afecţiunea şi priorităţile te-a stresat.

Dar, soră, te-am dezamăgit. Presupun că nu putem să ştim totul unul despre celălalt; nu ţi-ai dat seama că despărţirea mea de Polly a fost doar un truc. Unul pe care nu-l mai putem continua...

[ŞTERGEŢI]PARTEA A II-A: DUPĂ-AM IAZ A

ÎNŞTIINŢARE DE EVACUARE
(Ipotecă neplătită)
Data înştiinţării: 30 iunie
Numele împrumutatului: Manfred Muggs, Senior
A TREIA Şl ULTIMA ÎNŞTIINŢARE

Această înştiinţare este solicitată de Legea districtului Rockland (Articolul privind proprietăţile Imobiliare, S7-105.1 (a), Codul adnotat al districtului Rockland).

Riscaţi să pierdeţi proprietatea descrisă în această înştiinţare de evacuare. Nu v-aţi plătit împrumutul ipotecar şi, dacă nu plătiţi ceea ce datoraţi sau dacă nu achitaţi altfel datoria sau încheiaţi un contract de recalculare a pierderilor (ca, de exemplu, modificarea împrumutului sau alt program de recalculare a pierderilor), putem iniţia o acţiune de executare silită privind proprietatea, cel mai târziu la 45 de zile după ce v-am trimis această notificare sau la 90 de zile după neprezentarea dumneavoastră.

Puteţi fi eligibil pentru anumite programe în scopul evitării executării silite, dar trebuie să trimiteţi Solicitarea de reeşalonare şl documentele necesare creditorului dumneavoastră sau celui care vă oferă servicii.

Pentru a obţine exact suma necesară ca să fiţi la zi cu împrumutul şl să stingeţi datoria, vă rugăm să ne apelaţi la numărul gratuit de telefon. Dacă nu reuşiţi să vă îndepliniţi obligaţiile, vă rugăm să ne contactaţi imediat pentru a

discuta opţiunile de rambursare a împrumutului sau alte opţiuni de evitare a posibilei executări silite sau puteţi să completaţi Solicitarea de reeşalonare şi să ne-o trimiteţi împreună cu documentele necesare în plicul préimprimât furnizat sau la adresa de pe acesta.

O ZI BUNĂ!

CAPITOLUL NOUĂ

B£TTY

LEMNUL E O SOLUŢIE

Oameni buni, noi înţelegem: fie că e vorba de dormitorul vostru, de camera de la cămin sau de primul apartament de oameni maturi, spaţiul personal e primul în care vă puteţi exprima liber. Dar, dacă nu eşti proprietar în toată regula (şi cine dintre noi este? #SCOPURI), e posibil ca opţiunile tale de exprimare să fie limitate.

Dar, la *Elello Giggles,* nu credem în limite!

Şi aici intervine tapetul temporar.

Ştiu, ştiu, sunt câţiva ani de când tot vorbim despre tapet: credeţi că, între timp, imprimeurile florale sunt deja depăşite.

SUNTEM DE ACORD.

Lemnăria şi detaliile de lemn sunt următoarea găselniţă.

Şi cheia dobândirii aspectului dorit cu un buget modest?

Repetăm: tapetul.

Sunteţi confuzi? Rămâneţi cu noi!

Credeţi sau nu, modelele din sezonul acesta sunt industriale, naturale şi, cu siguranţă, diferite de modelele florale din creton şi tip grilaj. Puteţi să spuneţi *lambri*

*u*sau *placaj*? Pentru că tocmai aceste opţiuni sunt la modă şi disponibile acum în magazine.

Este tapet. Este lemn. E o opţiune doi-în-unu, pentru a vă declara imbatabil stilul. Şi e a voastră, numai a voastră.

Cu plăcere!

Dragă jurnalule,

Nu mai ştiam cum să spun „tapet” şi să fac jocuri de cuvinte cu „lemnăria” care să nu se apropie de a fi interzise minorilor sub 13 ani, dar după o masă de prânz la care-am lucrat, câteva sacrificii şi ceva transpiraţie şi lacrimi (şi cofeină!), am terminat şi trimis oficial primul meu articol pentru *Hello Giggles.* Nu ştiu dacă voiam să fac un dans al victoriei sau să mă fac grămadă sub biroul meu, din cauza extenuării. Probabil pe-amândouă.

(Dar nu în acelaşi timp. Părea obositor.)

Nu, nu era demn de Premiul Pulitzer. Abia se clasifica drept potrivit pentru revista *People.* Poate era un pic mai bun decât ce apărea în *Us Weekly,* dacă eram generoasă cu mine. Era vorba numai şi numai despre tapetul temporar. Dar acolo apărea numele meu, Elizabeth Cooper, scris pe un singur rând, înaintea articolului. Şi asta însemna ceva.

Nu - însemna totul!

Am oftat, epuizată şi mulţumită (ideea de a mă ghemui sub biroul meu mă atrăgea din ce în ce mai mult). Mi-am desfăcut coada de cal pentru o clipă, rotindu-mi gâtul şi gândindu-mă la articolul pe care mai trebuia să-l scriu despre Veronica Lodge. *Mai*

aveam multe de făcut. Nu îmi răspunsese nici la apeluri, nici la mesaje. Mă îndoiam că un e-mail ar fi fost efortul care să-mi aducă victoria. Trebuia să o urmăresc pe Twitter sau „îi accesez mesajele private”? Nu părea un lucru... profesionist. Şi nu mă caracteriza aşa ceva. Nici măcar pe varianta mea din Los Angeles.

Telefonul mi-a vibrat pe birou, alerta facându-l să trepideze. Era Polly din nou.

Surioară! scria în mesaj. *Mă laşi să aştept!* Urgenţa din spatele cuvintelor ei era reală. Dar eu eram păţită... şi, în plus, nebună - cea mai proastă combinaţie posibilă.

Mi-am înşfăcat telefonul. *Scuze! Am avut o zi plină! Prima (şi a doua) însărcinare! Vorbim mai târziu?* Ştiam că Polly ar fi apreciat că reuşisem să scriu ceva. Ştia cât de mult înseamnă asta pentru mine.

Apoi, a urmat cea mai scurtă dintre pauze înainte ca telefonul să vibreze din nou. *Oh, DUMNEZEULE! Ce lucru important! Sunt atât de emoţionată pentru tine! Promite-mi că nu ai să mă uiţi când ai să devii o autoare celebră.*

Ştiam că ar fi înţeles.

Evident, am scris eu. *Surori pentru totdeauna. N-aş putea să te uit nici dacă aş încerca; nici nu mi-aş dori.*

Ea mi-a trimis un emoticon de încuviinţare, blond şi zâmbitor ca o eroină veselă dintr-un desen japonez. *VORBIM MAI TÂRZIU, dar PROMITE-MI că mă suni ÎN SEARA ASTA.*

I-am răspuns cu acelaşi emoticon (fusesem mereu deosebit de mândră de coada de cal perfectă şi ridicată a emoticonului meu). în mod obişnuit, nu aş fi lăsat-o pe Polly niciodată să aştepte - vorbim cam de zece ori pe zi, cel puţin, oricum, dar mi s-a părut că sunt pe val şi trebuia să continui aşa, fără să fiu distrasă.

Am derulat din nou lista cu mesaje şi apoi pe cea cu apelurile recente, doar să mă asigur. Nimic de la Veronica Lodge. Şi, bineînţeles, niciun e-mail. Frustrant.

Dar, pe de altă parte, reuşisem să scriu două sute de cuvinte despre tapet. Veronica Lodge chiar nu era o problemă pentru mine.

în toţi anii pe care mi i-am petrecut ascunsă în camera mea, citind misterele lui Nancy Drew[l], mama m-a bătut mereu la cap şi a încercat să mă scoată din casă. învăţatul era una - cei din familia Cooper iau mereu note bune, păstrează aparenţele şi-şi ţin capul sus, bla, bla, bla... dar cititul, câh! Alice Cooper nu era impresionată.

— Elizabeth, ce te-am învăţat eu? Băieţii nu se dau la fetele care poartă ochelari, spunea ea, zăbovind în pragul uşii mele.

— Mamă, în ce deceniu trăieşti? Nimănui nu îi pasă dacă citesc şi, dacă îi pasă, ei bine, lasă-l

[l] Personaj fictiv, inspirat din seria de cărţi apărute în anii 1930-1940 (sub egida The Stratemayer Syndicate). Nancy este o adolescentă-detec- tiv, pasionată de tot ceea ce înseamnă mister (n. red.).

baltă! Şi oricum nu port ochelari.

în timp ce-i răspundeam, clipeam la ea ca un personaj Disney, dornic să-şi sublinieze afirmaţia.

Mama îşi dădea ochii peste cap; amândouă ştiam că nu asta era ideea principală. Dar, în cele din urmă, nu mă mai sâcâia cu Nancy Drew. *în sfârşit!*

Ideea este că, oricum, încerca - îşi dorea ca fata ei să fie una bună, dar nu neapărat geniu. Totuşi, eu am câştigat pentru că acum citesc tot timpul - şi, cu practica din vara asta, sunt aproape o scriitoare profesionistă.

Dar să revin la Nancy Drew, prima şi cea mai trainică dragoste literară a mea. îmi plăcea să citesc despre o adolescentă - *putea să fie ca mine!* (deşi, pe atunci, aveam cam zece ani) - şi despre cum, cu inteligenţa şi prieteneii ei, putea să rezolve orice mister. îmi doream să fiu exact ca ea.

Şi acum, jurnalule? S-ar putea să am, în sfârşit, o şansă.

Chestia e că, în Riverdale, niciodată nu s-a întâmplat nimic misterios. (Dacă dulciurile de Halloween „dispăreau” înainte de sosirea colindătorilor, Jughead era vinovatul, de obicei.) Dar, având în vedere ce tocmai s-a întâmplat la lucru, mă întreb dacă nu cumva, poate, cineva vrea să-mi vină de hac.

Sunt paranoică? Sigur. Nebună? Posibil. Dar acestea sunt faptele:

Iată-mă acolo, emoţionată că trimisesem primul meu articol. în seara asta, urma să ies la-ntâlnire

cu un băiat drăguţ. Cunoştinţele enciclopedice despre tapetatul pereţilor probabil că n-aveau să-mi mai fie vreodată de folos, dar CUI ÎI PĂSA? Eram obosită, energică, învigorată, scalpul mă durea din cauză că-mi tot strângeam coada de cal şi era prima dată când mă simţeam atât de bine.

în plus, mi-am dat seama că îmi e foame.

Mi-am lăsat telefonul pe birou şi m-am îndreptat spre bucătăria din sediul *Hello Giggles.* La fel ca în birou, şi aici erau nuanţe pastel vesele, iar rafturile de un alb strălucitor umpleau pereţii. Inspirat din începuturile tehnologiei moderne, spaţiul era dotat cu gustări „sănătoase” irezistibile: apă de nucă de cocos, fructe proaspete, dozatoare cu nuci Gourmet şi granola, un espressor pentru care-ţi trebuia o diplomă în inginerie ca să-l faci să funcţioneze, dar care îţi oferea o cafea cu lapte de soia şi fără grăsimi mai bună decât oricare alta pe care ai cumpăra-o de la The Coffee Bean & Tea Leaf.

Am luat un pachet de chipsuri cu alge marine (îl vedeam pe Archie râzând, îngrozit că eram dispusă să mănânc sushi şi alge marine, acum, că eram în Los Angeles) şi un măr, apoi m-am întors la biroul meu.

Când am ajuns acolo, Rebecca mă aştepta.

Nu îmi plăcea expresia ei.

— Bună! am spus eu, încercând să nu-mi pierd zâmbetul.

Părea să o supere ceva, dar cum ar fi putut să aibă legătură
cu mine?

— Betty, a început ea, spulberându-mi orice speranţă de care mă agăţam că nu are legătură cu mine.

— Ce s-a întâmplat?

M-am simţit ca o idioată stând acolo cu gustările, dar ea era la biroul meu şi-l bloca, astfel încât să nu pot să mă aşez sau să las ceva jos, aşa că am fost nevoită să rămân în picioare, rotind încurcată un măr într-o mână şi un pachet cu chipsuri cu alge în cealaltă.

Şi-a pus o mână în şold.

— Ştii că la *Hello Giggles* ne străduim să cultivăm un loc al respectului.

— Bineînţeles!

Mi-am scotocit prin minte: jignisem din greşeală pe cineva? Credeam că era ceva care se întâmplă doar în vechile videoclipuri rap, dar poate, pur şi simplu, nu ştiam ce nu ştiu.

— Ei bine…

Şi-a ţuguiat buzele; din cronica de frumuseţe de săptămâna trecută, ştiam că este dată cu luciul de buze lejer „Up in the Air”, din noua colecţie ColourPop inspirată de fluturi.

Adică, dacă asta nu dovedea că sunt angajata lunii, ce altceva ar fi făcut-o?

A ezitat, ca şi când s-ar fi gândit cât să insiste cu ceea ce urma să spună sau să facă. Apoi, a inspirat adânc şi s-a aplecat sub biroul meu.

— Ce…? am încercat eu să spun, apoi am amuţit, confuză şi enervată, dar nedorindu-mi să par atât de confuză şi enervată pe cât mă simţeam.

De ce îmi atingea lucrurile?

Ea mi-a scos rucsacul, unul - ai ghicit - cu un model floral, de un roz care păruse atât de strălucitor şi vesel când îl văzusem în magazin, dar care părea ţipător, imatur şi extrem de nepotrivit acum. Am vrut să mă retrag când l-am văzut atârnând din degetele perfect îngrijite ale Rebeccăi, date cu o ojă de un galben strident.

Apoi, mi-a lăsat rucsacul pe birou şi a început să scotocească prin el.

— Bine, ce este?

Acum am făcut un pas înainte, indignarea depăşind orice urmă de supunere. însă ea a ridicat o mână, fără să mă oprească fizic - probabil era ilegal şi, în plus, întru totul ne- caracteristic pentru *Hello Giggles* -, dar trimiţând clar şi limpede un mesaj.

Şi a început să scoată: o paletă de machiaj Tarte „În Bloom” cu tonuri neutre. O trusă de contur cu bronzer. Un set de gene false, presărate cu praf auriu. Şi apoi - cumva, cea mai surprinzătoare chestie - o rochie lungă diafană şi vaporoasă, cu imprimeu de ghepard, pe care am recunoscut-o imediat din colecţia de vacanţă Michael Kors.

(îţi spun: al naibii să fiu dacă nu-s angajata lunii!)

— Betty.

Rostit de Rebecca, numele meu a părut cea mai gravă insultă.

— Nu ştiu ce-i cu astea, am început eu. Adică, ştiu ce sunt, evident, dar nu ştiu ce caută în

rucsacul meu.

— Betty. Opreşte-te!

Şi-a ridicat din nou mâna, ca şi când nu ar fi suportat nici măcar să mă privească.

— Uite ce e, toţi ştim că dulapul cu produse de înfrumuseţare aparţine tuturor. De fapt, angajaţii sunt încurajaţi să se joace pe-acolo, să se distreze, să încerce lucrurile. Altfel, de unde ne-am inspira pentru noile articole şi secţiuni?

— Ai dreptate.

Deşi puteam să spun cu siguranţă, chiar acum, că genele false aurii nu mi-ar fi plăcut niciodată. (Cu toate că dau FOARTE bine în fotografii. Fac, intr-adevăr, ca ochii tuturor să iasă în evidenţă.)

— De fapt, sunt destul de sigură că te-am încurajat să experimentezi mai mult cu mostrele de produse pe care le primim.

Era adevărat. încă o lovitură împotriva mea. Eram genul de fată care nu se aranjează prea mult, nici măcar ca alter ego al lui Betty din Los Angeles: foloseam un rimei negru pentru curbarea genelor şi un luciu de buze, cu o strălucire rozalie. Dar, cumva, nu credeam că este o predică despre foarte previzibila mea rutină de machiaj.

— însă nu credeam că te-ai coborî la *asta.*

Dispreţul i se simţea în voce.

— Nu m-am coborât. Dar, presupun că...

Mă bâlbâiam, încercând să găsesc cuvintele potrivite pentru a repara ce se întâmpla acum.

— Sincer, nici măcar nu ştiu ce e *asta.* M-am dus după sushi, am încercat s-o contactez pe Veronica Lodge, am trimis articolul despre tapet...

şi cam atât. E literalmente tot ce am făcut azi.

— Crezi că minţitul îmbunătăţeşte situaţia? a întrebat ea cu amărăciune. Uite ce e, îmi pare rău că ai fost prinsă şi că eşti ruşinată, dar nu există nicio altă explicaţie: la un moment dat, ai forat din dulap. Şi asta nu ar fi o problemă, doar că, dintr-un oarecare motiv, ţi s-a părut că e rezonabil să iei lucrurile de pe raftul de sus.

Raftul de sus: unde puneam deoparte toate obiectele alese pentru o secţiune anume sau o viitoare şedinţă foto. Asta era una dintre poruncile locului: să nu fori de pe raftul de sus din dulap.

După cum ştim, nu-mi stă în fire să încalc regulile.

Bineînţeles, nu luasem lucrurile alea.

Simţeam cum mă cuprinde o furie cumplită. Mi-am încleştat atât de tare pumnii, încât simţeam micile cicatrice în formă de semilună formându-se acolo unde unghiile-mi intrau în piele.

— Ascultă, Rebecca, am spus încercând să nu-mi tremure vocea, nu ştiu cum au ajuns lucrurile alea în rucsacul meu, dar te asigur că nu le-am luat eu.

Ea părea neîncrezătoare. Nu puteam să o învinovăţesc pe deplin: la urma urmelor, dovezile erau chiar în faţa noastră. Crezi ceea ce vezi. Dar, apoi, furia fierbinte m-a cuprins din nou: îmi dădeam sufletul pentru locul ăsta. în fiecare zi blestemată. Nu meritam prezumţia de nevinovăţie?

— întrebarea este de ce, Betty? a continuat Rebecca, împingând rucsacul sub birou şi adunând toate lucrurile „furate”.

— Nu *există* niciun „de ce”, am spus, lăsând furia să mi se strecoare în voce. îţi spun că n-am fost eu. Ştiu că nu trebuie să iau obiecte de pe raftul de sus. Şi nu fur. Şi nici nu mint.

M-am holbat la Rebecca, provocând-o să-şi mute privirea de la mine.

— Ştii că stagiatura asta e tot ce mi-am dorit, ca scriitoare. Ştii că am făcut tot ce mi-ai cerut de când am ajuns aici. De ce aş sabota aşa ceva? Mai ales când tocmai mi-ai oferit marea şansă de a scrie ceva? E simplu: nu am făcut asta.

Ea s-a uitat în altă parte - lucru care, trebuia să recunosc, mă mulţumea un pic. Apoi, m-a privit din nou cu răceală şi calm, cu toate că încă nu aflasem ce se întâmpla.

— Lucrurile alea au ajuns cumva în rucsacul tău.

— Evident.

— în plus, astăzi nu mai e nimeni aici.

însă nu era adevărat. Biroul era gol, dar nu de tot.

— Mai e o persoană.

Cleo încă stătea la biroul de la recepţie. Părea că îşi pileşte unghiile, dar, după cât stătea de dreaptă, îmi dădeam seama că asculta cu atenţie dialogul nostru.

Nimic nu se compară cu a urmări din ascunzătoarea ta sigură şi confortabilă cum o hienă e sfâşiată de un leu.

— Sper că nu o acuzi pe Cleo că ţi-a înscenat cumva asta.

Am ridicat din umeri.

— Cineva a făcut-o. Nu ştiu dacă a fost ea. Nu ştiu decât că este aici. Şi, sincer, nu înţeleg de ce faptul că pun astfel problema e mai grav decât ce mi s-a făcut.

A urmat o pauză lungă, în care m-am întrebat dacă nu cumva timpul meu la *Hello Giggles* tocmai se apropiase de un sfârşit cu totul nepotrivit. Şi, dacă ar fi fost aşa, cum le-aş fi dat vestea prietenilor mei şi părinţilor din Riverdale, care mă sprijineau cu toţii?

Am încercat din nou, mai blând de data asta.

— Rebecca. Nu acuz pe nimeni, dar se pare că cineva *îmi înscenează* chestia asta, cum spui tu. Nu ştiu cine ar face asta sau de ce. Uite ce e, ştiu că nu mă cunoşti atât de bine sau că nu sunt de prea mult timp aici, dar *nu* am luat lucrurile alea. Nu le-aş lua. Dă-mi doar o şansă să ţi-o dovedesc. Şi o şansă să-mi dau seama ce se întâmplă.

Rebecca s-a holbat la cutia cu gene false de parcă ar fi conţinut secretele universului. A mai urmat o pauză interminabilă, întreruptă de mici bâzâituri care trebuiau să fie telefonul lui Cleo. îhh, îi *scria* cuiva despre asta? Nu ştiam de ce ar fi vrut să-mi facă rău, dar ideea că îi făcea plăcere înrăutăţea şi mai mult situaţia.

Rebecca a oftat.

— Ţi-am citit articolul, Betty. A fost bun. Evident, ai talent de scriitoare.

Nu spunea că eram iertată sau că toată chestia asta se terminase, dar era un compliment. Cel puţin eram pe drumul cel bun.

— Mulţumesc.

— Şi, la *Hello Giggles,* credem în a doua şansă.

(Era adevărat. Rebeccăi *îi plăcea* mai ales o poveste bună despre revenirea unei celebrităţi. Prefera reabilitările cu o urmă de regret. Nu ştiam ce spune asta despre propria-i poveste.)

— Deci, ce spui de asta? Totul va fi pus înapoi în dulap. Pe raftul de sus, fără să se mai umble niciodată la ele.

Mi-am încleştat pumnii, dorindu-mi să insist din nou că, bineînţeles, nu eu fusesem cea care umblase acolo de la bun început, dar m-am forţat să respir.

— Imediat.

— Presupunând că nu va mai dispărea nimic…

Mi-am încleştat din nou pumnii şi am inspirat adânc…

— Vom considera că a fost o greşeală nevinovată.

Dar nu a fost greşeala MEA, am vrut să ţip. Mi-am dat seama, totuşi, că ar fi fost o abordare greşită.

— Termină articolul despre Lodge şi trimite-l, a spus Re- becca. Cred că suntem toţi pregătiţi ca sărbătoarea să înceapă.

— S-a făcut, am zis eu.

Şi aşa urma să fie. Intenţionam să scriu articolul despre Ve- ronica Lodge, misterioasa nulitate a oraşului. Şi Rebeccăi avea să-i placă.

Dar asta nu a fost tot. înainte să-mi iau liber de 4 iulie, trebuia să mă mai ocup de un lucru:

Voiam să investighez tot scenariul ăsta, jurnalule. Intenţionam să aflu cine mă sabota.

Şi apoi? Urma să-i dau o lecţie. Una *aspră.*

DE

LA BIROUL LUI CLILLORD C. BLOSSOM

O explicaţie pentru acţionarii noştri:

Noi, cei de la Fermele de arţari Blossom,am auzit recent de preocupările privind eforturile noastre de a ne distanţa afacerea de lungile legături cu Lodge Industries, unul dintre primii şi cei mai controversaţi parteneri ai noştri. Fiţi siguri că echipa noastră a efectuat cercetări aprofundate cu privire la cea mai bună modalitate de abordare a acestui proces şi că totul va fi tratat cu seriozitatea şi forţa morală care ne caracterizează. După cum bine ştiţi, am lucrat mult şi din greu pentru a explora ramificaţiile legale ale acestei decizii şi nu tratatăm aceste etape cu superficialitate.

Noi, cei de la Blossom, suntem pe deplin încrezători că, după rezilierea totală a contractului cu Lodge Industries, afacerea noastră va cunoaşte o dezvoltare fără precedent.

Nu ezitaţi să ne contactaţi dacă mai aveţi şi alte întrebări sau nelămuriri.

Cu respect,

*Siropul de arţar Blossom: „Doamnă, puneţi şi nişte sirop!"*CAPITOLUL 10

JU6HMD

în afară de Pop’s, Twilight ar fi putut să fie locul meu preferat din Riverdale, chiar dacă n-ar fi fost decorul pentru puţinele momente cu Norman Rockwell[1] din viaţa mea ciudată. Deşi cei din familia Jones au fost mereu din partea de sud a oraşului - ceea ce însemna că nu aveam prea mulţi bani de pus deoparte era o vreme în care-mi petreceam aici fiecare sâmbătă, fără să fiu plătit să manevrez proiectorul.

îmi venea greu să-mi amintesc zilele astea, dar *era* o vreme când chiar şi un membru semi-reformat al găştii, semi-alco- olic şi ratat ca tatăl meu reuşea să adune destui bani încât să îngrămădească-n maşină întreaga familie pentru seara săptămânală de film.

(Bine, fie, Jellybean se ascundea pe podea ca să economisim nişte bani, dar tot era destul de decadent pentru noi.)

[1] Norman Percevel Rockwell (1894-1978), pictor, desenator şi ilustrator american (n. red.).

Ne pregăteam gustările de acasă - chipsuri al căror producător nu era cunoscut şi doze de suc la reducere, a căror dată de expirare era cu mult depăşită - şi, după începerea filmului, Jellybean putea să iasă în siguranţă din ascunzătoare. (Ca să fiu sincer, sunt aproape sigur că băieţii care verificau biletele ştiau că ea este acolo şi se uitau în altă parte. Din an în Paşte, chiar şi unul din sud poate să mai respire, presupun.) Ea şi cu mine ne întindeam pe bancheta din spate, sprijiniţi pe pernele aşezate lângă portiere, iar mama şi tata se ţineau de mână pe locul din faţă. în maşina aia, nu erau certuri. Era un soi de univers paralel magic şi ciudat în care, cumva, ni se ofereau două ore în care eram cei mai buni unii cu ceilalţi.

Ştiu, ştiu - devin atipic de sentimental, dar serile de film erau rarele ocazii în care toţi eram fericiţi şi împreună.

Chiar şi înainte ca mama să plece cu Jellybean, trecuse o vreme de când tata aranjase una.

Aşadar, când Sal, taxatorul în vârstă de la Twilight şi, totodată, directorul, m-a abordat în urmă cu doi ani şi m-a întrebat dacă vreau să lucrez zilnic (ei bine, în fiecare noapte, dar înţelegi tu), nu am avut niciun motiv să-l refuz. Nu aş fi stricat amintirile fericite cu familia transformând un loc de recreere într-unul de muncă, deoarece, între timp, amintirile fericite începuseră deja să dispară.

(Uite cinismul specific lui Jughead Jones!)

Acum, da, bine, aveam o slujbă. Dar era o

uşurare să am ceva bănuţi de buzunar ca, ocazional, să-mi mai achit din datoria de la Pop's. Şi, chiar dacă familia mea se destrămase şi distrusese orice legătură cu fericitele amintiri din copilărie pe care ar mai fi putut să le aibă cinematograful în aer liber, locul ăsta tot era un rai. *Şi mai mult* decât atât pentru că, acum, era refugiul meu.

Cunoşteam cabina de proiecţie tot atât de bine pe cât cunoşteam pereţii subţiri de aluminiu ai rulotei noastre.

Memorasem toate iniţialele cioplite şi le colorasem cu un mar- ker Sharpie, imaginându-mi povestea vieţilor celor pe care nu-i recunoşteam sau ştiam personal. Mirosul terenului - de fum, pop-corn rânced, cu o urmă de pământ reavăn - era aproape pavlovian pentru mine; îl adulmecam o dată şi eram relaxat, cât mai fericit posibil.

Perioada în care preferam să fiu la lucru era după film - pe care puteam să-l aleg, de cele mai multe ori, şi ăsta era unul dintre avantajele slujbei -, după dispariţia tuturor maşinilor şi plecarea angajaţilor de la standuri. Atunci eram doar cu imaginile care întârziau pe ecran, negativele reluându-se în mintea mea, sentimentul de mulţumire şi împlinire plutind în aer.

Şi echipamentul era în regulă - îmi plăcea sunetul metalic pe care-l scoteau rolele de film când le deschideai şi uruitul benzii care intra în proiector. Şi până şi eu mă bucuram de oamenii veseli şi plini de speranţă pentru o noapte

distractivă, departe de drama cinematografică din filmul propriilor vieţi reale, gata să fie absorbiţi în povestea altcuiva.

Şi eu eram destul de absorbit. Filmul era pregătit să înceapă - era versiunea specială a regizorului, pe care o înregistrasem cu un final alternativ care avea să-i uimească pe toţi - şi tocmai împingeam nişte obiecte adunate în faţa scaunului meu din cabina de proiecţie, scrutând leneş pereţii în căutarea iniţialelor mamei şi ale tatei, aşa cum făceam întotdeauna. Chiar dacă ştiam că nu sunt acolo şi că nu ar fi avut cum să apară din senin; conştient fiind că tata nu era genul care să facă gesturi romantice.

Am ieşit afară să adun nişte gunoaie de pe teren - de fapt, era datoria lui Ben, a vânzătorului, dar el venea mai târziu şi, în mod ciudat, curăţenia te făcea să meditezi într-un fel. Când uşa s-a închis în urma mea, am văzut două siluete tolănite lângă ecran, care au tresărit din cauza zgomotului şi şi-au ridicat privirea spre mine, moment în care mi-am dat seama că o cunosc pe una din ele.

-Sal?

Proprietarul era aici. Asta nu se întâmpla aproape niciodată. Şi cu cine vorbea? Cu un tip pe care jacheta Şerpilor, părul unsuros şi blugii rupţi îl făceau să semene cu un figurant de la Preselecţia Centrală pentru vreo reprezentaţie de vară a *Poveştii din Cartierul de Vest.*

— Hei, Jughead! a strigat Sal şi mi-a făcut cu mâna din cealaltă parte a parcării. Tocmai am sosit

pentru o şedinţă.

Ca şi când asta ar fi fost o firmă de avocatură sau o bancă, şi nu un cinematograf în aer liber. Ca şi când intrusul unsuros[I] ar fi ţinut o servietă şi nu (cel mai probabil) un cuţit cu arc în buzunar.

— Anunţă-ne dacă auzi ceva de la Lodge, şoptea Şarpele, ceea ce sugera că ştia că, de fapt, nu trebuie să aud conversaţia, dar şi că nu îi păsa.

— Pot... pot să vă ţin la curent.

Sal părea stânjenit, aşa cum nu eram obişnuit să-l văd. Practic, Twilight era a doua lui casă - locul lui fericit, chiar mai mult decât al meu.

Ei şi-au dat mâna - rigid - şi Sal a venit la mine.

— Văd că te descurci aici, Jughead, mi-a spus cu o voce rigidă, mecanică şi ciudată. Nu că m-aş fi aşteptat la mai puţin.

— Bineînţeles. Adică, asta-i slujba mea.

Oricum, ce altceva aveam de făcut astăzi? Să-i iau un interviu lui Dilton Doiley ca să aflu mai multe detalii despre teoriile lui privind apocalipsa? Asta aducea un pic cam mult cu *Numărul 23*[II]

[I] în original „*Outsiders* greaser” - aluzie la personajele filmului *The Outsiders* (*Proscrişii*, 1983), în regia lui Francis Ford Coppola (după romanul cu acelaşi nume scris de S. E. Flinton), în care se înfruntă două grupări de tineri - The Greasers („unsuroşii”), cei săraci, şi The Socs, bogaţii. Acţiunea peliculei aminteşte de *Poveste din Cartierul de Vest* (n. red.).

[II] Titlu original *The Number 23,* thriller psihologic, în regia lui Joel Schumacher, cu Jim Carrey în rolul

pentru gustul meu, mulţumesc.

(Deşi îmi notasem să mă asigur că insist ca Pop să-mi dea mai multe informaţii despre clientela sordidă de la Chock'Lit Shoppe.)

— Mă duc să scot banii din casă pentru Ben, să-l pregătesc pentru seara asta, a spus el şi şi-a băgat degetele mari în buzunarele din faţă ale blugilor.

Mirosea a aftershave şi a transpiraţie. Ca şi când ar fi fost agitat. Indiferent pentru ce-ar fi venit Şerpii, motivul nu îl bucura.

— Sună bine, am spus eu.

M-am forţat să par entuziasmat, în stilul Riverdale, încercând să pretind că era perfect normal că este aici, că nu era prima dată când aranjam totul împreună, din săptămâna în care mă angajase. Părea să fie recunoscător pentru eforturile mele.

Am înşfăcat sacul de gunoi pe care-l umpleam şi am scos o nouă pereche de mănuşi din buzunar, dornic să mă întorc la mizerie. Dar, înainte să o pot face, Şarpele mi-a apărut în faţă. Şi *el* mirosea a transpiraţie - dar, cumva, într-un mod ameninţător. A transpiraţie, piele şi a altceva neidentificat - şi pe care nu-mi doream să-l identific.

— Jughead Jones, a spus el batjocoritor. Ia uite ce cuminte eşti! Faci o muncă cinstită, adunând *gunoaie.*

A scuipat cuvântul ca şi când ar fi fost o insultă

principal (n. red.).

personală.

— Scuze că te-am jignit!

Am ridicat din umeri. Nu mă tem de Şerpi, chiar dacă mulţi oameni din Riverdale o fac.

Da, sunt o bandă şi, da, sunt cu siguranţă nişte hoţi mărunţi şi, uneori, traficanţi de droguri. Dar, în majoritatea timpului, se ocupă de ale lor şi-i lasă în pace pe bunii cetăţeni din Riverdale.

Un pic de istorie: Şerpii există din anii 1940, de pe vremea înfiinţării oraşului Riverdale. Şarpele în sine şi legile găştii se bazau pe tradiţia Uktena.

Uktena este un şarpe sau un şarpe de apă. în plus, e şi numele tribului indigen care a pretins terenul ăsta înainte ca fondatorii să-l cucerească şi să-l măcelărească. Curiozitate amuzantă: raidul a fost condus de generalul Pickens, a cărui statuie stă şi astăzi mândră în parcul Pickens din Riverdale.

(în contextul ăsta, e cam aiurea că *Şerpii* sunt cei înfăţişaţi ca inamici în scenariul de rahat al *Destinului evident*[1]*.)*

După raid, cei rămaşi din Uktena au dat naştere Şerpilor, ca modalitate de a păstra unitatea printre puţinii supravieţuitori.

[1] în original *Manifest Destiny,* teorie conform căreia expansiunea SUA în restul continentului american (nord şi sud) era inevitabilă şi justificată, America fiind destinată să se întindă între Oceanul Atlantic şi Oceanul Pacific. Termenul a fost folosit pentru prima dată la începutul anilor 1840 (n. red.).

Altă curiozitate amuzantă: pe vremuri, tatăl meu era liderul Şerpilor.

Una mai puţin amuzantă: fapt care l-a făcut să fie direct retrogradat din funcţia lui de la Andrews Construction. (Fusese un parteneriat, dar acum tata doar lucrează acolo, deci ăsta era un lucru despre care Archie şi cu mine încercam să nu discutăm.) Ceea ce l-a determinat să bea şi mai mult, lucru care a condus la plecarea mamei.

După ce ea a plecat, el a venit la mine şi mi-a spus că acum este Şarpe doar cu numele, că o rupe cu ei, în speranţa de a se repune pe picioare şi de a ne reuni familia.

Chestia asta nu mergea deosebit de bine.

în plus, explica şi de ce tipul ăsta era atât de ostil. Dar asta nu însemna că aveam de gând să suport fără să-i răspund.

— Ştie tatăl tău că aşa îţi câştigi existenţa? îi pasă că, practic, eşti un om de serviciu?

Da, vorbim despre asta în fiecare noapte, chiar înainte să-mi citească o poveste şi să mă învelească. Adică ştia că lucrez la Twilight, dar, zilele astea, nu prea aveam conversaţii plăcute. Ca să fie adevărat, ar fi trebuit să fie acasă.

— Ştii, e păcat că eşti aici şi mături după mucoşii din Riverdale. Ştii că tatăl tău ar putea să-ţi facă rost de o slujbă adevărată, pentru care ai fi plătit, a continuat, uitându-se strâmb la mine. Vrei să-i transmit un mesaj?

Am aruncat sacul de gunoi şi am înaintat.

— Despre ce naiba vorbeşti? am zis eu, la limita răbdării. Uite, nu ştiu ce să-ţi zic. îmi pare rău că tata v-a abandonat şi că nu poţi să treci peste asta sau mai ştiu eu ce. Dar nu mă interesează.

El s-a lăsat pe spate şi a râs zgomotos, ca şi când ar fi fost cea mai bună glumă auzită vreodată.

— *Asta* ţi-a spus, Juniorule? a pufnit el. Ce naiv eşti! îmi pare rău că sunt cel care-ţi distruge iluziile!

-Ce?

Am simţit un gol în stomac, dar am încercat să par calm. Nu voiam să-i dau satisfacţie tipului. Chiar dacă ceea ce spunea - confirmarea celor mai urâte temeri ale mele - mă făcea să simt fiori pe şira spinării.

— Crezi că tatăl tău a renunţat la noi? Că acum e pe calea cea bună? De ce? *Pentru că aşa a spus?* Mama ta a plecat, nu-i aşa? Pe cine mai are, cu excepţia Şerpilor? *Bineînţeles* că a revenit în cuib.

Mă are PE MINE. Fiul lui. Oare nu vedea asta?

Sau vedea - dar nu era de ajuns?

— Gândeşte-te la asta, Jones! Unde crezi că-şi petrece zilele? Nopţile? Nu doarme acasă, nu-i aşa?

Tăcut, m-am uitat în altă parte.

— E la Whyte Wyrm, tăntălăule! a spus zâmbind superior. De fapt, *doarme* acasă. Numai că te-ai înşelat în privinţa locului pe care-l consideră cu adevărat acasă.

Acasă. Cuvântul m-a făcut să mă clatin,

neîncrederea şi durerea lovindu-mă în plin. M-am străduit să-i dau o replică, să-i spun ceva, dar a dispărut înainte să-mi revin în fire.

Whyte Wyrm. Era un bar, în cartierul de sud. îl văzusem, bineînţeles. Şi mai şi intrasem - nu era ceva cu care noi, cei din familia Jones, ne lăudam, dar, da, ştiam destule despre istoria tatei cu Şerpii. Ştiam că pe atunci, în copilărie, rămâneam pe bancheta din spate a camionetei în parcarea de la Whyte Wyrm, fără altceva de făcut decât să inventez poveşti; se întâmpla aşa pentru că tata era înăuntru şi făcea ceva ce nu ar fi trebuit, lucru pe care-l înţelegeam, deşi eram mic. O treabă pe care o făcea oricum, chiar dacă se ruşina un pic.

(Aducându-mi aminte de asta, mi-am dat seama că, poate, pentru obiceiul meu de-a scrie şi de a spune poveşti trebuie să le mulţumesc Şerpilor. Hm. Trebuia să mă asigur că le trimit un bilet. Când o îngheţa iadul.)

Când am mai crescut un pic - pe la începutul gimnaziului - presupun că tata a hotărât că sunt destul de mare încât să-ndur un pic mai mult din adevăr. Atunci mi-a spus ce înseamnă cu adevărat jacheta lui. între timp, îmi făcusem mai mult de-o idee. Dacă Archie Andrews era prea amabil, fie prea inocent sau de treabă ca să împrăştie zvonuri sau să-mi spună bârfele, atunci Reggie Mantle-ii lumii cu siguranţă nu erau. Tata era un lider al Şerpilor, iar eu, în mod incredibil, eram ultimul

care afla.

Eram din nou oare ultimul care află? Oare tata *chiar* se întorsese la ei? îmi făcuse o promisiune.

Dar, pe de altă parte, nu ar fi fost prima pe care să o încalce.

„Unde crezi că-şipetrece zilele? Nopţile?”

Atunci, nu lucra pe şantier? Adică, Archie şi cu mine eram destul de maturi şi conştienţi de istoria complicată a taţilor noştri. Dar, chiar dacă tatăl meu şi domnul Andrews nu mai erau parteneri, tot avea o slujbă... nu-i aşa?

Voiam să fie adevărat. îmi doream atât de mult să fie adevărat! Dar, pe de altă parte, *toate lucrurile pe care le ştiam deja despre tatăl meu deveneau clare.*

Am lovit sacul de gunoi de la picioarele mele, furia crescând când gunoiul pe care tocmai îl adunasem s-a împrăştiat. Eram un prost. Şi cine trebuia să îl ridice din nou, oricum? Eu.

Dar nu chiar în momentul ăsta. Acum, aveam altceva de făcut.

Trebuia să trec imediat pe la Andrews Construction.

EȘTI PREGĂTIT
SĂ MERGI PÂNĂ LA CAPĂT
SAU SĂ MORI?
ȘERPII
LEGILE ȘERPILOR:
1. UN ȘARPE NU E NICIODATĂ LAȘ.
2. NICIUN ȘARPE NU E SINGUR.
3. DACĂ UN ȘARPE E OMORÂT SAU TRIMIS LA ÎNCHISOARE, VOM AVEA GRIJĂ DE FAMILIA LUI.
(REVIZUIT)
5. NICIUN ȘARPE NU E LĂSAT SĂ MOARĂ.
6. UN ȘARPE NU-ȘI TRĂDEAZĂ NICIODATĂ SEMENII.
7. UNIȚI, SUNTEM PUTERNICI.
DIN CARTIERUL DE SUD
ȘERPII DIN CARTIERUL DE SUD NU SUNT DOAR UN CLUB. SUNTEM O FAMILIE. ȘI ÎI PROTEJĂM PE AI NOȘTRI. CREZI CĂ AI CE-ȚI TREBUIE CA SĂ NI TE ALĂTURI? VA TREBUI SĂ PĂZEȘTI FIARA, SĂ ÎNȘFACI CUȚITUL, SĂ TE DESCURCI C-O MUȘCĂTURĂ DE ȘARPE ȘI SĂ SUPRAVIEȚUIEȘTI LUPTEI.
DACĂ TE CREZI SUFICIENT DE DUR, VINO LA WHYTE WYRM ȘI ÎNTREABĂ DE LUNGANUL.

Tocmai plec de la Ronnie de-acasă. Mă întâlnesc cu Tommy pentru un brunch în 10 minute.

Cam:
DUMNEZEULE, şi??? Nu mă face să aştept!

Nick:
A părut surprinsă, dar cred că a muşcat momeala.

Cam:
Ronnie. Veronica Lodge. Să se îndrăgostească de TINE. Şi ce să facă... să-ţi jure iubire eternă?

i\
^
Cam aşa ceva. Şi DA. Pentru că, aşa cum spun, farmecele mele sunt irezistibile.

Cam:
încearcă replica asta cu o fată care NU A FOST pe deplin capabilă să reziste farmecelor tale.

Nick:
Niciodată nu spune niciodată, iubito.

Cam:
Câh! Ce-ar fi să nu-mi spui niciodată „iubito”?

S-a notat. Deci, încotro te îndrepţi TU?

Cam:
Mă văd cu Annie la Lalo. Am vrut un loc în care să nu dăm peste nimeni.

Mi se pare că vrei să spui „peste niciun LODGE”.

Cam:
Crezi că suntem PREA răutăcioşi? Ne jucăm cu mintea domnişoarei V, când ŞTIM ce urmează să se întâmple? Cum ar fi că familia ei o să se destrame şi-o să ajungă mâncare pentru lupi, iar noi nu doar că ne pregătim pentru spectacolul în direct, dar ne mai şi batem joc de ea?

Nick:
PREA răutăcioşi. Faţă de Veronica?

Nick:

Cam:

Cam:
II

Crezi măcar pentru o secundă că ar ezita să ne dea peste nas, dacă s-ar întâmpla asta vreunuia din noi? La naiba cu vinovăţia! Sunt pregătit pentru spectacol. S-ar putea chiar să aduc şi pop-corn diseară.

Sunt pe drum. îmi comanzi o cafea cu lapte de

Annie:
Ştii că aici au doar soia.

Cam:
în regulă, nu contează. Vom pretinde că suntem din nou în 2014. Drăguţ. Tocmai i-am trimis nişte mesaje lui Nick. Spune că Veronica nu ştie nimic.

Annie:
CUM? Cum să nu ştie nimic? Adică, nu despre noi. Dar zvonurile despre tatăl ei se aud PESTE TOT.

Cam:

Negare, drăguţa mea. Negare. Sunt sigură că Maria Antoaneta nu şi-a imaginat niciodată că va fi prinsă de rebeli.

Annie:

Vive la révolution

CAPITOLUL UNSPREZECE

VBROmCA

încă îmi reveneam după vizita neaşteptată a lui Nick St. Clair când m-am întors în salon la mama, care derula gânditoare şi cu o manichiură perfectă ecranul unui iPad. Ea şi-a ridicat privirea spre mine când am intrat.

— *M'hija,* pari îmbujorată. Mai mult decât atunci când ai venit de la sală, vreau să spun.

Mi-a aruncat o privire care era o treime curiozitate şi două treimi neastâmpăr.

— Ce naiba voia băiatul ăla?

Am fluturat o mână.

— Oh, ce vor de fapt toţi băieţii?

Deoarece adevărul este că, deşi îmi place compania bărbaţilor - şi mă bucură în special cât de mult mă caută pe *mine* cei mai căutaţi bărbaţi, bineînţeles -, încă trebuia să îl găsesc pe cel care să mă facă într-adevăr să cad în extaz. Şi, pentru moment, mă mulţumesc cu asta. Este sută la sută în regulă ca, până una-alta, peţitorii mei să fie cei care cad în extaz.

— Nu ştiu, Ronnie, a zis mama, zâmbind. Cuvintele tale spun ceva, dar obrajii tăi de un roz intens spun complet altceva.Vom vedea. Mi-am dat ochii peste cap. El vine în seara asta. Deci acum sunt pe deplin disponibilă să ajut la pregătiri.

— Mai întâi fă un duş, *m 'hija.* Poate unul rece.

— încetează!

— Bine, bine. încetez. Dar chiar fă un duş - la ce temperatură doreşti -, iar apoi, poţi să comanzi nişte cappuccino şi plăcinte de la Lalo? Ştii care îmi plac. Mi-e poftă. Toată pregătirea asta pentru petrecere necesită ceva întăriri.

— Absolut! am spus eu, stomacul ghiorăindu-mi la gândul tartelor Saint Honoré care străluceau prin sticla cutiei pentru deserturi. Sau pot să dau o fugă să le aduc eu, dacă aşteptarea nu-i prea lungă pentru tine. Sincer, este o zi minunată şi încă nu este prea cald afară. Nu m-ar deranja nişte aer proaspăt.

Lalo era cam la zece străzi distanţă, mai departe decât m-aş fi aventurat doar pentru o cafea, dar acum, că mama pomenise de asta, mi se făcuse şi mie extrem de poftă. Şi voiam să merg pe jos ca să scap de crampele alea.

— Chiar deloc. Distracţie plăcută! Când pleci, poţi să-i aminteşti lui André că rochiile pentru seara asta ar trebui să ajungă de la croitor într-o oră?

— Sigur.

Purtam alb în ziua de 4, bineînţeles, şi îl purtam impecabil de mulat. Rochia mea era o Chloé cu dantelă croşetată, iar mama avea să poarte o

Armani cu pliseuri perfecte din mătase.

Pe 4 iulie se purtau rochii albe... şi buze roşii. Era o seară de vară de vis, luminoasă şi fantastică...

Dar nu fără un strop de foc pur, fierbinte.

Tipic familiei Lodge, la urma urmei.

Când trăieşti ca noi, în apartamentul de lux de la ultimul etaj al unei clădiri duplex Dakota, unul dintre avantaje este un lift separat până la parter. Invitaţii anunţaţi urcă direct în apartamentul nostru ca să fie întâmpinaţi de Smithers. (încă un avantaj? Să nu fii nevoit să răspunzi la uşă.)

Şi oricine ştie câte ceva despre proprietăţile din New York cunoaşte faptul că însăşi clădirea - un simbol arhitectural - este construită în jurul unei curţi comune ornamentate şi accesibilă doar pe porţile din faţă. O clădire de mărimea asta - cu locatari importanţi - are nevoie de personal minuţios ca să funcţioneze. Deşi, bineînţeles, există o ierarhie în rândul personalului şi fiecare sector al clădirii are propriul portar care îl supraveghează. Este foarte intim şi exlusivist. Ceea ce, fireşte, este ideea de bază.

Toate astea sunt un mod complicat de a evidenţia că, deşi puteam să iau singură liftul până la parter, holul era altă poveste: fremăta de nevoile mărunte ale clasei privilegiate. Chiar şi împărţit în patru grupuri intime, tot se aglomera un pic în orele de vârf. Acolo era domnişoara Leder care,

îmbrăcată cu haine lejere şi fosforescente, semna pentru o livrare de la Bloomingdale. Acolo era Hank Golby, un bancher nehotărât care avusese succes de tânăr, plecat să îşi petreacă cele două ore necesare la birou, mocasinii Gucci fiindu-i lustruiţi chiar dacă tânjea fără îndoială după confortul unor ghete sport Rick Owens, din piele. Acolo era Tabitha Martindale, bătrâna cu păr albastru din spectacolul „Norma Desmond”: o fostă mare doamnă a marelui ecran care, în mare parte, stătea degeaba numărându-şi „păpuşile“ (astea sunt medicamente prescrise, pentru cei nefamiliarizaţi cu referinţele la Jackie Susann[1]) şi îşi plimba omniprezentul Papillon, Mama Rose. Azi, Mama Rose purta o fustă de tul pe lângă zgarda bătută cu diamante false; poate se întorceau de la pieptănat.

Aşadar, doar când ajungeam pe hol interacţionam cumva cu vecinii, şi doar când am interacţionat cu ei am început să mă întreb dacă se... întâmpla ceva? La prima vedere, părea o dimineaţă obişnuită. Dar la nivel semiconştient...

Poţi să-i spui paranoia, dar tata spune că un Lodge simte subtextul. Ştim când se pregăteşte un bucluc; aşa reuşim mereu să depăşim acel bucluc. în orice caz, i-am făcut semn din mână Tabithei, la fel ca întotdeauna. (îi admir angajamentul ferm de

[1] Jacqueline Susann (1918-1974), scriitoare americană de succes, autoarea romanului *Valea păpuşilor,* un bestseller care a fost ecranizat în anul 1967 (n. red.).

a o ţine pe Mama Rose în pas cu moda.)

Şi... mi-am imaginat eu sau ea... şi-a întors privirea?

Am scuturat din cap. în mod evident, aveam vedenii. îmi imaginam lucruri fără motiv. Total neobişnuit pentru mine.

Stai puţin... *Nick St. Clair m-a scos din propriul joc?*

M-am gândit la asta. Nu era posibil. Nici într-un milion de ani. Aveam glicemia scăzută din cauza antrenamentului şi aveam nevoie de mai multă cafea.

Doar că, îndreptându-mă spre biroul portarului, am vă- zut-o pe casnica dependentă de cumpărături strâmbând uşor din nas când s-a dat la o parte ca să mă lase să mă apropii.

Acum, sigur nu-mi imaginam chestii. Veronica Lodge recunoaşte o privire dispreţuitoare.

Practic, Veronica Lodge *a inventat-o.*

Am atins-o pe umăr, uşor ruşinată că încercam măcar să înţeleg. *Eşti mai bună de atât, Ronnie.*

Doar că... ea s-a ferit de mine, încordându-şi omoplaţii ca şi când nu ar fi suportat contactul fizic.

Adică, în mod sigur ştia de petrecerea noastră. *Toată lumea* ştia de petrecerea noastră. Apărea în *Page Six* în fiecare an.

Deci poate că era doar supărată? Era morocănoasă pentru că nu primise o invitaţie? Nu aş fi condamnat-o.

Am decis că nu merita să mă mai gândesc şi m-am întors spre André. I-am zâmbit larg, în ciuda

neliniştii care persista.

— Bună!

— Domnişoară Veronica, a spus el fără să schiţeze vreun zâmbet.

Asta din partea aceluiaşi bărbat care îmi dădea bomboane cu mentă în formă de stea dintr-un bol de sticlă când eram mică.

— Mama voia să te anunţ că rochiile noastre ar trebui să sosească într-o oră.

— Bineînţeles, a spus el părând puţin supărat.

— Eşti bine? am întrebat eu direct.

Speram că avea să-mi spună sincer ce-l îngrijora, să-mi dea vreun motiv - orice motiv - altul în afară de vreo răzbunare recent apărută - pentru care oamenii, inclusiv el, erau brusc puţin distanţi.

El şi-a dres vocea, părând să revină în prezent mai încrezător.

— Bineînţeles, domnişoară Veronica! Mulţumesc de întrebare. De fapt...

S-a aplecat şi a început să scotocească în sertarele de la birou. Din nou bomboane cu mentă, după atât de mulţi ani?

Dar surpriza a fost şi mai mare.

— De fapt, ai primit câteva mesaje.

M-am încruntat.

— Mesaje? Aici? Cine ar fi sunat la biroul clădirii Dakota ca să încerce să mă găsească?

— Este o... Lettie Cooper? O tânără, după voce. A spus că sună din partea unui *blog.* Giggle Girls?

Ăăă, nu auzisem niciodată de aşa ceva. în mod evident, nu ar fi fost prima dată când vreo fiţuică

de pe internet mă căuta ca să audă despre ultimele poşete Chanel sau unde să mănânce după program, acum că brandul Freemans este invadat de plebe. Mulţumesc, dar nu, nu sunt disponibilă. Nu am nevoie de publicitate.

Nu era de mirare că fata, oricine ar fi fost, nu m-a putut găsi personal.

— Mulţumesc! am spus eu. L-ai anunţat pe Smithers?

Chiar dacă m-ar fi căutat doar un tabloid mediocru, ar fi
trebuit să-mi transmită mesajul pe care îl întârzia intenţionat. Făcea parte din munca lui.

El a dat scurt din cap.

— Cred că domnul Smithers este extrem de ocupat acum, a spus el.

— Din cauza petrecerii?

Adică, presupun că avea dreptate. Dar organizăm petrecerea asta în fiecare an. Chiar dacă este mult de lucru, avem logistica necesară. Femeile din familia Lodge sunt maşinării bine unse. Şi Smithers este de modă veche. Nimic nu îl tulbură. De aceea este, practic, parte din familie.

— O zi bună, domnişoară Veronica! a spus André.

Mi s-a părut că mă ignoră. Şi asta era ciudat pentru un angajat al unei clădiri atât de respectabile ca Dakota.

Şi asta începea să pară un lucru la care mă gândeam prea mult. în mod evident, azi plutea ceva în aer, iar eu în mod clar nu băusem destulă cafea.

Nu contează, atunci. Mergeam la Lalo. Ştiu, ştiu, pentru cei mai mulţi americani, cafeneaua Lalo este, în primul rând, locul turistic din filmul ăla vechi cu Meg Ryan. înainte să ia toate deciziile regretabile în privinţa operaţiilor estetice, când încă era îndrăgita Americii. Ar trebui să depăşesc momentul, să îmi comand cafeaua pur şi simplu, dintr-un loc cu acreditări reale: Happy Bones din Mica Italie sau Brooklyn Diamond.

(Ce? Avem un şofer; ei pentru ce sunt, dacă nu pentru o cursă neaşteptată după cafea în târgurile mărginaşe, din când în când?)

Dar mamei îi plac deserturile de la Lalo, iar asta este mica plăcere vinovată a familiei de când mă ştiu. Şi chiar în serile de vară, când rândul se întinde după colţ, tata ne conduce direct pe lângă mulţime şi intrăm.

în orice caz, eu nu urmez moda, o stabilesc. Poate că Lalo nu este la modă, dar este un loc în care mă simt ca acasă şi îmi aparţine.

Sau cel puţin aşa credeam.

Poţi să-ţi imaginezi şocul meu când am intrat în dimineaţa de 3 iulie şi le-am văzut pe Cam şi Annie împreună, aplecate peste o brioşă glazurată cu miere, uitându-se pe telefoane şi chicotind. Katie era cea mai bună prietenă a mea, dar fetele astea erau echipa completă de când se împrieteniseră cu Katie şi cu mine în clasa a şasea, cu bilete la emisiunea *Saturday Night Live* şi invitaţii după spectacol. (Tatăl lui Annie este producător.) Dacă era ciudat că ele beau cafea la Lalo, faptul că nu

mă invitaseră era şi mai ciudat.

Poate presupuneau că sunt ocupată cu pregătirile pentru petrecere. Ce alt motiv ar fi putut să aibă? Mi-am dat comanda (nu că trebuia să o fac; toată lumea de acolo îi ştie pe cei din familia Lodge; barmanul începuse deja să fiarbă laptele pentru cafeaua mea când m-a văzut intrând) şi am înaintat spre masa lor.

— Fetelor! Ce surpriză plăcută! Credeam că sunt singura elevă de la Spence destul de ironică să intre în capcana asta *Time Out New York*[1].

M-am aplecat să le sărut pe amândouă în stil european, pe ambii obraji, înclinându-mă astfel încât şi ele să mă poată săruta.

— Ha-ha, Ronnie! a spus Cam, ochii ei căprui strălucind.

A sorbit din băutură şi a scos un mic oftat de satisfacţie.

— Spune-ne acolitele tale.

— îmi place cum sună! am comentat ridicând o sprânceană. Dă-te mai încolo, i-am spus lui Annie, împingând-o mai departe spre perete. Pot să rămân - pentru un minut.

Annie a zâmbit şi s-a tras să-mi facă loc.

— Grozav!

— Deci, am spus eu, punându-mi coatele pe masă. Toată lumea este pregătită pentru diseară?

Fetele au făcut rapid un schimb de priviri pe

[1] Revistă săptămânală de artă şi entertainment (n. red.).

care nu l-am prea putut descifra, iar apoi au dat din cap.

— *Foarte* pregătite! a confirmat Cam, în timp ce Annie a consimţit în şoaptă.

— Am o idee grozavă! am spus când m-a lovit inspiraţia.

Sunt sigură că m-aş fi gândit la asta mai devreme, dacă aş fi
ieşit în oraş în loc să merg la plajă.

— La ora 4 aştept o echipă de stilişti. De ce nu veniţi şi voi? Puţin răsfăţ înainte de petrecere! Va fi atât de amuzant! îi voi ruga pe furnizori să ne pregătească nişte punci cu vin alb şi vodcă de piersici. Bobby Flay[l] i-a dat mamei reţeta săptămâna trecută, la un eveniment caritabil din Sag Harbor.

— Am..., a început Annie.

— Taci! am spus eu. Dacă vrei să îmi spui că ai deja programare la machiaj şi coafor, anulează-le! Cui îi pasă? Pot să-mi modific rezervarea. Haide... să te faci frumoasă de una singură este plictisitor. Fac eu cinste!

— Vreau să spun, eşti sigură? a întrebat Cam.

Ce întrebare ridicolă.

— Bineînţeles că sunt sigură! Crezi că tata va observa mica modificare a sumei din linia de

[l] Robert William Flay (n. 1964), cunoscut chef american, gazda mai multor emisiuni culinare TV (n. red.).

credit? Nici măcar nu se uită la extrasele mele de cont. Am hotărât: veniţi!

Annie a tuşit un pic gâtuită, bătându-se în piept ca să îşi recapete suflarea.

— îmi pare rău, credeam că între timp s-a răcit cafeaua.

— Ai grijă, fato! am spus eu. Vrei să fii în formă maximă pentru petrecerea anului. Cred că vom avea parte şi de ceva dramă în seara asta.

Cam a râs.

— O, da? a întrebat şi obrajii i s-au înroşit mai mult decât de obicei.

— Adică, probabil că nu ar trebui să spun nimic - nu vreau să îl fac de râs, dar - cred că este în regulă, am încredere în voi, fetelor!

— Zău, evident că poţi avea încredere în noi! a spus Cam, mai roşie ca niciodată.

Şi băutura *ei* era prea fierbinte?

— Ronnie, unde vrei să ajungi? Zi-ne odată!

Am ridicat din umeri, încercând să arăt că nu dădeam prea mare importanţă veştilor.

— Nu contează. Doar că... Nick a venit pe la mine în dimineaţa asta, pe neaşteptate.

— Nick a venit pe la tine? Fără niciun motiv? a întrebat Cam.

— înainte de amiază? a completat Annie.

— Ştiu, exact la asta m-am gândit şi eu. Dar, da, a apărut chiar după ce am terminat antrenamentul. Bineînţeles, am presupus că este doar un plan complicat ca să mă vadă îmbrăcată în lycra, dar, de fapt, a vrut să stăm de vorbă. El... ei

bine, m-a invitat în oraş. Adică la o *întâlnire.*

Acum, că spuneam asta cu voce tare, era ceva mai puţin adorabil şi aleator şi cu o încărcătură ceva mai mare. Ceva de care, intr-adevăr, ar fi putut să-mi pese un pic.

— Este o nebunie, nu? am întrebat eu, mai mult ca să mă asigur.

Poftim! Alt schimb de priviri, între Cam şi Annie, Cam roşind, iar Annie jucându-se cu buclele ei roşcate. Dar poate mi se părea din nou. Adică tocmai am recunoscut că sincerele mărturisiri ale lui Nick mă neliniştiseră un pic. Deşi, pentru moment, o recunoşteam doar în sinea mea. Nu eram în formă chiar acum; măcar asta era clar.

Tăcerea a părut să continue o clipă prea mult, iar eu am avut cel mai ciudat impuls de a-mi retrage cuvintele, de a ridica din umeri, de a râde de asta şi de a pleca repede, înainte ca cineva să se gândească prea mult la cele spuse.

Dar apoi, înainte să pot zice altceva, Cam a izbucnit în râs.

— *Evident* că nu este o nebunie, Ron! a insistat ea. Adică, toată lumea ştie că Nick St. Clair stă prin preajma ta deoarece este îndrăgostit nebuneşte de tine.

— Este adevărat, a intervenit Annie, ochii ei căprui devenind brusc atenţi. Nu ţi-a *spus* că te iubeşte? Cândva?

M-am strâmbat, neîncrezătoare.

— Ăăă, asta s-a întâmplat când eram la grădiniţă, i-am amintit eu. Nu e o declaraţie prea importantă. Pe atunci, vedeta mea pop preferată

era Barney, îţi aminteşti?

— Totuşi, a insistat ea. Ăia sunt anii de formare. Nu ştiu, poate că tu... l-ai *impresionat* sau ceva de genul ăsta.

— Ca în cărţile cu vampiri?

Oare prietenele mele fuseseră posedate? Sau doar încercau să mă sprijine, deşi într-un mod oarecum greşit?

Cam i-a aruncat o privire lui Annie ca şi când *ea* ar fi fost acum nebună şi apoi s-a întors spre mine.

— Cred că vă potriviţi de minune! Familiile voastre se cunosc de mult timp. S-ar putea ca el să fie singurul tip în stare să îi facă vreodată faţă tatălui tău.

Avea dreptate.

— Adevărat.

— *Şi* chimia dintre voi e incontestabilă.

— Şi asta e adevărat.

Nu puteam nega furnicăturile pe care le simţeam când mă uitam în ochii lui albaştri, chiar dacă până acum alesesem să le ignor.

— Deci spuneţi că ar trebui să-i accept invitaţia?

în toţi anii ăştia, prietenele mele şi cu mine ne plânseserăm de lipsa unor opţiuni viabile, cu adevărat sofisticate în cercul nostru, văicărindu-ne că vrem *bărbaţi* când, vai, eram înconjurate doar de băieţi. Băieţii de liceu erau pentru antrenament, la drept vorbind. *Putem găsi alţii mai buni* era mereu mantra noastră.

Annie a deschis gura, dar Cam a lovit-o cu cotul înainte să poată spune ceva.

— Cred că ce vrem să spunem, a zis Cam, aruncându-i o privire lui Annie, este că trebuie să fii deschisă. Să îl asculţi.

— Exact! a aprobat Annie.

Telefonul mi-a bâzâit în poşetă. Am scotocit prin ea şi l-am scos.

— Oh, uf! Grace vrea să iau nişte accesorii de la Barneys pentru o şedinţă foto. Ce sincronizare grozavă!

Munca unui stagiar nu se termină niciodată.

— Nu i-ar putea cere unui asistent să facă asta? a întrebat Annie.

— Eu *sunt* asistentul, am spus oftând. Este nasol, dar vine la pachet cu munca pentru Majestatea Sa, Grace Coddington. Sunt fata care îi stă la dispoziţie.

Trebuia să merg cu taxiul dacă voiam să-i duc mamei cafeaua cât mai era fierbinte şi să ajung la timp la Barneys ca să îi iau lui Grace ceea ce îi trebuie.

Am făcut semn, iar chelneriţa noastră mi-a adus comanda, aburii înălţându-se din paharele de cafea şi din plăcintele împachetate într-o cutie albă legată cu o panglică.

— Nu vă faceţi griji, fetelor, rămâne valabil ce-am stabilit pentru ora 4! Până când va începe petrecerea, vom atinge strălucirea maximă. Cât despre... celelalte lucruri. Ce pot spune, fetelor? Cu siguranţă e ceva care-mi dă de gândit. Este posibil să aveţi dreptate.

— Te vei gândi la asta? a întrebat Cam.

Părea suspicioasă, dar în mod ciudat plină de

speranţă. Ciudat de interesată.

— Mă voi gândi. Dar, pentru moment, probabil că va trebui să rămână secretul nostru. Cred că Nicky ar fi jenat să ştie că v-am povestit.

Annie a mimat mişcarea unei chei care încuie o uşă.

— Este micul nostru secret.

— Perfect!

Ne-am sărutat în semn de „rămas-bun”, iar eu am continuat să rumeg totul în drumul înapoi spre clădirea Dakota. *„Fii deschisă.”* Părea un sfat bun.

Cam
Nicky, ar fi trebuit să vezi cât de normal

în **ne-am purtat! Pe terenul opus. CUM se face că ea nu bănuieşte nimic?** noastră şi era

sărbătoare. Se putea întâmpla orice.

Nick:

O cunoşti pe Ronnie: crede că e cea mai tare. Se autoamăgeşte. Nu bănuieşte nimic pentru că nu s-ar gândi la asta.

Apropo de karma, probabil îţi dai seama că vom ajunge în iad, nu?

Anni

at. La fel este şi
A AŞTEPT
petrecerea!

Nick:

Cam:
Probabil? Cu siguranţă. Şi ştii ce? Merită

!

Annie:

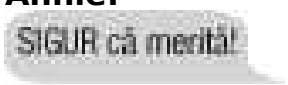

NOTITELE DS TEREN *Alt* LUI DlLToN PolLSy-.

o lunA sângevie.

În sew<n *cnsVoK,* cevce V<nsii mei vov mev^e pe jos spve V<nbAv<n no<nsHA sub lumina unei luni voşii, o edipsá VohnlA <Ae lunA cwe picfe<nz.A cevul cu ¿Aungi <Ae un voşu inVens. Ţi, clniw ¿A<ncA evenimenful nu we nielo impovf<nnVA ínsVvologicA, penHu mine esfe inconfesV<nbil o pvevesHve. oamenii ¿Ain Rivev¿A<nle vov sA cve^vAA *că* ¿niel nu s-<nv pufe<n tnfámpl<n nicio¿A<nVA nimic vAu, tn ciu¿A<n - P<npVului cA isVovi<n ne-<n ¿Aove^AiV conVvwiul. RAul nu tnceVe<n¿A sA e*isfe <Ao<nv penWu cA ve-P uz. Am sA 'll ve<Aem. Auv tnvAV<nf <nsV<n l<n o vávsVA pve<n - Pv<nge<AA.

TnVAl meu <n spus cA tmi -PAce<n o -P<nvo<nve.

In<ninVe ¿Ae -Pinvolve,ín<ninVe cvnlucvuvile *să* se sclnimbe - tn<n- infe *să* <n-Pl Am cuw esfe cu <n<AevAv<nV lume<n - şi V<nV<n <n -PosV cevcef<ns tn HneveVe. Ev<n luAevul g v up ului nosKu cân<A ev<nm mic.

Cu <npvo>cim<nViv opf <nni tn uvmA, ovg<nniz.<nm <nnu<nl<n e*- cuvsie <Ae weekend cu covful. D<nv el <n -PosV nevoif sA plece tnVv-o impovV<nnVA cAlAVovie ¿Ae <n-P<ncevi tn sApVAmân<n uceeu, <Aeci nu <n pufuf sA v'mA. L-<n lAs<nV pe unclniul meu sA <nibA gvijA ¿Ae mine tn weekend şi ne-um tn<AvepV<nV VoVi spve B>uP-P<nlo Fl<nVs, con-Povm planului. He-<nm peVvecuV pvim<n *û* lucvân<A l<n ecusoanele no<nsVve <Ae invenVuvA, -PAcân<A obiecVe <Ae wVA şi wViz.<nn<nV şi HA- gân<A cu <nvcul - luevuvi simple. În <n <Aou<n *û,* <n <nvuV loc eve- nimenful ve<nl <nl weeken<Aului - e*cuvsi<n <nnu<nlA cu pluV<n. Unclniul meu m-<n tnsoHV pe pluVA

.

Fusese o iwnâ lungá şi cu mulFá z.áp<n<Aá, iw vâul ev<n umFl<nF şi *v<?|flA. Za* vâmânem în picio<nve ev. FoF ce-<nm puFuF sâ F<ncem. A FosF p<nlpiF<nnF, un v<nl inFens *Ae* <?uAven<n-liná - pânâ ce...**

Am FvecuF pesFe un cuvenF m<nve şi v<npi<â, unul <Aespve cwe gFiAul vvosFvu nu şFi<n câ se Fovme<nz.â încolo. InFv-o clipá, cei m<ni mul Fi ¿UnFve noi <nu <?^unsîn <*pâ. A^v <nmeFiF <Ain c<nuz.<n cáz.áFuñi. jAm sFñg<nF ¿Aupá une Fiul meu, <Aw nu l-<nm m<ni vâz.uF. ToF ce w puFuF F<nce <n FosF sâ <?ÿung l<n m<nl.

Hu <nm veuşiF sá ovg<?miz.âm o încevcwe ¿Ae s<nlvwe. Nu <nve<nm nici wácw o sFo<nvâ - nimeni nu se gândise sá <n¿Aucá un<n. Ce m<ni cevceF<nşi ewm!

T<nF<n ev<n,.. ei bine, nu esFe FowFe emoFiv. Dw mi-<nm *AoAr* seumu câ esFe supâv<nF.tşi pienAuse singurul Fv<nFe. Nu <nve<n sá má pi<nv,Aâ şi pe mine... InAiFevenF *ce-oyr* Fi FvebuiF sâ F<ncâ.

— Fiule, <n spus el. Hu vei m<ni Fi nicio<A<nFá nepvegáFiF.

Vovbe<n senos cânA *oĸ* spus /,nicio^<nF<ă". Hu şi în c<nz.ul gvo-
z.âviei ineviF<nbile cwe ne <nşFe<npFâ pe FoFi.

Şi, <nsFFel, m-<n insKuiF. Am începuF o señe <Ae FesFe. He-<nm peFvecuFÎmpveunâ ove, zile şi

sápFámáni în siv, în *covre* F<nF<n mi-<n <nvâF<nF FoF ce Fvebui<n *Sa* şFie un supv<nvieFuiFov: *Sa* lege no<Auñ, sâ wunce cuFiFul, cum sâ i<AenFiFice Flov<n oFvâviFowe, cum sâ puviFice ovi ce *sursa Ae* <npâ. Cum sâ ve-peveze un pvá^AáFov Ain *orice* ung Fi.

M-<n pus cF'nnv *Sa* <Aez<nmovsez o bombá

. Fi FosF movFi <nmân-

<nvFiz<nn<nlá - Fává *succes.*

— *X)oKCa oyr* Fi FosF o bombá ve<nlá, <nm *Aol,* mi-<n spus el <nFunci.

Imi pwe vâu! Hu poF,..

—

Ev<nm *Aoavf* Un COpil. Ev<nm tngv-OZ-if, vUŞin<nf. Hu Şfi<nm *CC* esfe *re<*)* şi *ce* nu.

„WcerCa'rWe"* <nU COnHnU<nf *Sa se* tnmul|*eoKSCa* P<âv\«ă tnW–0 Z.Í, *Ca^A* plecam *Ae* l<n bácánie. El mi-<n *Aa*||- 0 *C'towlo&a.

— **Acope^-fi ocUU cu <nsf<n, -Piule!**

Am mevs cu m<nşin<n mulf fimp. o ov<ă, po<nfe <Aou<ă. A1*' pievAuf nofiune<n H mp ului. Milosul *Ae* <ns-P<nlf şi -Pum <Ain ¿nev - mivosuvile ¿Un Rivev,A<nle, <nle ov<nşului - s-<nu visipif fvepf<nf.

M-<n Aus tn páAuve - tnfv-un<n -Po<nvfe ¿nsemánáfowe cu p.ă<Auve<n €iveeHv<nfev un<Ae m.ă <Auce<nm <nfâf *Ae Aes* cu cevcef<nşii mei, uAe* vom c<nmp<n tn sew<n <nsf<n. M-<n condus tnfv-o poi<nnâ şi m-<n <nşez.<nf pe Hune fiul puHeA ¿ni unui cop<^c Aobovâf. "Simfe^m lemnul buvefos sub mine.**

— **Nu Kebuie *sa*tfi spun: lume<n esfe *Aiwa* şi neievfâfo<nve,**

z-is el, cuv'mfe pe i *cowe* le voi vepeHntn cele ¿Un uvmâ lui

Ju*gkeaiA* Jones - lui Ju*gkeaiA* cel nesábuif şi cinic! -, <ni *Va-* z.uf-o pevson<nl, l<n o vâvsf*a* m<ni -Pv^eAâ ¿Aeoâf *ow* -Pi Webuif penHu un bâi<nf. A <^uns Aepwfe, Dilfon!

Aş<n ev<n? Hu ev<nm <nfâf <Ae siguv. Dw ev<n HnHăl meu, Hebu'nn *sa* <nm tncve<Aeve tn

el.

— Ai <^uns *Ae*p<nvfe, <n spus ¿Un nou. ÁsHn e fesful Hu -Pin<nl. *CyeA* tn fine, -Piule! *CyeA ca* pofi -P<nce <nsf<n.

Solemn, mi-<n *Aa&* un bvice<ng elvefi<nn, cu emailul voşu sW<ălucifov şi nou. Esfe cufiful pe *cowe* ti povf fof fimpul cu mine, cufiful pe cwe ti <nve<nm *co>|A* u!e<nflnevbee m-<n suspen¿l<nf <nnul <ăsf<n penfvu *ca* <nve<nm o <nvmâ pe fevifovul şcolii.

De p<nvcâ tmi p<ăs<n <Ae suspen^we. C<n şi cân<A <nş plecvn Vveo<A<nH *Ae aicaisa* -P<ăv<ă el, -P<ăv<ă vveun -Pel *Ae* pvofecfie.

Hu, f*o&ok* m-<n învâf<nf pve<n bine. El m-<n lâs<nf în pâAuve în *oKceoK* zi.

CânA *ok* uvc<nf <Alv\ nou în m<nşiná, <nm cvezuf *că* încevc<n *AookY să* má speñe, *că se mok* înf*oovtce* înfv-o *ovă.* Dw <npoi *s-ok* -Pácuf -Pñg. 'Şi ínfuneñc. 1 *okY* eu <nm începuf sâ-mi *Aok*U se<nm<n: ev<nm pe conf pvopñu.

Esfe inufil *să* spun *că* <nm veuşif. Nouâ zile în p^Auve^ Foc, complef singuv, in *coyte.* m-<nm b<nz<nf *Acoyt* pe <^juFovul cufifului meu. jAm fváif cu -Pvucfe *Ae* páAuve; <nm gásif <npâ pvo<nspáfá <Ae báuf. ln cele <Ain uvmá, <nm veuşif *să* pñn<A şi *să* gáfese o veveñfá. A -Posf s'mguv<n ¿A<nfá ¿Un vi<nf<n we<n *C&M.A* <nm -Posf nevoif sá vânez. <nlfá -Piinfá vie. A -Posf gveu, ¿Aw <?\sf<n <n fvebuif sá -P<nc. L<n un momenf *AokV,* mi-<nm gásif ¿Av-umul înapoi spve *ovoks.*

A **-Posf gveu - clninuifov cu <?uAeváv-<nf,** *coK să* **nu m<ni spun tngvozifov cáfeo¿A<nfá -,** *Aoyt* **nu vegvef. lnfeleg. Tbvfál meu** *oK* **-Pácuf-o** *coK să* **má po<nfá ínváf** *oK să* **Káiesc cu ce îmi o-Pevá n<nfuv<n.** *CoK să* **pof ínváf<n cum sá** *Wec* **pvin gveufáfi.** *VeooK-* **rece vi<nf<n esfe gve<n. o señe** *Ae* **fesfe.**

Şi, *Ae* **¿nfunci, mi-<nm** *AeA|coK|-* **vi<nf<n pásfváñi cocului** *Ae* **supv<nviefuive <nl f<nfálui meuímpofñv<n cuiv<n** *COK* **¿üvecfovul We<nfUevbee, cu vegulile lui ñ¿ücole, vegul<nmenfele şi ve- -Puzul** *Ae OK |jeAeoK* **dincolo** *Ae* **vál. L<n bine şi l<n váu, penKu noi fofi.**

Apoc<nlips<n se <npvopie. D<ncá pw nebun, <nsf<n e. Plánuiesc sá -Piu pvegáfif şi sá-mi fin în siguv<nnfá cevcef^sii. *CoK să* **îi fin în siguv<nnfá, ei Kebuie** *să* **-Pie cu mine.**

Jonesbineînfeles *că* **num-<n o-ezuf. E fipic. Dw şfiu. Po<nfe** *că* **sunf singuvul ¿Ain RivevA^nle** *coyte* **şfie cu <n<Aeváv<nf.**

Cum *Ae* **pof -Pi <nfâf** *Ae* **siguv? Esfe simplu.**

Din *coKKKLoK* **comefei cwe îşi -P<?\ce pvez.ev\ f<?\ pe cev**
O *Ao||~ă* **1<?\ Opf <?mi.**

S^u cel pufiv\ <?\ş<* obişv\ui<?\.

îvv uvm<î cu <Aou<iz.eci <Ae ¿w, ciclul ^începuf s«ă se <*cce- levez.e. Acum, comef<* <? ipwe 1<* -Piecwe v\ou<î luv\i. €e <*pvo- pie <Ae hol.

ta sew« <?\sf<?v vom *|ie.Ae.o| e| ţ><nW<n* **luv\.ă**

voşie tv\ fof <?vfâ- |-*e.* 0*K* luta, uv\ evetamev\f pvo-Pefif ¿Aemulf c<?\ s<î semnalele s-Pâvşiful lumii.

***Ca^A* 1 UV\<T\ *MOK* v<ăs<ăv-i voşie pe cev, *Ao,ţă* ce vom c<?\mp<?\, îmi voi pvez.ev\f< 7 \ wgumev\ fele cevcef<?işilov:**

Esfe *<A* p< 7 \fv< 7 i luv\^ voşie îv\ p<?vfvu luta. <2 omef<?\ se <?\pvopie cu -Piec^ve ciclu.

C<tae<* Aez.v<îluif<î esfe inevif^biU, ivuAiscuf^biU. Desful *Ae.* cuv<sta,A, comef^i B><taey *MOK* lovi jAmevic^. ¿Ae Hov<A, c<*u-z.<îta<A o exftacfie v\ev<ăz.uf«ă *Ae.* pe v^emeu <Ataoz.<*uvilov.

Vovbesc <Ae s-Pâvşiful lumii.

Sfiu - pwe <Av<?im<?vfic.

tW, fe insig uv, nu pwe nici pe <Aepwfe Aesful ¿Ae <Av<*m<?vfic.

Ii voi -P<*ce pe <*ceşfi btaefi *să* îşi *Ae.* se^m^.ti voi -P<*ce s<ă îv\fele<?\g<ă ce sow |-*ă* ne <?\şfe<?\pf<A.**

I<*v inpoi, ajunşi ¿Ata nou *oKCoKSă,* le voi w<jf£>i W ce <*.m lu- cv^vf ¿nfâf ¿Ae mulf fi mp. Pvoiecful meu pve-Pev^vf, s<tavwe<?\ v\o< 7 \ sfv<ă. Tesful -Pta<ta ¿>i^ev/<fv^>(f-< 7 il f<?if ta ui meu.

Am uv\ sp<*fiu. L-<*m cov\sKuif staguv şi l-<*m ecUip^f pev- -Pecf. Esfe mic, *Acvt* siguv. Ivifim. M-^.m ocup^if *Ae.* lucvuvile *Ae* |>*o*|*tă* şi-<*m -P^cuf pl<?muvi pev\fvu <*pvoviiiov\<?we<?\ lui. V<* Kebui *să* v\e ecUip^m:

A?ă.

Ap ***aycvte.***

O OKfavexye **UV<ni bun<ă.**

Rez-isFenF*.

F 0**vF<ă.**

EsFe un buncáv Ae supv<nvieFuive, bineînFeles. Mie şi F<n- Fálui wen ne-<n lu<nF cinci <nni sà "il consFv-uiw. un gene- v<nFov inAepenAenF cwe -PuncFione<nzA cu un ¿niuesFec Ae ev\evgie solwá şi g<nz.e n<nFuv-<nle, Ae ci esFe cowpleFÎn <n-Pw<n veFelei. *f|v|* **su-PicienFá <np¿í şi conserve c<n sá-uvi <njungá cá- Fev<n luni. A^i,** *ÁoKcZ* **le v<nFion<nlizAuv. Z-iAuvile sunF cApFuşiFe cu Aoi cenFiweFvi Ae pluuvb puv, c<n sá vespingá Fo<nFe -Pov- uvele Ae v<nAi<nFie.**

EsFe FoF ce ne Kebuie c<n sá <nsFepFáuv <npoc<nlips<n.

BáieFU s-w puFe<n sá Ae<n înapoi, l<níncepuF, şi sá eziFe *s¿i* **cve^vAá cá iAilicul lov RivevA^le puFe<n -Pi un pevicol, o <niue- ninFwe penFvu ei şi e*isFenF<n lov.**

Dw vov *Me.Ae.oK* **lun<n voşie. luvi vov <nuz.i povesFile.**

In cele Ain unuá, se vov convinge.

CAPITOLUL DOISPREZECE

mcHm

Se apropia de amiază, eram la şantier, când i-am văzut pe Dil- ton Doiley şi trupa lui trecând pe acolo pe biciclete, steagurile lor de cercetaşi de un portocaliu intens fluturând în vânt de pe locurile din spate. Bicicletele lor erau încărcate cu aparatură, toţi fiind aplecaţi peste ghidoane, folosindu-şi greutatea corpului ca să înainteze.

Trebuia să recunosc meritele lui Dilton. Era puţin cam încordat - bine, ceva mai mult -, dar găsise orice îl motiva în tribul lui de cercetaşi care nu s-ar fi îndoit niciodată de el şi a căror loialitate era totală şi constantă.

Teoretic, aveam şi eu asta, cu Bulldogs. Gândul la ei m-a făcut să simt un junghi în stomac. Mă temeam de mesajul pe care ştiam că-l voi primi de la Reggie, în legătură cu răzbunarea pentru farsa jucată. Sau, mă temeam să nu fiu nevoit să îi spun că nu o pot face. Ca să nu mai spun că nici măcar nu *voiam* să o fac.
Dacă loialitatea mea era atât de împărţită, ce fel de coechipier eram? Ce fel de persoană

— ?Hei, Roşcatule - vrei să duci sârma aia sau ai de gând să o inviţi la bal?

— Ce? Oh, scuze!

Mi-am ridicat privirea ca să-l văd pe Lenny, supraveghetorul tatălui meu pentru lucrarea asta, stând deasupra mea, ui- tându-se la roabă şi râzând.

— Tocmai o duceam în grămada aia. Am arătat cu degetul. Eu, ăăă, am fost distras.

— Mi-am dat seama. Stai acolo de aproape zece minute şi te uiţi în gol. Tatăl tău m-a trimis aici ca să-ţi spun să mergi să te întâlneşti cu el în rulotă.

— Ce? Nu, pot să termin să încarc…

— Mă ocup eu, mi-a spus el, făcându-mi semn din ochi şi mişcându-se să apuce mânerele roabei. Nu ştii, puştiule? Când şeful fluieră, vii alergând.

— Corect, am spus eu.

Chiar şi atunci când şeful era tatăl tău. Sau poate *mai ales* când şeful era tatăl tău.

Am alergat. Presupun, până la urmă, că mai am o fărâmă de loialitate în mine.

Tata era la birou, aplecat peste o mulţime de planuri de execuţie, cu casca alături şi un creion în mână. Părea complet preocupat de planuri şi extrem de concentrat, dar când uşa s-a închis cu zgomot în urma mea, şi-a ridicat privirea şi a zâmbit.

— Archie! Cum stau lucrurile pe afară?

— Toate-s în mişcare, am spus eu, ştergându-mi fruntea cu dosul braţului.

Gestul nu m-a ajutat mult, ci doar am reuşit să amestec praful de pe braţ cu transpiraţia de pe faţă. Se pare că, în principal, la asta se rezumă construcţiile: la praf şi transpiraţie şi, în cele din urmă, la ceva nou construit cu tot efortul.

Când tata mi-a propus prima dată să lucrez pentru el la începutul verii, nu mi-am dat seama cât de satisfăcător va fi să fac ceva cu adevărat, să creez ceva fizic pe care poţi să-l atingi cu propriile mâini. Nu era muzică, asta era sigur. Dar, să fiu sincer, tot era un domeniu mai creativ decât mă aşteptam.

— Lenny a spus că vrei să mă vezi?

— Da.

A dat din cap spre scaunul din faţa biroului său şi s-a întins după o pungă maro de hârtie de pe un raft alăturat.

— M-am gândit că s-ar putea să vrei să mănânci ceva la prânz. îţi spun cu părere de rău că mâncarea pe care ai adus-o de la Pop ’ s în dimineaţa asta s-a terminat de mult, dar avem ton şi secară de la restaurantul Greendale, dacă ţi-e foame. Şi ceai cu gheaţă. Ai unul acolo.

— Mda, nu trebuie să-mi spui asta, i-am confirmat eu, luând ceaiul şi bându-l aproape dintr-o înghiţitură.

De când începusem să lucrez în construcţii, apetitul meu era fantastic. Mai mare decât în sezonul de antrenamente.

— Dar, ăăă... ce va crede restul echipei? Mă chemi mereu aici şi-mi permiţi să rămân şi să mănânc în aer condiţionat, în timp ce ceilalţi băieţi

lucrează în soarele arzător? Este un nepotism destul de evident.

Tata a ridicat din sprâncene.

— Ce vor *crede?* Vor crede că sunt un tată bun, a spus râzând. Deja cred că sunt un şef bun. Nu mă îngrijorează părerea lor despre mine. N-am probleme cu oamenii mei.

— Destul de corect.

Dacă el nu era îngrijorat, nici eu nu eram. M-am aşezat şi am desfăcut un sandvici.

(Apropo de loialităţi, Pop nu s-ar fi bucurat să vadă asta. Dar el primeşte mai mult decât suficient din afacerea noastră. Asta abia dacă era o picătură în găleată.)

Gândul la Pop's m-a făcut să mă gândesc la Jughead, fapt care m-a readus la conversaţia noastră de săptămâna trecută. Era grozav că el scria; era amuzant că amândoi scriam zilele astea, chiar dacă eu melodii, iar el poveşti. Asta dovedea că, şi acum, când nu ne petreceam nici pe departe la fel de mult timp împreună ca înainte, Jug şi cu mine eram, într-un fel, mereu pe aceeaşi lungime de undă. Presupun că aşa sunt prietenii vechi.

Oh, rahat! într-o clipă, mi-am amintit două lucruri: primul, că Jug şi cu mine trebuia să mergem a doua zi în Centerville şi că îmi era imposibil să mă ţin de cuvânt. Al doilea, că nu puteam să-l însoţesc din cauza planurilor mele cu Geraldine. Planuri pe care încă nu i le spusesem tatălui meu.

Apropo de loialitate... Nu îmi plăcea să îl mint

pe tata. Până acum, lucrurile cu Geraldine fuseseră în mare parte minciuni prin omisiune; pur şi simplu nu îi spusesem ce făceam în ultima vreme. Fie nu îşi dădea seama că ascund diverse chestii, fie nu voia să recunoască, să spună că trebuie să discutăm despre asta.

Dar, fie că îmi plăcea sau nu, urma să plec în noaptea asta. Tata nu era prea băgăcios, dar trebuia să-i dau explicaţii. Mai ales că mama era plecată, tata era mai grijuliu ca niciodată, încercând să se asigure că încă simt că acasă avem stabilitate şi alte lucruri; încerca să mă asigure că ştiu că părinţii tot mă iubesc şi că el în special încă mă susţine sută la sută.

Din cauza asta îmi era şi mai greu să fiu necinstit, cu sau fără minciuni nevinovate.

Era ca şi când mi-ar fi putut citi gândurile - ciudat, dar încă un lucru de bifat în coloana „tata este acolo pentru tine”. El a lăsat sandvişul şi a luat repede o gură de apă.

— Nu cred că mi-ai spus clar - ai planuri pentru vacanţă? în mod sigur ai.

Am simţit cum mă cuprinde un val de căldură. Mă gândisem de o mie de ori la ce şi cum aveam să-i spun. Cele mai bune minciuni *(minciuni nevinovate,* am insistat în sinea mea) încep toate cu un sâmbure de adevăr, corect?

— Ăăă, Jug şi cu mine ne vom petrece timpul împreună, am început eu.

Ce putea fi mai credibil? Eu şi Jughead

petreceam împreună ziua de 4 iulie în fiecare an. Chiar am şi vorbit să ne întâlnim şi anul ăsta.

— *Ziua Independenţei* la Twilight, nu?

— Da. Şi voiam să rămân la el. Mâine ne vom duce în Centerville, ca de obicei. Ei bine, nu chiar ca de obicei. Betty nu va fi acolo.

O mână parcă îmi frământa stomacul cât am vorbit, min- ţindu-l pe tata şi folosindu-l pe Jug drept alibi. Apoi, pome- nind-o pe Betty, am atins culmea.

— Corect, corect. Betty. Cum merge stagiatura ei?

Iar am simţit junghiul, de data asta sub coaste. Chestia era că nu ştiam atât de multe despre cum mergea stagiatura lui Betty. De la plecarea ei, nu am prea vorbit sau trimis mesaje.

Nu era vina nimănui. Dar ea se descurca... bine, cu programul ei din Los Angeles. Iar eu eram aici, cu muzica... şi Geraldine.

Nu era vina nimănui, dar lucrurile se schimbă.

Dar nu puteam spune nimic din toate astea tatei.

— Mmm, e în regulă. Face bine. Se distrează.

Cunoscând-o pe Betty, trebuia să fie adevărat. Se pricepea
la tot ce făcea, tot timpul. De ce să fi fost acum altfel situaţia?

Este doar o minciună prin omisiune, mi-am spus eu. *O mică minciună nevinovată. Abia dacă este o minciună.*

— Mă bucur să aud asta, a spus tata. Deşi mi-e dor să o am prin preajmă. Voi doi sunteţi un cuplu drăguţ.

Am roşit - blestemul de a fi roşcat.

— Tată, nu suntem un cuplu; ştii asta.

— N-aş fi zis! Vreau să spun, ştiu că asta e versiunea ta şi că nu renunţi la ea, dar cu siguranţă vă comportaţi ca un cuplu. Vă petreceţi tot timpul împreună. Iar ea, în mod evident, te adoră. Ai fi putut să nimereşti mai rău.

— Betty este extraordinară, am confirmat eu.

Deoarece era. Este. Este literalmente idealul platonic de fată
din vecini: frumoasă, bună, devotată, inteligentă. Nu este un mare mister că suntem atât de apropiaţi.

— Dar ea nu, ştii tu, nu *mă adoră.* Vreau să spun, nu în felul ăla. Suntem doar prieteni. Este posibil ca un băiat şi o fată să fie prieteni, ştii?

— Nu am spus că nu este, a încuviinţat tata. Dar am văzut şi cum se uită la tine. Dacă vrei să o faci pe prostul, fiule, e treaba ta. Şi poate că nu cauţi să duci prietenia cu ea la un alt nivel; este în regulă. Dar ar trebui să fii conştient. Şi, ştii tu, să fii sensibil.

— Doamne, tată!

Ce era cu toată discuţia despre „episodul special”?

Nu trebuia ca toată lumea să îmi aducă aminte cum să mă port cu Betty. în sensul ăsta, nu era ca o „fată”, care trebuia răsfăţată. E cel mai minunat

lucru la ea - sau unul dintre ele, în orice caz. Betty este ca un amic, un tovarăş - doar că mai grozavă.

Tata şi-a ridicat palmele într-un gest de retragere.

— Bine, bine! Am înţeles. Tu şi Betty sunteţi sută la sută platonici. Idealul platonic. Doar prieteni.

— Doar prieteni.

— Deci...

Tata a continuat cu o expresie diabolică în ochi.

— Eşti un adevărat adolescent american.

— Da? am zis eu circumspect.

— Doar că, dacă nu Betty este aleasa... înseamnă că este altcineva, corect? Nu pot să-mi imaginezi că stai pur şi simplu în dormitorul tău şi joci jocuri video de unul singur, ca un călugăr, a spus aruncându-mi o privire. Să nu crezi că nu am observat că ieşi în oraş seara, după cină.

Surprins, am deschis gura, dar el nu m-a lăsat să intervin.

— Nu-ţi face griji, nu voi insista, Arch. Crezi că nu eram la fel la vârsta ta? Că nu mă strecuram pe uşa din spate când părinţii nu erau atenţi, ca să mă pot întâlni cu fetele?

— Ca să te poţi întâlni cu mama?

Nu era niciun secret că el şi mama fuseseră iubiţi din liceu, chiar dacă, în prezent, acele inimi erau un pic mai epuizate, mai greu de purtat.

— Sigur, cu mama, a rânjit el.

— Ce e cu privirea aia?

Voiam oare să ştiu? Toată discuţia asta cu tata, ca între bărbaţi, era puţin cam mult.

— Nici eu nu am fost călugăr, Arch. Am ieşit cu mama ta şi cu alte fete, din când în când. Ce pot să spun?

Ce *nu putea* spune? Ce *nu spusese*? Toată sesiunea asta de bârfă devenea cam prea personală.

— Deci?

S-a uitat la mine, aşteptând.

— Unde se duce fiul meu seara, când dispare pe uşă? Cine este norocoasa domnişoară?

Mi-am amintit de Geraldine, care mă măsura din priviri din spatele ochelarilor în formă de inimă când mergeam încet pe lângă trotuar. Mai târziu, de Geraldine pe bancheta din spate a aceleiaşi maşini.

De Geraldine în dimineaţa asta la ea acasă, unde lumina soarelui pătrundea pe ferestre, luminând-o din spate.

— Haide, tată! am protestat eu. Nu este aşa. Nu este nicio domnişoară. Pur şi simplu ies să alerg. Antrenorul Clayton ne-a spus foarte ferm că trebuie să ne menţinem în formă peste vară.

Tata a ridicat o sprânceană.

— Alergi. Sigur.

— Alerg.

— Ştii că turnatul betonului este un antrenament la fel de bun ca oricare altul la care participă Bulldogs în afara sezonului.

— Ştiu, am spus eu, recunoscător că am scăpat de discuţia despre fete. Apropo de..., am spus făcând un semn din cap spre uşa rulotei.

— Da, da, întoarce-te la treabă - înainte să fiu acuzat de *nepotism evident,* a spus tata zâmbind. Ne vedem în seara asta înainte să pleci la Jug?

— Ăăă, probabil?

Eu şi Geraldine nu ne finalizaserăm planurile pentru întâlnire.

— Mă bucur că rămâi acolo, a spus tata, aproape ca o completare. Probabil Jughead are nevoie de un prieten acum, cu ce FP...

S-a oprit brusc, ca şi când tocmai şi-ar fi dat seama că ducea conversaţia într-o direcţie pe care nu o plănuise.

— Cu ce FP, ce? am întrebat eu.

Ce nu îmi spunea tata?

— Nu contează. Bat câmpii. Distracţie plăcută, băieţi! Să îmi spui ce face Jug.

— Aşa am să fac, am zis eu, întrebându-mă de ce-l interesa pe tata starea lui Jughead; întrebându-mă ce nu îmi spunea *el.*

Presupun că nu eram singurul care spune minciuni nevinovate zilele astea.

Nu este o minciună, m-am corectat eu. O *omisiune.*

Tata *omitea* lucruri, ascunzându-le de mine.

Nu suna chiar cu mult mai bine. **Ben:**
Eşti sigură că nu ne putem întâlni azi? Mi-e dor de tine!

Geraldine:

Ben:

Azi nu pot. Am planuri.

Geraldine:
Am spus că am planuri. Lecţia ta e programată abia săptămâna viitoare. Dacă vii mai devreme, ai putea da de bănuit.

Ben:
Totuşi, nu te-ai săturat să te furişezi? Nu ai prefera să dai cărţile pe faţă?

Geraldine:

înţeleg că eşti frustrat. Dar, imediat ce se află, se termină totul. Asta vrei cu adevărat? Nu ai prefera, în schimb, să ai răbdare?

Ben:
Presupun că da. Dar nu îmi place asta.

Geraldine:

Bucură-te de ziua de 4. Ne vedem săptămâna viitoare!

CAPITOLULTREISPREZECE

B£TTY

Aparent, Veronica Lodge este o frumuseţe inteligentă, încrezătoare, brunetă şi convingătoare, stăpâna tuturor ca elevă sofisticată de clasa a zecea la distinsa Academie Spence din New York. Fiica lui Hiram şi a lui Hermione Lodge - da, acea familie Lodge, magnaţii de la Lodge Industries -, debutanta răsfăţată îşi ţine universul în palmă (foarte îngrijită, bineînţeles).

Care este viziunea ta despre liceana ideală? îţi promitem, Veronica le are pe toate: Inteligenţă? Bifat. Frumuseţe? Bifat. Un contîn bancă fără limită, un #fiiloialsaumori #echi- pafetelorsau alte asemenea „necesităţi" şi posibilitatea de a-şi alege un peţitor masculin pe placul ei?

Bifat Bifat. Bifat.

Se spune că, odată, Veronica „Ronnie" Lodge a cumpărat toate perechile de pantofi de la Saks, astfel încât nicio altă elevă să nu poată purta aceiaşi pantofi cu toc ca ea (presupun că tipa nu a auzit niciodată de Zappos?).

Puţini sunt dispuşi să spună ceva *împotriva* îndrăgitei Ronnie, dar, pe de altă parte, de ce ar face-o, când se ştie că însăşi domnişoara se defineşte singură şi râzând ca o „căţea bogată, toxică şi superficială care strică totul în calea ei?".Bine, atunci. #îmiparerăunumiparerău.

Dragul de tati este cunoscut ca jucător rapid şi pierzător printre lupii de pe Wall Street, dar până acum, lăsând la o parte bârfele săracilor, acuzaţiile nu s-au confirmat. Şi cu toate că, potrivit celorlalţi, Veronica excelează cam la tot ce se gândeşte să facă (serios: fata cântă, dansează şi citează imediat din literatură cunoscută), ni s-a spus că e deosebit de pricepută la matematică: altfel spus, gândeşte ca un om de afaceri.

De ce să te opreşti doar la a moşteni afacerea părinţilor tăi când, în schimb, o poţi domina? Viitorul Lodge Industries ar putea la fel de bine să fie feminin.

Dragă jurnalule,

După două ore şi nenumărate căutări pe Google, doar până aici am ajuns cu povestea mea despre Veronica Lodge. Fata era extrem de inaccesibilă; aşadar, în loc să mă bazez pe zvonuri, m-am gândit să fac şi eu nişte cercetări.

Dar nu am găsit prea multe.

într-adevăr, această Veronica părea îngrozitoare - o dictatoare care credea că aspectul şi bogăţia ei o îndreptăţeau să intre cu bocancii în vieţile, dorinţele şi visurile altor oameni. Dar cei care nu voiau să fie ca ea sau *cu* ea erau complet îngroziţi de tânăra în cauză. Nimeni nu o spunea direct, dar după ce am citit un pic pe forumurile elevilor de la Spence, mi-a fost foarte clar.

(Apropo - să deschizi un subiect fals pe forumurile alea era atât de uşor că până şi Nancy

Drew s-ar fi plictisit.)

Erau scrisori deschise despre hărţuire - în special o poveste îngrozitoare despre o biată fată care fusese forţată să bea apă din şanţ, care trebuia să fie foarte scârboasă în New York -, dar nimeni nu mergea atât de departe încât să dea nume. Mi-a fost destul de uşor să îmi dau seama după ce am citit scrisori şi articole câteva luni, făcând legătura între jucătorii de pe margine şi încercând să găsesc subiectul comun.

Adevăratele informaţii compromiţătoare erau despre Hiram Lodge, care era un fel de magnat de pe Wall Street. în primăvara trecută, a făcut un fel de investiţie despre care o mulţime de consultanţi financiari spuneau că e demnă de Bernie Ma- doff[l]. Dar, pe de altă parte, nimeni nu a dat declaraţii oficiale şi, până acum, nimic nu a intervenit în viaţa confortabilă şi luxoasă a familiei Lodge. Contul ei de Instagram era blocat, iar cel public era plin cu fotografiile de expoziţie ale rafturilor de haine de la Barneys, Bendel’s... ce păreau să se asorteze cu... Christian Siriano... pentru Gala Metropolitană??? Da, urmate de o fotografie a unei perechi asortate de pantofi, făcuţi la comandă, marca #JimmyChoo, despre care nu ştiam că sunt intr-adevăr purtaţi de

[l] Bernard Lawrence Madoff (n. 1938), geniu al finanţelor americane, broker pe Wall Street, preşedinte Nasdaq, care a reuşit cea mai mare infracţiune financiară din istoria Americii, prin delapidarea sumei de 65 de miliarde de dolari. Ca urmare, la vârsta de 71 de ani, a fost condamnat la 150 de ani de închisoare (n. red.).

oamenii de rând.

împreună cu Kendall Jenner şi alte modele de la Estee Lau- der, îşi lăsa părul şi machiajul în grija lui Paul Podlucky din Upper East Side şi obişnuia să facă sport la Tone House înainte să decidă că este prea aglomerat şi să-l roage pe tatăl ei să îi construiască o sală de sport personală în apartamentul lor. Ea şi Taylor Swift au fost reperate cu manichiuri ironic de asortate în primul rând la Nanette Lepore, la Săptămâna Modei de anul trecut. I s-a cerut să arbitreze, ca invitată, *Project Runway: Junior* cu Ariana Grande, dar a obiectat deoarece îşi programase să fie la Necker (ştii, insula particulară a lui Richard Branson) în acea săptămână. Unde a fost - stai să vezi - fotografiată „fără să ştie" sărutându-se cu masculul Hadid.

Deci, ce mai era de zis despre fată, în afară de cele spuse deja de ea?

Ei bine, în orice caz, nu aveam să aflu niciodată. Nu în felul în care decurgea după-amiaza mea.

Rebecca cochetase cu ideea de a pleca mai devreme de la birou, având în vedere sărbătoarea şi toate celelalte lucruri. Dar atmosfera se schimbase de când cu „incidentul cu rucsacul" şi chiar dacă ea, Cleo şi cu mine stăteam de fapt la birourile noastre aşteptând metaforic să se usuce vopseaua (sau în cazul meu, pregătind „interviuri" terţe despre o persoană mereu evazivă), cu siguranţă nu voiam să mai deschid vreodată subiectul.

Cleo... Uitându-mă peste separeu spre biroul de la recepţie, m-am trezit întrebându-mă din nou: *să*

fi fost ea cea care îmi pusese în rucsac lucrurile din dulap? Sediul trebuia să fie de fapt un „mediu respectuos”, aşa cum spusese Rebecca. Dar ştiam la fel de bine ca oricine: fetele nu joacă mereu aşa. îmi făcusem cumva din Cleo o inamică? Suficient încât să-şi iasă din fire - să îşi pericliteze chiar şi propria reputaţie pe pagina de internet - ca să mă distrugă?

Nu mă puteam gândi la niciun lucru care să o fi supărat pe Cleo. Dar unele fete nu au nevoie de o scuză. Ca dovadă, toate poveştile pe care le-am aflat despre Veronica Lodge. Poate că asta era prima lecţie dură pe care trebuia să o învăţ ca Betty din Los Angeles.

Ei bine, sunt sigură de un lucru: Betty din Los Angeles nu e atât de uşor de înfrânt.

LUCRURI PE CARE LE ŞTIU DESPRE CLEO:

1) Poartă o pereche grozavă de ochelari.
2) Are un păr foarte strălucitor.
3) De fapt, nu mi-a spus niciodată mai mult decât câteva propoziţii la un moment dat, acelea fiind de obicei de genul: „Găseşti tort în sala de recreere” sau „Rebecca vrea acum mostrele de şosete pentru yoga.” La care i-am răspuns cu „O, mulţumesc!” şi „Desigur!”

Uite, nu toată lumea trebuie să îi iubească pe toţi tot timpul. Este în regulă. Poate că unii oameni cred că sunt atrăgătoare sau doar banală. Cu siguranţă nu sunt un hipster din LA.

Nu vom fi cu toţii cei mai buni prieteni. Dar, în puţinele săptămâni de când eram la *Hello Giggles,* nu puteam să-mi dau seama ce aş fi putut face ca

să supăr pe cineva şi cu siguranţă nu pe Cleo în mod special. în mare parte, iau cafele pentru toată lumea, nu ies în evidenţă, arhivez ce trebuie arhivat şi mă rog ca, în cele din urmă, să mi se dea o sarcină adevărată.

Iar apoi, azi, mi s-a dat.

Hmm.

Şi nu doar una. Articolul despre tapet *şi* profilul Veronicăi Lodge.

Adică ştiu că nu s-a întâmplat fiindcă Rebecca văzuse deodată că am un mare potenţial. S-a întâmplat să fiu în locul potrivit - într-un birou în mare parte gol - la momentul potrivit. Pe cine păcălim? Dar, nu ştiu - în cazul în care şi Cleo avea aspiraţii scriitoriceşti, poate că avansul meu brusc pe scara editorială era o ameninţare.

Era cea mai bună explicaţie la care puteam să mă gândesc.

Aştepta şi Cleo o rubrică proprie? O voia atât de mult, încât era dispusă *să planteze dovada în rucsacul meu* ca să îmi însceneze ceva?

Şi dacă era aşa, ce avea să facă în continuare?

Uite, sunt o persoană care iubeşte, nu o luptătoare. Dar oricine mi-a umblat prin lucruri a lovit primul. Orice se întâmplă acum este doar legitimă apărare.

Inclusiv, de exemplu, să mă uit prin fişierele lui Cleo ca să înţeleg dacă - şi de ce - vrea să mă compromită.

Telefonul ei era alegerea evidentă. Dar era ataşată de el ca şi când ar fi fost un organ vital. îl lua cu ea chiar şi când se ducea la toaletă. (Notă marginală: scârbos!) După vreo oră în care i-am

urmărit cu discreţie mişcările prin birou, am aflat asta pe pielea mea.

Făceam ultimele modificări la articolul meu despre Vero- nica Lodge - în mod clar, nu avea să fie gata până nu primeam un nenorocit de citat de la însăşi înălţimea Sa, dar ceva era mai bine decât nimic, iar asta trebuia să fie de ajuns pentru moment - când i-am văzut în sfârşit părul foarte strălucitor revărsat pe umeri în clipa în care s-a îndepărtat de biroul de la recepţie. Nici măcar nu tresărise pe scaun în ultimele şaizeci de minute, deci părea un moment de care să profit. A dispărut spre baie. Nu îmi dădeam seama dacă luase telefonul cu ea.

Rebecca se întorsese în sala de conferinţă, studiind cu atenţie nişte machete de paginare sau ceva administrativ. Deci nu era prin preajmă ca să mă vadă indiscutabil nerespectuoasă cu colega mea şi spaţiul ei personal. *Bonus.* M-am furişat spre biroul de la recepţie cu telefonul meu şi un cârd de memorie în buzunar. (Nancy Drew nu s-ar fi apucat de o investigaţie nepregătită şi nici eu nu aş fi făcut-o.)

Hârtiile erau împrăştiate peste tot. (Pentru un birou digital, produceam o tonă de imprimate. Să fii analog şi retro era un fel de marcă pentru echipa noastră. Sincer, dacă aş fi venit într-o zi să o găsesc pe Rebecca scriind de mână o copie cu o pană incredibil de lungă, nu aş fi fost deloc şocată.) Mi-am luat telefonul şi am fotografiat orice şi tot - nu ştiam ce ar fi putut ajunge să fie un indiciu.

Am avut doar câteva clipe la dispoziţie, dar, din ce am văzut, erau în majoritate mostre de comunicate de presă, însemnate cu un creion roşu şi autocolante strălucitoare. *Bine, nimic nu are legătură cu mine.* înainte de ziua de astăzi, nu mi se încredinţase redactarea niciunui lucru atât de oficial ca un comunicat de presă. Nici măcar nu circulau de obicei spre biroul meu. Legitimaţia de serviciu era şi ea acolo, unghiurile ascuţite ale pometilor ei privind intens către cameră.

M-a trecut un fior. Cleo nu fusese niciodată sentimentală. Dar cu posibilitatea de a fi o ţintă în cătarea ei, expresia severă părea mult mai ameninţătoare. I-am fotografiat legitimaţia. Nu ştiam la ce aş fi folosit poza - ca să aflu exact când intră şi iese din clădire? Cui îi păsa - dar erau mai multe informaţii. Era liniştitor.

— Ai nevoie de ceva, Betty?

Am tresărit. *Foarte discretă.* Mă concentrasem să fotografiez biroul lui Cleo şi nu o auzisem întorcându-se de la baie. Ca un amator. Nancy Drew ar fi fost ruşinată.

Gândind repede, am băgat telefonul - şi fotografiile sale înfiorător de incriminante - înapoi în buzunar.

— îmi pare rău, voiam să te întreb ceva despre... programul Rebeccăi, dar am primit un mesaj în timp ce te aşteptam.

— Aha, a zis ea, nepărând prea convinsă. Ei bine, probabil că va fi aici până la sfârşitul zilei de lucru, chiar dacă e sărbătoare. Nu este genul care să plece mai devreme. îmi pare rău să te dezamăgesc.

Faţa pe care a făcut-o nu era prea credibilă.

— Bun. Bine, atunci.

M-am gândit la asta. Exista *vreo* posibilitate ca asta să fie în avantajul meu?

— Rămâi şi tu?

Poate că aş fi avut încă o şansă să mă uit prin calculatorul ei.

Eram *dispusă* să mă uit în calculatorul său? Adică să mă uit cu adevărat prin fişierele ei?

Credeam că sunt. Betty din Los Angeles era.

— Dacă Rebecca este aici, sunt şi eu, a spus ea şi a strâns din buze.

Am încercat să par mulţumită de noutatea asta.

— Bineînţeles. Hmm, şi eu.

— Bineînţeles, a spus Cleo. Ura!

Sarcasm. Asta era ceva nou.

Ei bine, LA Betty? Trecem la Planul B.

De la: WWeatherbee@GoBulldoas.edu

Pentru: [listă: Toată_echipa_de fotbal_Bulldogs]

Re: Farse

Tuturor jucătorilor de fotbal din echipa Bulldogs:

Antrenorul Clayton m-a informat de descoperirea recentă a unei farse care a avut loc pe terenul de fotbal. Până acum, aţi aflat fără îndoială că pe tot terenul au fost înfipte furculiţe de plastic. Oricine ar fi vinovatul, a făcut într-adevăr o treabă foarte minuţioasă.

Chiar dacă paznicul Svenson s-a oferit să cureţe terenul, antrenorul Clayton şi cu mine am discutat despre asta şi am convenit ca

echipa Bulldogs să fie responsabilă de eliberarea terenului. Indiferent cine a făcut-o, curăţarea ar trebui să se dovedească un exerciţiu eficient de muncă în echipă.

Bineînţeles, ne dăm seama că vandalii responsabili pentru farsă ar putea să nu fie elevii de la Riverdale. De fapt, este total plauzibil ca acest act să fie unul de sfidare din partea unuia dintre rivalii noştri sportivi. Observaţi că politica oficială a şcolii este de a nu tolera aceste „războaie ale farselor”; ne aşteptăm ca elevii noştri să se comporte ca nişte ambasadori maturi şi demni ai liceului Riverdale ce sunt şi să se abţină de la orice răzbunare.

Vă mulţumesc!

De la:

RMantle@GoBulldogs.edu Pentru: [Listă:

Băieţiijnei]

Re: Farse

Hei, ştiu că Bee vrea să stăm cuminţi, şi cred că asta e şi poziţia oficială a antrenorului privind farsa. Dar nu vom îndura fără să facem nimic, nu-i aşa?

Ne vedem după filmul din seara asta la Twilight şi să veniţi cu cele mai bune idei de răzbunare. Nu mă dezamăgiţi, băieţi!

Archie: îmi pare rău, Reg! Nu voi putea veni în seara asta.

Reggie: Andrews! Unde este spiritul tău de echipă?

Nu pot. îmi pare rău!

Reggie: Nu este suficient. Echipa are nevoie de tine.

Archie: Poate după 4 iulie. Nu ştiu. Am nişte treabă. Mă voi gândi la farse, dacă pot. Poate la altceva?

Reggie:

Bine, frate! Sper doar să îţi dai seama cui îi eşti loial înainte de reînceperea sezonului.

CAPITOLUL PAISPREZECE

JU6HMD

A durat o veşnicie şi era cald ca naiba afară, dar am mers pe jos de la Twilight la cel mai nou şantier Andrews Construction. Bineînţeles că ştiam unde este, chiar dacă de fapt nu-l văzusem pe tata plecând încă la lucru, iar Archie şi cu mine nu ne petreceam mult timp împreună. La starea de spirit pe care o aveam, dacă aş fi fost acasă, aş fi spus pur şi simplu *la naiba,* aş fi luat motocicleta tatei, şi la naiba cu ce ar fi spus el! Dacă era adevărat ce îmi spusese Şarpele ăla despre tata, nu era în nicio poziţie să-mi dea ordine.

Dar, în ciuda furiei mele, o nu foarte mică parte din mine era liniştită - împotriva tuturor gândurilor raţionale - şi spera că nu este adevărat.

Chiar dacă nu-l *văzusem* niciodată cu adevărat mergând la lucru. Niciodată de la începutul verii. Şi poate că şi mai dinainte? Eram atât de egoist, încât nici măcar nu puteam să-mi aduc aminte?

Am simţit o gheară în stomac când am văzut şantierul: buldo- excavatorul era în mişcare, înghiţind pământul uscat şi scoţând nori mari şi înecăcioşi de praf şi resturi. Mi-am dat seama că era posibil ca Archie *să fie* acum aici. *Probabil.* Cumva, ratasem detaliul ăsta. Iar apoi, ce urma? El mă evita în mod evident. Dacă l-aş fi vizitat întâmplător la lucru, nu ar fi fost încântat.

Cui îi pasă? am hotărât, mai nervos ca niciodată. *De ce ar trebui să fiu eu cel care să se simtă prost tot timpul? Cui îi pasă dacă se simte stânjenit, când el este cel care se fereşte de mine? Să-mi spună ce are de zis şi să-şi asume propriile porcării, măcar o dată!*

Fiecare pas îmi hrănea şi mai mult indignarea îndreptăţită, în regulă, poate că sunt ciudatul cinic şi sumbru de la liceul Ri- verdale. Dar furia asta - întunecată şi fierbinte ca şi când pieptul mi-ar fi fost plin de gudron - era prea de tot, chiar şi pentru mine.

Mi-am amintit cum Pop ne-a povestit, mie şi lui Dilton, despre oamenii care trecuseră pe la restaurant, pe vremea lui. *Bonnie şi Clyde* - era o nebunie. Şi cum tatăl lui afirma că avusese o premoniţie sau o... *ceva* despre ei, la vremea aia. Nu credeam în chestiile New Age, dar Pop cu siguranţă părea să vorbească serios. Iar apoi mai era şi Dilton, care-o făcea pe Cassandra, prevestind apocalipsa. „O lună roşie”, spusese el. Iar acum, sângele fierbea în mine, un pact alimentat de furie.

Nu, nu credeam cele povestite de Pop. Dar, iată-mă, înaintând spre rulota domnului Andrews în soarele arzător al amiezii? A fost prima dată când

am simţit în inima mea că ideea potrivit căreia există un rău care pândeşte în inima oraşului Riverdale - unul care existase dintotdeauna - pare să conţină un sâmbure de adevăr.

Că era posibil să se pregătească să se înalţe şi să îşi înfigă ghearele în mine. în noi toţi.

Că era posibil să nu scăpăm nevătămaţi.

Domnul Andrews a părut cu adevărat surprins când am dat buzna în rulota lui. El chiar a tresărit uşor în scaun când uşa s-a închis cu zgomot. în spatele meu, l-am auzit pe Lenny, supraveghetorul, strigând „Hei! Nu poţi da buzna acolo! Domnul Andrews lucrează". Dar *puteam* da buzna şi *aveam s-o fac,* şi chiar *eram* acolo, deci nu contează, Lenny.

Chiar şi surprins, domnul Andrews era mai roşu la faţă decât Lenny. A strâns ordonat şi a pus într-un sertar de la birou chestia la care lucra, orice ar fi fost aia.

— Jughead! a spus el, ca şi când ar fi fost bucuros să mă vadă, poate chiar aşteptându-mă. Archie tocmai a plecat.

— Mda, am mormăit eu, băgându-mi unul din degetele mari în buzunarul de la spate. Se pare că se întâmplă des în ultima vreme.

Dar îl ratasem pe Archie sau doar, ştii tu, *îmi lipsea* Archie, teoretic vorbind? Era greu să-mi dau seama. Probabil o combinaţie dintre cele două.

— Serios? a întrebat domnul Andrews şi a ridicat o sprânceană. Şi eu care am presupus

mereu că voi doi sunteţi buni tovarăşi.

Am zâmbit fără să vreau.

— Domnule Andrews, eu nu mai am bunici, am zis. Dar nici dacă aş fi avut, nu cred că ar folosi expresia asta.

Ştiam că tachinarea uşoară nu l-ar supăra.

Aşa cum mă aşteptam, doar a ridicat amabil din umeri.

— Siamezi. Inseparabili. *Prieteni apropiaţi,* a enumerat el, făcându-mi un semn din ochi. Ce zici de asta?

Am scuturat din cap.

— Mă ucizi, omule!

— Nu vrei să spui *„bătrâne”?*

Dumnezeule, de ce trebuia tipul ăsta să fie atât de fermecător, chiar şi când eram nervos? Bineînţeles, acelaşi lucru era valabil şi pentru Archie. Este motivul pentru care scapă din orice şi din toate.

— Nu aţi aflat? Un milion este noul miliard. în ceea ce priveşte vârsta, vreau să spun.

Mi-am permis să mă aşez pe scaunul din faţa lui.

Totuşi, gândul la Archie şi la fosta noastră legătură apropiată a fost tot ce mi-a trebuit ca să-mi reamintesc de scopul iniţial al venirii mele aici. Ca să nu mai spun că mă calmasem puţin.

— în orice caz, mda. Arch şi cu mine suntem amândoi, ştiţi dumneavoastră... ocupaţi, am terminat eu jalnic.

Jalnic deoarece era vară, *zău,* şi cât de ocupat putea fi un adolescent? Mda, Archie avea slujba lui şi bine, eu aveam scrisul. .. dar niciuna din chestiile

astea nu ne ocupa tot timpul. Şi nici nu explica de ce, brusc, eram la polii opuşi *tovărăşiei.*

— Ştiu, ştiu, a spus Fred, ceea ce m-a întristat un minut, din cauza multor lucruri pe care *nu* le ştia. (Ştie vreunul din noi?) Mă îngrijorez că îl pun prea mult la muncă. Iar apoi, pleacă în oraş toată noaptea. Ce puneţi la cale, în orice caz? Cât milkshake cu lapte pot să bea doi băieţi, chiar şi nişte tineri robuşti ca voi?

O cută adâncă i-a apărut între ochi, una care spunea că situaţia îl îngrijora cu adevărat, deşi încerca să fie calm.

Plecat toată noaptea. Şi domnul Andrews nu ştia unde. Credea că Archie şi cu mine ne petreceam timpul împreună. La Pop's, de vreme ce, în mod evident, nu eram acasă la el. *Hmm.*

Oricare ar fi fost treaba cu Archie, nu voiam să îl dau de gol. Nu sunt turnător.

— Multe, domnule Andrews. Dar, pe de altă parte, o ştiţi în ce mă priveşte. De fapt, mâncatul este superputerea mea.

— întotdeauna a fost, Jug. E foarte adevărat.

A dat la o parte nişte hârtii şi şi-a sprijinit braţele de birou.

— Trebuie să-ţi spun c-am fost uşurat când mi-a zis că voi doi urmează să plecaţi spre Centerville mâine, aşa cum o făceaţi cândva. O mică revenire la normal îi va prinde bine lui
Archie, a spus, după care a oftat. Nu vorbeşte mult despre asta, dar cred că plecarea mamei lui l-a afectat mai mult decât m-am aşteptat.

— Mda, presupun că e ceva normal.

Nici eu nu puteam spune că suportam prea bine

plecarea mamei mele.

Dar, pe de altă parte, nu despre mine era vorba. Adevărata noutate era că Archie îi spusese tatălui său despre planul nostru de a pleca în Centerville - chiar dacă mă respinsese destul de agresiv de când făcusem planurile. Deci, ori *chiar* plănuia să ne vedem a doua zi... ori mă folosea ca alibi.

Uram că a doua opţiune era mai probabilă decât prima.

Uram şi faptul că *tot* nu eram turnător. Nu aveam să fiu eu cel care să îi spună lui Fred Andrews că Archie avea alte planuri pentru ziua de 4.

— Complet normal. Are nevoie de spaţiul propriu, a spus domnul Andrews, aducându-mă înapoi în prezent. Voi fi chiar îngăduitor cu faptul că el doarme la tine cu o noapte înainte de sărbătoare. Ce pot să spun? Sunt un martir.

— Doarme la mine? am spus pe un ton mai ridicat.

Archie nu rămânea *niciodată* peste noapte, nici măcar când
lucrurile *erau* normale. Casa lui era mult mai spaţioasă.

Am tuşit şi mi-am ajustat tonul.

— Mda, ei bine. Ca în vremurile bune de demult, bla, bla. Va fi amuzant. Ca şi când am avea din nou zece ani. Păcat că-n ziua de azi suntem prea mici pentru casa din copac.

Domnul Andrews a ridicat din sprâncene.

— Dacă îmi ceri să mai construiesc una, nu te deranja. Sunt ocupat, dacă nu-ţi dai seama.

— îmi dau seama, îmi dau seama.

Am făcut o pauză şi am inspirat adânc. Ăsta era momentul meu. Trebuia doar să fiu sincer şi să o spun.

— Apropo de asta... aveţi echipa completă afară. Tata este prin preajmă? Nu l-am văzut când am venit.

— Tatăl... tău? a întrebat, şi mai multe expresii i-au traversat chipul domnului Andrews: confuzie, surprindere... şi în cele din urmă milă.

Mi s-au înmuiat picioarele. Iată-l. Adevărul pe care încercasem atât de mult să îl evit.

— Jug, a spus domnul Andrews blând de data asta, într-un fel care mi-a făcut gâtul să mi se strângă doar simţindu-i mila faţă de mine. Tatăl tău nu este aici.

Am tăcut, aşteptând cu teamă continuarea. Domnul Andrews a părut brusc foarte jenat. *Bun.* în orice caz, asta însemna că amândoi eram.

— Ăsta e, ah, unul dintre motivele pentru care mă bucuram că Arch va rămâne cu tine în seara asta. Eram...

Arăta de parcă se gândea cum să spună ce gândeşte, *dacă* ar trebui să o spună. în cele din urmă, s-a uitat în ochii mei.

— Jug, ştii că îl cunosc de mult pe tatăl tău. îmi este ca un frate.

Nu am spus nimic; pur şi simplu, l-am fixat cu privirea.

— Dar, ştii, oamenii se schimbă, evoluează, se distanţează... şi, ştii tu, este trist - Dumnezeu ştie că este de fapt tragic -, dar nu mereu poţi să faci

ceva în privinţa asta.

Tata şi domnul Andrews erau ca fraţii? Mda, erau. Şi eu cu Arch eram cândva. Şi domnul Andrews îmi era ca un al doilea tată - unul pe care mă puteam baza, un tată ca-n filme, care făcea pachete pentru prânz şi plimba câinele. Nu m-am aşteptat niciodată să stau în faţa lui, acum totul - legăturile noastre de familie, prietenia noastră, încrederea - erodându-se complet.

Cuvântul m-a lovit ca o palmă pe obraz. *Alcoolic.* Cu toţii o ştiam, bineînţeles. Dar nu o spuneam.

Umerii i s-au lăsat.

— Probabil ai văzut câte ceva. Nu ştiu, poate acasă se ascundea. Ştiu că şi eu aş fi încercat să o fac. Dar, la un anumit moment, este imposibil să mai ascunzi. Nu chiar de tot.

S-a întins peste birou ca să mă ia de mână, dar m-am retras. Ăsta nu era un videoclip pentru orele de educaţie pentru sănătate, era *viaţa* mea.

— în orice caz, detaliile nu sunt importante. Este aceeaşi poveste pe care atât de mulţi o cunosc prea bine. Este o boală, ştii?

— Ştiu, am spus scrâşnind din dinţi.

De parcă aveam nevoie ca *Freci Andrews* să inventeze o scuză pentru tata. De parcă s-ar fi putut inventa scuze.

— Deci, aşa cum spuneam, de aceea m-am bucurat să aud că Archie urma să stea cu tine în seara asta. Ştiu... ei bine, să spunem că Riverdale este un oraş destul de mic. Veştile se răspândesc. Ştiu că tatăl tă nu a dormit acasă. Aşadar, m-am

gândit că ţi-ar prinde bine compania.

Pe podeaua acoperită cu linoleum din rulotă se vedea o dungă neagră ca un şiret uzat de tenişi. M-am concentrat asupra ei ca şi când ar fi conţinut secretele universului.

— Unde este tata, domnule Andrews? am întrebat eu, abia auzit.

— Jughead.

Domnul Andrews s-a scărpinat în cap, s-a ridicat în picioare, s-a uitat la mine şi apoi s-a aşezat din nou.

— Jug. Eu nu… sincer, credeam că ştii. După ce mama ta a plecat, tatăl tău a început să bea mai mult. Trebuie să fi observat. Nu prea a mai venit pe la muncă. Când venea, era prea beat ca să lucreze. A trebuit să îl concediez, Jug.

— Când? am întrebat eu, luptându-mă să pot rosti cuvintele.

— Când…?

— Când l-aţi *concediat*?

Cuvântul părea aspru şi dens pe limba mea.

— în martie, a recunoscut domnul Andrews.

Martie. Deci era şomer deja de câteva luni. Mă minţea. Nu direct, bineînţeles. Asta ar fi însemnat să fie prezent. Dar în schimb…

— Deci, unde credeţi că este? am întrebat eu. Este prea jenat să vină acasă, ca să-şi înfrunte fiul? Unde se duce tata în fiecare zi?

— Jughead…, a început domnul Andrews, cu o voce spartă.

— *Răspundeţi. La întrebare.*

Am fixat cu privirea semnul de pe podea ca şi

când aş fi putut să-i dau foc dacă m-aş fi holbat destul de intens.

— Jug, ştii unde se duce. Chiar dacă nu vrei să recunoşti.

în cele din urmă, mi-am ridicat privirea. Chipul domnului
Andrews se încreţise tot, ridat de tristeţe şi regret. L-am simţit pe al meu reacţionând la fel.

— Aşadar, este adevărat? Ceea ce a spus Şarpele azi?

— Şarpele? a întrebat domnul Andrews şi s-a aplecat spre mine. Te-a ameninţat cineva?

Am fluturat din mână.

— Este în regulă. Sunt bine. Dar spuneţi-mi: este adevărat ce mi-au zis despre tata? Am continuat, ştergându-mi obrazul cu dosul mâinii. Refuzam să vărs măcar o lacrimă. E din nou un Şarpe?

Culoarea a dispărut de pe chipul domnului Andrews, spu- nându-mi tot ce trebuia să ştiu. Dar el nu a răspuns.

— Este din nou un Şarpe, a confirmat el încet. însă nu unul *oarecare.*

Apoi a continuat:

— Jughead..., a spus, întinzându-se din nou spre mine, şi eu din nou retrăgându-mă. Jug, el este *Şarpele.* Este liderul lor.

Cam:
Vulturul a aterizat. Drumul este liber.

Nick:
Mmm... Ce naiba înseamnă asta? Acum vorbim ca personajele din desene animate?

Annie:
Ronnie a plecat. A plecat la Barneys după primul nostru mesaj. A spus că trebuie să rezolve ceva pentru Grace.

Cam:
Câh, GRACE, bineînţeles. Ca şi când chiar s-ar tutui. Adică mama este prietenă bună cu Anna Wintour[1] şi nu mă auzi spunându-i Anna, ca şi când am fi prietene. E vorba despre STIL. Ar trebui să-l încerce.

Annie:
Tatăl ei este Hiram Lodge. Cred că ştim cu toţii de unde-i vin Veronicăi ideile despre stil. Şi, în orice caz, se va trezi foarte brusc şi curând. Mama spune că vestea despre escrocheria tatălui ei

[1] Anna Wintour (n. 1949), cunoscută jurnalistă, redactor-şef al revistei *Vogue,* ediţia americană, director artistic al grupului Conde Nast, „Doamna de fier” a modei (n. red.).

tocmai a apărut în *Riverdale Post,* online.

Nick:

Totuşi, va păţi ceva? Tipul este ca teflonul. Este singurul evazionist despre care am auzit vreodată să aibă posibile legături cu mafia. E ticălosul ticăloşilor.

Annie:

Conform ziarului *Post,* se pare că da. Până şi ticăloşii au un punct sensibil. Şi chiar şi cea mai grasă pisică are doar nouă vieţi.

Cam:
Ha, bună glumă! Biata Veronica! Viaţa ei este pe cale să se destrame. Aproape că îmi pare rău pentru ea. Stai, nu - chiar deloc!

Annie:
Au, Cameron! Eşti rece ca piatra!

Cam:

Oh, te rog! Uiţi când mi-a comandat „întâmplător" un costum mărimea XXL pentru spectacolul echipei noastre, iar apoi a pretins că a crezut cu adevărat că este mărimea mea? Mi l-a dat în faţa întregii echipe şi a

făcut din ţânţar armăsar, spunând că mi-a „evaluat greşit şi nevinovat mărimea”. POFTIM?

Annie:

Nu, nu am uitat. Doar mă gândeam la momentul în care s-a aruncat în braţele lui Tommy Whitmore, la trei secunde după ce i-am mărturisit că îmi place de el. Nu spuneam că „rece ca piatra” este un lucru rău. #respect, prieteno!

Cam:
Aşadar, ţie ce ţi-a făcut, Nicky? Câtă vreme dăm glas nemulţumirilor.

Nick:

Chiar nimic, serios. Nimic important. Din ce nu a făcut şi tuturor celorlalţi. Dar nu a făcut nimic PENTRU mine... sau CU mine... dacă mă înţelegi. Si, ştii tu, nu mă interesează asta.

Cam:
Deci marea ta problemă e că nu s-a culcat cu tine? îh, ce porc eşti! De ce sunt surprinsă?

Annie:

Cine dintre cei cunoscuţi poate ajunge la Barneys în zece minute? Va fi dezastru şi eu vreau un raport complet.

Cam:

Mă ocup de asta, dragii mei! Măîndreptîntr-acoloîn câteva minute. Se presupune că tocmai au schimbat şi vitrina cu pantofi fără toc - pantofii mortali cu toc erau încă nedespachetaţi în dimineaţa asta. Dacă să o spionez pe V este inuman, atunci să-mi cumpăr ceva este necesar.

Annie:

Tu, prieteno, eşti ultima dintre cei cu pretenţii.

Cam:

VmONUCA

Holly Golightly[1] avea o teorie despre terapia comerţului cu amănuntul (deşi în cazul ei, bineînţeles, era doar privitul în vitrină). Spunea că singurul leac pentru o pasă proastă este o vizită la Tiffany's. îţi calmează imediat depresia. *„Nimic rău nu s-ar putea întâmpla acolo*", spunea Holly despre Tiffany's. Şi ştiu exact la ce se referă.

Doar că, în cazul meu, Barneys e mereu soluţia.

Abia am avut timp pentru cafeaua cumpărată de la Lalo înainte să fiu nevoită să iau un taxi spre Barneys.

[1] Personajul principal al filmului *Mic dejun la Tiffany* (1961), ecranizare a romanului omonim al scriitorului Truman Capote. Audrey Hepburn interpretează aici o tânără frumoasă, excentrică şi sofisticată, dar în acelaşi timp fragilă şi vulnerabilă, care duce o viaţă lipsită de obligaţii şi trăieşte prin flirtarea cu oameni bogaţi (n. red.).

(Ştiu. Un *Uber.* Că şi când aş fi un soi de ţărancă. Dar mama şi André aveau nevoie de maşină, iar eu nu voiam să mă cert cu ea ştiind cât de ocupată este. Da, este adevărat; Veronica Lodge este o martiră.)Ei bine, dacă Holly Golightly putea să „sară într-un taxi" şi să se ducă la Tiffany's, atunci şi eu urma să procedez la fel cu Barneys. în cazul ei, era terapie. în al meu, era mai mult de atât - era slujba mea.

Dar asta nu însemna că nu era şi terapeutic.

„Liniştea şi aspectul mândru." Asta spunea Holly că i se pare atât de calmant la Tiffany's. Şi, da, Barneys are aspectul ăla mândru - marchiza roşie emblematică, ferestrele Simon Doo- nan care ridicau ştacheta pentru vitrinele de pretutindeni. Totul era din marmură albă dincolo de simetria uşilor cu tocuri negre, scaunele de club de un roşu intens punctând zone de şedere perfect distanţate pentru clienţii bogaţi şi obosiţi. Era un triumf al geometriei şi un adevărat paradis al luxului. Faptul că am şansa să vin aici şi să spun că ajung la „muncă"? Este glazura de pe tortul cu lapte Momofuku.

(Tort aniversar, bineînţeles. întotdeauna tort aniversar. Şi o trufă sau două, dacă încerci să mă îmbunezi.)

Am deschis uşile cu un *şuierat* de satisfacţie, o promisiune că, în spaţiul ăsta, viaţa de dincolo de el înceta. Aceia dintre noi care străpunseseră vălul maiestuos al locului venerat traversaserăm un prag, asigurându-ne ferm locurile printre *cei avuţi.* Până şi mirosul de la Barneys era un lux adevărat:

luxuriant, scump şi parfumat. Lemn lustruit şi apă de parfum. Manechine inexpresive pozau ca hipsterii proscrişi de recuzită din scena filmului *Portocala mecanică*[1], înfăşurate în haine îndesate din lână şi caşmir crem în ciuda căldurii necruţătoare din mijlocul verii. Aici, anotimpurile încetau să existe, bineînţeles. Aici, era întotdeauna o utopie.

Vitrina de bijuterii parcă mă chema - pe noua serie de pandantive Jennifer Meyer cu ciucuri scria „seara fetelor la Cielo” dar călătoria asta nu era despre mine.

(Oh, pe cine păcălim? Puteam - şi *aveam s-o fac* - să fie despre mine. Dar, mai întâi, trebuia să mă ocup de comisionul meu. Mă puteam descurca cu atâta responsabilitate.)

Hainele pentru femei erau la etajul patru, deci m-am forţat fără tragere de inimă să trec pe lângă o vitrină cu pantofi cu toc mortali, care te făceau să salivezi, şi spre lift. Elena, una dintre vânzătoarele mele preferate, trecea pe acolo exact în acelaşi moment cu un raft de rochii de mătase de culoarea bomboanelor, care fluturau în mişcare ca aripile zânelor.

— Hei, fato! am spus eu, făcându-i semn din mână. Sunt splendide! Fug să iau câte ceva pentru revistă, dar promite-mi că-mi pui deoparte una sau

[1] Titlu original: A *Clockwork Orange* (1971), film în regia lui Stanley Kubrick, ecranizare după romanul cu acelaşi titlu al lui Anthony Bur- gess (n. red.).

două rochii. Mov, evident. *(Este* culoarea regalităţii, la urma urmei.)

Ea s-a oprit din mers, dar şovăitor.

— O, ăăă, le duc la călcat..., s-a bâlbâit ea, chipul ei căpătând o nuanţă alarmantă de roz. Chestia este că nu ştiu când vor fi expuse.

M-am încruntat. Adică glumisem pe jumătate când îi cerusem să îmi păstreze una, la urma urmei. Dar, chiar dacă nu aş fi glumit, *ea* glumea? Toată lumea ştie cum funcţionează treaba aici: cer ce îmi doresc, iar apoi primesc.

De fapt, este foarte simplu.

Sau cel puţin ar trebui să fie.

M-am prefăcut că nu îi înţeleg tonul.

— Minunat! am spus eu. Calc-o pe cea mov mai întâi! Poţi să mi-o laşi la tejghea, am adăugat şi i-am aruncat cel mai strălucitor zâmbet, cel desăvârşit de tratamentele lunare de albire cu laser.

Şi-a încordat maxilarul şi a ridicat din umeri. Chiar dacă mi-a întors spatele, i-am citit perfect expresia doar prin limbajul trupului. Ceva se întâmpla cu siguranţă.

Ei bine, să uităm de ea! Nu-mi păsa deloc de limbajul trupului ei.

Prima mea greşeală a fost că am cerut, am gândit eu, păşind un pic enervată pe scara rulantă. De ce îmi păsa de umerii încordaţi şi de bobul ei lung, demodat de două sezoane?

Nu cere niciodată. Asta zicea tata întotdeauna. *Spune.*

Aveam să-i *spun* că rochia mov este a mea.

Lucinda - legătura personală a lui Grace de la Barneys - mă aştepta în partea de sus a scării rulante, lângă o sacoşă imensă de haine. Cu treptele care urcau pe cureaua mecanizată ca să o întâlnesc, parcă eram dintr-un film cu supereroi. îşi îmblânzise părul roşcat şi ondulat cu douăbeţişoare negre emailate despre care ştiam sigur că nu puteau fi folosite pentru a mânca şi că, de fapt, erau vândute pentru mai mult decât ar fi cheltuit majoritatea pe o porţie scumpă de raţă Peking la domnul Chow. Ea avea o siluetă frapantă în blugii albi evazaţi şi tricoul albastru de plasă peste sutienul roşu cu paiete şi fără bretele - am presupus că se îmbrăcase tematic. I-am recunoscut sandalele de plastic cu platforme din catalogul Prada pentru primăvară şi mi-am notat mental să îmi cumpăr o pereche înainte să plec acasă în după-amiaza asta.

(De altă culoare. Un strop de individualitate contează.)

— Ce sincronizare perfectă! am exclamat eu, păşind graţios de pe treapta scării rulante. Aia trebuie să fie pentru Doamna Graţiei Divine - porecla pe care i-o dădeam noi lui Grace la birou. (Niciodată de faţă cu ea, bineînţeles - deşi nu credeam că ar fi deranjat-o cu adevărat.)

— Este, a spus Lucinda, îndepărtându-se de

raft un minut ca să-şi rearanjeze părul care-i flutura în toate direcţiile. Fii atentă să o ţii dreaptă *tot timpul:* este o pânză de in greu de călcat.

Părea mai serioasă decât o cerea de fapt comentariul, având în vedere că vorbeam despre grija şi păstrarea unui articol de îmbrăcăminte. Un articol de îmbrăcăminte foarte scump, sigur, dar totuşi.

Atunci m-a cuprins un sentiment. Era senzaţia pe care o ai când intri într-o cameră şi îţi dai seama că oamenii de acolo *tocmai* vorbeau despre tine - şi cu siguranţă nu spuneau lucruri frumoase. Sau energia cuiva care se încruntă la tine din public.

Era senzaţia de a fi... *observată...* şi nu într-o lumină bună. M-a făcut să simt furnicături pe piele, ca o uşoară arsură solară. Când adăugai asta la felul ciudat în care se purtaseră Cam şi Annie la Lalo şi senzaţia pe care o avusesem în holul Dakota în dimineaţa asta, emoţia s-a transformat dintr-o arsură uşoară în expunere la radiaţii.

Era clar: se întâmpla ceva.

Am decis să fac o încercare, să evaluez cam cât de paranoică sunt.

— Pot să arunc o privire? am întrebat eu, întinzându-mă spre sacoşa cu haine.

în mod normal, nu ar fi fost o problemă; nu doar că Ve- ronica Lodge ştie cum să mânuiască hainele scumpe, dar, aşa cum s-a discutat, Veronica Lodge are şi tendinţa copleşitoare de a obţine ce-şi doreşte.

Dar nu de data asta; Lucinda a înşfăcat sacoşa atât de repede, încât ai fi crezut că *eu* sunt radioactivă. Chipul i s-a strâmbat într-un rânjet involuntar.

— încetează!

Probabil că am părut şocată, deoarece i-a luat o clipă să se controleze, după care a încercat din nou.

— Doar că... Mi-am petrecut câteva *ore* bune cu asta dimineaţă. Chiar aş prefera să nu risc să se şifoneze înainte să ajungă la Grace.

Am *ţâţâit* spre ea.

— Şi eu credeam că relaţia noastră e una bazată pe încredere!

Nu a fost argumentul convingător. Acum s-a încruntat la mine, aparent nervoasă la culme.

— Un Lodge vorbeşte despre *încredere,* a spus ea printre dinţi. Ce drăguţ! Dar răspunsul este tot „nu”.

Sângele mi-a năvălit în obraji.

— Ce insinuezi, Lucinda?

Ea a pufnit.

— Oh, cred că ştii! Doar dacă nu cumva încă te joci de-a „negarea plauzibilă” când vine vorba de dragul tău tată?

M-am apropiat un pas de ea.

— Nu ar trebui să fiu nevoită să-ţi aduc aminte că *dragul meu tată* este un client VIP în clădirea asta. Ceea ce înseamnă că ai face bine să vezi cum vorbeşti.

— Nu îţi va mai folosi la nimic să te ascunzi în spatele lui, Veronica, a spus Lucinda şi, pentru o clipă, a părut că aproape îi este milă de mine. Jocul s-a terminat, prinţesă!

Am vrut să o împing, să-i dau un pumn şi să-i las o vânătaie pe obraz. Dar, printre alte lucruri, tăticul îmi spunea mereu să nu las urme. Deci, în schimb, am inspirat cât se poate de prelung, apoi am cerut să vorbesc cu şefa ei.

Lucinda a ridicat din umeri.

— Cum vrei.

A apăsat butonul unui pager prins de buzunarul de la şold.

— Am anunţat-o. Vine aici.

Cum era de aşteptat, după câteva secunde, a sosit şefa. Nu o cunoşteam, ceea ce era destul de neobişnuit - credeam că îi cunosc *pe toţi* salariaţii de la Barneys. încă un lucru neobişnuit era că mă măsura din priviri ca şi când aş fi fost un animal de la grădina zoologică, ceva nedemn de privit din spatele unui zid de sticlă sau al gratiilor - dacă putea fi vorba de aşa ceva.

— Domnişoară Lodge, a început femeia. Sunt Tamsin Payne...

— Te rog. De parcă mi-ar păsa! am spus eu, întrerupând-o. Mai important decât numele este să vorbeşti cu angajaţii tăi despre cum să îşi trateze cei mai valoroşi clienţi. Lucinda, aici de faţă, a avut o atitudine necorespunzătoare.

— *Hmm.*

Această Tamsin Payne - un nume născocit de

una venită din mijlocul pustietăţii, dacă aş fi auzit de aşa ceva - nu a părut prea impresionată de cele spuse. Ea şi-a dat pe spate părul negru şi des.

— Ca să fiu sinceră, domnişoară Lodge, a zis ea, te supraveghez de când ai intrat în magazin…

La menţionarea faptului de a fi supravegheată, m-am întors căutând camerele ascunse despre care ştiam că sunt acolo, dar şi pe care ştiam că nu le voi găsi niciodată.

— Este ilegal, ştii, i-am spus eu, neştiind dacă este adevărat, dar bănuind că probabil nu este.

Dar, pe de altă parte, poate nu ştia asta. *Intimidarea este 70% gălăgie,* spunea întotdeauna tata. Poartă-te autoritar şi oamenii vor cumpăra orice vinzi (metaforic).

Doar că principiul nu părea să funcţioneze foarte bine acum. Tamsin a ridicat o mână ca să mă întrerupă.

— Te observ de când ai intrat şi, sincer, tu ai fost nepoliticoasă şi irascibilă cu echipa mea. Bineînţeles, pentru un client Barneys, aşa ceva este nepotrivit şi inacceptabil.

— Despre ce *vorbeşti*? am izbucnit eu. Abia dacă am văzut pe careva de când am intrat, iar de interacţionat nici nu se pune problema. M-am gândit o clipă. Stai, e din cauză că i-am cerut Elenei să-mi pună deoparte una dintre rochiile de mătase? Nu văd de ce ar fi o problemă. Deseori aleg prima marfa nou primită şi asta nu a fost o problemă până acum.

— Există un început pentru toate, mi-a răspuns ea.

— E *absurd]* am rostit enervată. Asta este hărţuire! Cre- de-mă, când tatăl meu va auzi despre asta, vor fi nişte consecinţe.

— Fie că tu crezi sau nu, domnişoară Lodge, tatăl tău şi ce ar putea avea de spus despre asta nu mă îngrijorează prea mult. Am senzaţia că el va fi... ei bine, să spunem *altminteri ocupat,* şi asta în curând.

— Acum ce-i asta? *Calomnie?* am întrebat, ridicând vocea fiindcă nu m-am putut abţine.

Clienţii începuseră să formeze un mic grup în jurul nostru, morbid de curioşi fără să vrea. Dumnezeule, o divă încrezută care mergea la o şcoală particulară era luată la rost într-un magazin emblematic din New York? Ăsta era probabil punctul culminant al zilelor acestor femei-trofeu, îmbrăcate în haine sport.

— Domnişoară Lodge, faci o scenă.

— *Eu* fac o scenă? Sunt tratată ca o... ca o... ei bine, cu siguranţă nu ca o clientă valoroasă ce sunt! Nici măcar nu ai *început* să vezi de ce anume sunt capabilă, crede-mă! Asta e de neiertat!

— Sunt de acord, a spus calmă Tamsin.

Părul îi cădea peste umeri într-o strălucire netedă şi dreaptă. Hainele îi erau imaculate, iar machiajul abia vizibil, dar aplicat cu pricepere. Totul în ceea ce-o privea emana „avantaj” şi „autocontrol”.

în timp ce eu mă dezlănţuisem.

Trebuia să preiau din nou controlul asupra situaţiei.

— Cred că totul este o neînţelegere, am propus eu, dând înapoi.

încă nu eram sigură ce se întâmplase sau cum, dar voiam mai mult decât orice altceva să detensionez situaţia, şi repede.

— Sunt sigură că este, a confirmat şefa. Poţi să explici totul echipei noastre de securitate. Ei te vor escorta spre unul dintre birourile noastre din spate, unde poţi vorbi în particular.

— Echipă de securitate? Ce?

încăperea a început să se rotească şi eu am auzit un ţiuit în urechi. Mi-am dat seama că respiram greu, ca şi când aş fi sorbit mici guri de apă. Era anxietate? Presupun că avantajul de a fi un Lodge însemna că nu fusesem nevoită să trăiesc aşa ceva. Camera a început să se înceţoşeze. Am observat că o parte din curioşii adunaţi şi-au ridicat telefoanele, asigurându-se că aveau să înregistreze fiecare moment din umilinţa asta.

— Deja i-am chemat, a spus ea, iar eu am văzut că o făcuse; iată-i: doi bărbaţi musculoşi îmbrăcaţi în negru, cu căşti în jurul maxilarelor solide.

Mi-am dat imediat seama că bărbaţii ăştia *nu* glumeau.

— Nu înţeleg, am spus eu, vocea mea sunând abia auzit. Ce...? Cum s-a întâmplat asta?

Azi intrasem la Barneys la fel ca în fiecare zi;

unde greşisem? Ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinţi. Cum urma să le explic asta părinţilor mei? Că fusesem interogată de securitate ca un hoţ de rând?

Cum aveam să ies din situaţia asta?

Deoarece, brusc, un lucru a devenit clar:

Orice putere credeam că exercit aici, orice influenţă credeam că am - dispăruse. Demult. Şi, uitându-mă la genul de fundaşi care formau un zid în faţa mea, nu părea c-aveam s-o recapăt prea curând.

— Voi... veni cu voi, m-am bâlbâit eu, fără tragere de inimă. Să discutăm. Dar trebuie să îl contactez pe tata. Şi pe avocatul lui. Imediat.

Cel mai mic dintre cei doi gardieni a înaintat şi mi-a apucat ferm cotul. Nu era dur - dar cu siguranţă nu era blând.

— Ai grijă! i-am spus eu, dar cu mult mai puţin venin decât de obicei.

— Ne vom strădui să îi contactăm pe tatăl tău şi avocatul lui, domnişoară Lodge, a spus cu blândeţe Tamsin. Trebuie să te avertizez, totuşi - probabil că amândoi sunt altminteri ocupaţi acum.

— Ce ştii tu despre avocatul tatălui meu?

Serios, ce?

— Domnişoară Lodge... ei bine, presupun că nu ai văzut încă ziarul *Post* de azi. Pe internet.

înainte să pot răspunde, gărzile m-au condus dincolo de cercul tot mai mare de telefoane cu cameră şi pe holul lung, vederea mea îngustându-

se către uşile duble din faţă în timp ce mintea mi se agita.

Toată viaţa mea existase ceva, o cunoaştere secretă a ce însemna să fiu o prinţesă răsfăţată - sentimentul de bază că, undeva, mai exista un pantof. Şi că într-o zi, cumva, celălalt pantof avea să cadă. Un moment de răfuială, chiar dacă nu ştiam *pentru ce.*

Sosise în cele din urmă momentul ăla?

„Majoritatea regilor ajung decapitaţi.” Asta era dintr-o lucrare a lui Basquiat[1] pe care am văzut-o la o retrospectivă Whitney, primăvara trecută. Atunci mi s-a părut ceva conspirativ, fantezist. Dar acum, cu posibilitatea ca tati să nu mă poată ajuta, părea de-a dreptul profetic.

Şi unei prinţese i se putea tăia capul.

Cu cât sunt mai mari, cu atât căderea e mai dură. Asta era o altă zicală, nu? O melodie rap pe care am dansat la 1 Oak, în clasa a noua?

[1] Jean-Michel Basquiat (1960-1988), artist plastic haitian-american (n. red.).

Uşile duble s-au deschis cu un zgomot pneumatic, iar apoi mintea mi s-a golit o secundă. **ŞTIRE DE ULTIMĂ ORĂ VIA *TMI:***

+ APĂSAŢI AICI ^

pentru filmarea exclusivă în care bogătaşa
Veronica Lodge este scoasă afară de securitatea
de la Barneys! Ce va spune tăticul?
Sau este şi el prea ocupat cu scandalurile lui?

SONDAJ:

Merită Veronica Lodge
să fie un pic umilită? D/N

O DA, căţeaua trebuie s-o păţească! 81%
O NU, cine se aseamănă se adună, deci îmi voi păstra energia curată şi pură, mulţumesc foarte mult. 15%
° Cine este Veronica Lodge şi de ce ar trebui să-mi pese? 4%

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

ARCHm

O cale sigură de a combate orice idee cum că tatăl tău te favorizează la muncă este să fii un Vineri pentru toată lumea - de fapt, un lacheu slăvit. Nu că mă deranja, de vreme ce însemna o pauză de la turnat beton şi, în general, tata mă lăsa să-i folosesc camioneta pentru comisioane rapide. Poate că, teoretic vorbind, nu era sută la sută legal, dar nimeni de pe aici nu avea să-i facă probleme lui Fred Andrews din cauza asta. Şeriful Keller şi tata erau prieteni de pahar, pentru numele lui Dumnezeu! Iar eu eram întotdeauna foarte atent la volan. în esenţă, ăsta eram eu: Archie Andrews, Cetăţean Serios. Uneori mă întrebam dacă ăsta ar fi fost epigraful scris pe piatra mea de mormânt.

Nu era de mirare că eu căutam puţină distracţie, ceva nou, când Geraldine a venit şi mi-a descoperit partea creativă pe care nici măcar nu crezusem vreodată că o am.

Dintre toate lucrurile, rămâneam fără role de izolaţie cu fibră de sticlă - era atât de neobişnuit ca tata să nu aibă rezerve, încât asta pur şi simplu îmi confirma teoria cum că avea la fel

de multe lucruri pe cap ca şi mine, dacă nu mai multe. Lenny mi-a dat o foaie cu cele necesare şi am plecat.

— Nu tândăli, m-a avertizat el, ca şi când a-mi pierde vremea pe la magazinul de materiale de pe strada principală era un soi de petrecere pentru mine.

— Mă întorc repede! am promis eu, vorbind serios.

Drumul cu maşina spre oraş mi-a amintit de acea primă

dată, cu Geraldine - ei bine, pe atunci încă era domnişoara Grundy pentru mine. Prima dată când a fost femeie, şi nu profesoară, iar eu un tip, şi nu un elev. Mergeam pe marginea drumului, prăjindu-mă prin maiou în soarele verii. A tras pe dreapta în Broscuţa drăgălaşă care spunea mult mai multe despre personalitatea ei decât aş fi presupus doar în baza orelor de muzică. Ochelarii de soare în formă de inimă o făceau să semene mai puţin a profesoară şi mai mult a fiinţă pe care eu... ei bine, cu o fiinţă potrivită pentru mine.

Ceea ce era adevărat şi, de asemenea, nu total adevărat.

Trecuseră doar câteva săptămâni de la ziua inevitabilă, dar totul - totul! - părea diferit.

Majoritatea diferenţelor erau bune.

Nu - cele mai multe erau *grozave.*

Aşa cum a prezis Lenny, nu a durat mult să găsesc izolaţia care îmi trebuia la magazinul de materiale. Am luat o cantitate dublă din cele necesare tatei, doar ca să fiu sigur. Mă bucuram să fiu un client atât de uşor de mulţumit; Dilton Doiley era şi el prezent, în costumaţia completă de cercetaş, insistând ca vânzătorul să îi vândă gloanţe pentru pistolul cu bile. Vânzătorul nu a acceptat, nici măcar când Dilton a scos *un bilet semnat de tatăl lui,* ca şi când am fi fost în şcoala primară sau aşa ceva. Doar că singurele arme cu care mă jucasem în şcoala primară erau cele cu apă, şi pentru alea n-aveai nevoie de niciun permis special.

— Este ceva standard pentru cercetaşi, spunea Dilton, cu maxilarul atât de strâns încordat încât am crezut că avea să-i explodeze capul.

— Atunci, revino cu un adevărat lider al cercetaşilor. Unul care are peste 18 ani, a fost răspunsul vânzătorului în faţa încercărilor lui Dilton de a protesta.

— Poiana de lângă Striker’s Cove este destul de sigură, a continuat vânzătorul. Acolo, cel mai mare pericol este să te îneci. Dar, pe de altă parte, ştii asta - fiindcă eşti un adevărat cercetaş.

Dilton s-a încruntat, dar nu a spus nimic.

— Nu ar trebui să ai nevoie de arme. Urşii vor rămâne la distanţă cât timp ştii să-ţi ţii la adăpost proviziile de hrană.

— Bineînţeles!

— Ei bine, bun, atunci. Nu ai de ce să-ţi faci

griji, a spus vânzătorul. Dacă-ţi iei o armă, e mai probabil să te răneşti singur sau să-ţi răneşti unul dintre colegi. Nu ar trebui să fiu nevoit să-ţi spun asta, fiule!

— Mulţumesc pentru lecţie, a mormăit Dilton, băgându-şi portofelul la loc în buzunar. Aminteşte-mi să nu mă deranjez să mai vin pe aici! Pot să-mi dau seama cum să obţin ce îmi trebuie în altă parte, a mai spus şi a ieşit în grabă.

— Cu siguranţă sper că nu! a spus vesel vânzătorul. Băiatul ăla este prea încordat, mi-a zis apoi mie. încă un motiv pentru care nu ar trebui să aibă nevoie de o armă.

— Mda, am spus eu evaziv, nedorind să dezvolt subiectul.

Dilton Doiley şi cercetaşii lui nu mă priveau - cu excepţia faptului că, aparent, în seara asta aveau să ridice tabăra lângă Striker’s Cove.

Ceea ce însemna că Geraldine şi cu mine trebuia să găsim o altă poiană destul de departe de ei, ca să nu existe nicio şansă să fim reperaţi.

Nu era o problemă de nerezolvat, dar era una în plus şi singurul lucru la care mă gândeam când am ieşit din magazin, făcându-i vânzătorului un semn cu mâna, ca să nu fiu nepoliticos.

Eram destul de adâncit în propriile-mi gânduri, aşa că am reuşit să intru direct în Valerie Brown, o treime din Josie şi The Pussycats. Şi ea era destul de preocupată, aplecată peste telefon şi mijind atent ochii.

— Pfff, am spus eu, retrăgându-mă cât de repede posibil, îmi cer scuze! Nu am vrut să dau peste tine.

— Ce? Nu, eu am greşit, a spus cu o voce slabă.

Nuanţa căprui a ochilor ei se schimba când lumina soarelui îi bătea în faţă.

— Nu e o idee bună să scrii mesaje şi să mergi în acelaşi timp. Nu sunt suficient de atentă pentru aşa ceva.

— Ce se întâmplă? Păreai destul de... serioasă acolo, am zis eu. Adică, nu vreau să fiu băgăcios.

Nu o cunoşteam atât de bine pe Val, dar aveam un respect imens pentru abilităţile ei muzicale, chiar mai mult acum, că mă apucam şi eu să cânt. Sau, ştii tu, încercam.

Ea a ridicat din umeri.

— E atât de stupid! Probleme cu trupa. Sau poate nici măcar atât, nu ştiu. Tocmai stabileam lista de cântece împreună şi făceam planuri pentru diseară...

— Stai, adică nu plecaţi acasă devreme şi beţi ceai cu lămâie cu o seară înainte de concert ca să fiţi în formă şi odihnite?

Val a izbucnit în râs.

— *Cu siguranţă* nu este metoda noastră. Ne place să mâ- râim - ştii tu, să „ne scoatem ghearele”. Este cea mai bună soluţie să scăpăm de emoţiile care precedă spectacolul.

— Dă rezultate mai bune decât ştii tu,

îndemnul ăla vechi, să-ţi imaginezi spectatorii în lenjerie intimă?

Ea mi-a aruncat o privire.

— Archie, nu cred că procedează careva aşa.

Şi probabil că avea dreptate, dar apoi a urmat o clipă jenantă în care sunt destul de sigur că amândoi ne-am gândit la lenjeria intimă a celuilalt, chiar dacă *fără să vrem.*

— Stai puţin! a început ea, iar eu aproape m-am scuzat pentru gândul involuntar, dar înainte să o fac, mi-a arătat ceva cu degetul, lămurindu-mă ce îi atrăsese atenţia. E ciudat.

Mi-a luat o secundă să-mi dau seama spre ce arăta deoarece, la distanţă de o stradă şi parţial ascunse de un stejar mare, erau două siluete.

— Ăla nu este... tatăl lui Jughead? Este un Şarpe, nu? a întrebat Val.

— FP nu este un Şarpe, am corectat-o eu. Vreau să spun, bine, teoretic vorbind. Doar cu numele. A trecut printr-o perioadă grea, dar şi-a revenit. Acum lucrează pentru tatăl meu, ştii?

Val s-a uitat la mine.

— Archie, a remarcat ea. Dacă FP Jones lucrează pentru tatăl tău, atunci de ce nu, ştii tu... *lucrează pentru tatăl tău*?

— Eu...

Nu am ştiut ce să spun. în mintea mea, am auzit din nou conversaţia purtată cu tata la prânz ca pe o naraţiune dintr-un film prost - el se bucura că urma să rămân peste noapte la Jughead deoarece... dar

nu mai menţionase motivul.

Nu spusese de ce, deoarece nu voia să admită ce se întâmplase, de fapt, între el şi FP. Nu voia să recunoscă faptul că FP *nu* se lăsase de băutură şi că nu se îndepărtase de Şerpi, aşa cum îl făcuse pe Jughead să creadă.

— Sunt un idiot! am spus eu, greutatea situaţiei lovindu-mă aproape fizic.

Val mi-a atins braţul cu o mână. Pielea ei era surprinzător de moale.

— Nu eşti un idiot. Pur şi simplu preferi să acorzi oamenilor prezumţia de nevinovăţie. Sincer, este un lucru bun. Şi rar în ziua de azi.

Amabilitatea ei şi lucrurile frumoase pe care mi le spunea despre mine m-au uimit. Toată lumea ştie că The Pussycats sunt feroce, talentate şi al naibii de frumoase, dar eu nu stătusem niciodată o clipă să o *observ* pe Val.

Dar acum, nu mă puteam abţine. Era chiar acolo. Şi era... plăcut.

— Crezi că Jug ştie de tatăl lui? a întrebat ea.

Am scuturat din cap.

— Mă îndoiesc.

Şi *chiar* mă îndoiam, dar nu puteam fi sigur pentru că nu ne mai petreceam timpul împreună. Din cauza relaţiei mele cu Geraldine.

Şi la asta se rezuma totul, nu? La Geraldine. Aici era Val. Acolo era FP. Iar Jughead era prin preajmă, undeva, şi probabil că avea nevoie de un prieten. Dar eu aveam... planuri.

Şi, indiferent cât de mult îmi plăcea să mă cred băiatul bun, planurile alea erau prioritatea mea.

Telefonul lui Val a bâzâit din nou, rupând vraja efemeră dintre noi. Ea şi-a îndreptat atenţia spre el, apoi a oftat.

— Reggie Mantie este foarte insistent, a mormăit fata.

M-am gândit la mesajele lui Reggie de mai devreme.

— E puţin spus! am comentat râzând.

— Vrea să cântăm câteva piese la New York, a spus ea. Mâine. Cam după spectacolul nostru de la Primărie.

— Ce? Este extraordinar!

Nu m-am putut abţine - am întins mâna şi am apucat-o de umăr.

— Trebuie să o faci! Oraşul - ăla este visul!

— Ştiu, nu? Dar nu sunt sigură că este visul lui Josie, a spus ridicând din umeri. Are probleme cu tatăl ei.

Tatăl lui Josie era un celebru cântăreţ de jazz care domina scena muzicii din centrul New Yorkului prin propriile eforturi. Ai fi crezut că asta ar fi făcut-o pe Josie *mai* nerăbdătoare să se afirme acolo.

Dar FP îl minţea pe Jughead în legătură cu modul în care-şi petrecea zilele. Şi tatăl meu păstra secret adevărul parteneriatului său cu FP. Presupun că toţi avem probleme cu părinţii noştri. Nimeni nu ştie cu adevărat ce se întâmplă cu altcineva. Nu mă

aflam în poziţia de a comenta deciziile lui Josie.

Am prins-o pe Val de încheietura mâinii şi m-am uitat în ochii ei.

— Ei bine, am spus eu, sper să se rezolve pentru tine. Dar, ştii, voi sunteţi foarte talentate. Nu va fi singura voastră şansă.

Ea a clipit. Genele îi erau dese ca ale unui personaj de desene animate.

— Mulţumesc, Andrews! Este drăguţ din partea ta să spui asta. Sper să vii la spectacol mâine.

— Bineînţeles, am spus eu automat.

Apoi, mi-am amintit de planurile mele cu Geraldine. De fapt, nu ştiam cât avea să dureze întâlnirea, ci doar că niciodată n-aş fi fost cel care să o scurteze.

— Cu siguranţă voi încerca!

Voi încerca. Părea să fie noua mea mantră. Dar era suficient?De la: HLodge@Lodgeindustries.net

Pentru: Fred@AndrewsConstructions.com

Re: Vechi cunoştinţe

Bună, Fred,

Presupun că „Nu ne-am văzut demult” este un clişeu, dar ce se spune, în schimb, când se dovedeşte a fi adevărul? în orice caz, sper că eşti bine şi că eşti destul de fericit să primeşti veşti de la mine în ciuda trecutului nostru... ei bine, zbuciumat.

Aş vrea să spun că-ţi trimit mesajul ca între prieteni, doar ca să văd ce faci - te aud cum bodogăneşti că un Lodge are mereu un motiv ascuns. Şi în cazul ăsta, din nefericire, este adevărul. Ştii, s-ar putea să mă întorc din nou în oraş, şi curând. Foarte curând, dacă e să dau crezare zvonurilor care circulă printre cei din elita Manhattanului. (Zvonurile sunt mereu prezente; veridicitatea zvonurilor este cea care necesită o cercetare atentă.)

Este vorba despre Hiram, exact cum ai bănuit întotdeauna că va fi. Presupun că nu a fost mereu la fel de prudent pe cât a pretins. Şi da, poţi să zici „ţi-am spus eu”, dacă promiţi să nu te bucuri prea mult.

E inutil să-ţi spun că, probabil, va fi închis mult timp. Presupun că nu trebuie să spun

mai multe, nu-i aşa? Caz în care există mari şanse să mă trezesc pe vechiul meu teren - vechiul nostru teren. Riverdale. Sunt sigură că ai ceva de zis în legătură cu asta.

Aş putea să-ţi spun că-mi vor trebui multe lucruri: o slujbă, o sursă de venit, nişte copii de vârsta fiicei mele, ca să-i arate cum stau lucrurile la liceul Riverdale. (Deşi, să fiu sinceră, probabil că va conduce şcoala într-o săptămână, pe cine păcălesc?) Şi presupun că o fac, oricât de pieziş, cerându-ţi lucrurile astea acum.

Dar mai mult decât orice, ce mi-ar plăcea - chiar dacă nu o merit cu adevărat - este prietenia ta. Sper că după tot acest timp, după tot ce s-a întâmplat...

Ei bine, chiar sper că nu cer prea mult.

Cu dragoste,
Hermione

[Ştergeţi]PARTEA A III-A: SEARA

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

BSTTY

Dragă jurnalule,

în sfârşit, *în sfârşit,* Cleo şi Rebecca au plecat acasă în seara asta. Mereu am crezut că ora 5 după-amiaza înseamnă sfârşitul unei zile de lucru. Dar ştirile care circulă pe un blog nu se opresc niciodată cu adevărat; deci, fie că o crezi sau nu, a fost destul de devreme pentru ele. Probabil Rebecca a crezut că sunt nebună pentru că am rămas sau poate că amândouă au crezut că le linguşesc, încercând să dovedesc ceva.

— Este *sărbătoare,* Betty! a spus Rebecca, ca şi când nu tocmai îşi petrecuse toată după-amiaza postând articole despre tendinţele ojei şi cele mai noi idei de decorare a casei, ca şi când ar fi fost o zi obişnuită din săptămână. Iar când am spus că voi uita despre chestia cu dulapul şi îţi voi mai acorda o şansă, am vorbit serios. Nu trebuie să rămâi toată noaptea ca să îmi dovedeşti ceva.

Mulţumesc! am spus eu, simţind un fel de amestec ciudat de recunoştinţă că era de treabă şi furie că, în primul rând, mi se înscenase toată chestia

— .Ce, nu trebuie să fii undeva? a întrebat Cleo fals îngrijorată.

Ca şi când ar fi fost sigură că nu am unde să fiu şi să se asigure că şi Rebecca o ştie. Biata, naiva, trista şi demodata Betty din orăşelul Riverdale şi fără prieteni grozavi din Los Angeles de care să vorbească!

Ea *trebuia* să fie cea care-mi înscenase totul. Fără îndoială. Dar era în regulă acum. Deoarece intenţionam s-o dovedesc.

I-am aruncat lui Cleo un zâmbet încrezut.

— Am planuri pentru cină, le-am spus eu, dar partenerul meu are ceva de terminat. Va fi curând aici. Nu este mare lucru. Puteţi să plecaţi, fetelor! încui eu.

Probabil Cleo credea că îmi inventam întâlnirea. Din nou: nu-mi păsa.

— Mulţumesc, Betty! îmi pare rău c-a fost atât de greu să dai de tânăra Lodge! Chiar apreciez articolul pe care l-ai pregătit.

Cel puţin părea că, în sfârşit, eram în graţiile Rebeccăi, în ciuda dramei de peste zi.

— Bineînţeles! Oricând, am spus şi le-am făcut amândurora semn din mână. Să aveţi o vacanţă plăcută!

— Şi tu! a spus Rebecca, în timp ce Cleo a şoptit mai mult neutru, atrăgătoare pe pantofii Charlotte Olympia cu toc tip platformă. (Vezi? Betty din Los Angeles REMARCA *unele* lucruri.)

Mi-am setat cronometrai de pe telefon când au plecat, ca să contorizez zece minute întregi. M-am

gândit că este o perioadă de timp destul de sigură. Odată cu trecerea timpului, m-am plimbat de colo-colo, oprindu-mă aleator ca să îndrept o carte de pe raftul codat în culori sau să răsfir revistele expuse mai ordonat.

Am numărat merele verzi din bolul cu fructe din bucătărie (şase) şi pe cele roşii (trei), iar apoi mi-am petrecut câteva minute întrebându-mă dacă asta era raţia obişnuită pe care o aveam la îndemână sau dacă, pur şi simplu, oamenii le preferau pe cele roşii celor verzi. Apoi am petrecut câteva minute între - bându-mă de ce-mi pierdeam timpul cu întrebarea asta.

Când cronometrai a ţârâit în sfârşit, a fost ca o bombă care mi-a explodat în stomac. Adică într-un sens bun, fie că mă crezi sau nu. Am tresărit şi am oprit alarma, iar liniştea s-a lăsat din nou în birou. Nu auzeam decât sunetul respiraţiei mele.

Toţi anii în care am citit poveştile cu Nancy Drew de parcă erau manuale nu au fost inutili. Mda, nu am avut şansa să umblu pe telefonul lui Cleo. îl păzeşte mai bine decât îşi păstrează majoritatea codurile numerice personale. Dar, mai devreme, când îi fotografiam biroul, reuşisem să prind un lucru, aproape neintenţionat...

Legitimaţia ei.

Atunci, părea aproape inutilă. Minunat, ce urma să fac, să o înregistrez intrând şi ieşind din clădire? Ar fi fost util dacă aş fi încercat să îi înscenez ceva, dar (cel puţin pentru moment) nu ăsta era planul.

Cam după o jumătate de oră, când eram la

biroul meu, mi-a picat fisa - cum să folosesc mai bine legitimaţia.

— Nu uita să te deconectezi când pleci, mi-a spus Rebecca, ui- tându-se cum mă enervam degeaba cu non-articolul despre Ve- ronica Lodge. Altfel, nu vei putea să te înregistrezi de la distanţă şi să termini articolul mai târziu, dacă se ajunge la asta.

— Da, am spus absentă, pe pilot automat, încă hotărâtă să-mi dau seama cum să creez un profil convingător din nimic.

Dar, apoi, am simţit impactul total al cuvintelor ei:

Biroul nostru era format în mare parte din liber- profesio- nişti, angajaţi temporar şi stagiari - oameni care nu erau angajaţi permanent şi care nu aveau un spaţiu personal. Spre deosebire de Rebecca, ea, bineînţeles, avea propriul birou, noi eram obligaţi să ne schimbăm locul la numeroasele mese de scris provizorii împrăştiate prin încăpere. Asta însemna că, pentru a asigura siguranţa datelor noastre, fiecare trebuia să se conecteze la un anume calculator, dacă voia să îl folosească.

Şi codul nostru de acces era imprimat pe legitimaţie.

Aveam legitimaţia lui Cleo, deci, aveam acces la tot istoricul ei de pe internet de la *Hello Giggles.*

Era politicos? Nu prea. Dar schimbarea de situaţie este un joc cinstit.

Mi-am verificat telefonul: 5.20 p.m. Brad avea să ajungă în curând, dar eu puteam să mă mişc

repede. A fost nevoie să apăs doar câteva taste ca să accesez profilul lui Cleo. BUNĂ! m-a întâmpinat ecranul ei.

(Acum, că mă gândeam la asta, era cea mai călduroasă primire de când începusem să lucrez la *Hello Giggles.* Cât de penibil era?)

Fişierele ei erau vraişte - un amestec de idei pentru articole şi încercări despre care ştiam de la şedinţa editorială că nu se deranjase niciodată să le pomenească. Spaţiul de lucru afişa o altă imagine, nu a fetei calme şi mieroase pe care mi-o închipuiam. Această Cleo era o scriitoare aspirantă frustrată, blocată în spatele biroului de la recepţie tot aşa cum eram eu blocată la îndosariere.

De fapt, în alt univers, ar fi trebuit să fim prietene. Am fi putut fi aliate. Dar unii oameni nu sunt făcuţi aşa. Dacă ăsta ar fi fost un reality show, Cleo ar fi fost cea care să spună că nu a venit aici să îşi facă prieteni.

Ceea ce era în regulă. Nu de asta venise. Păcat de ea!

Dacă fişierele ei cu documente îmi spuneau că este o scriitoare frustrată, e-mailurile îmi ziceau că aspiră să urce pe scara socială, dar fără succes. îi trimisese atât de multe e-mailuri Re- beccăi despre un viitor eveniment pentru... Toni Morrison!

Cleo avea idei bune pentru eveniment: cunoştea un furnizor care le-ar fi oferit preţuri corecte, ţinea legătura cu proprietarii spaţiului în care se organiza evenimentul şi avea o relaţie profesionistă cu editorul lui Toni Morrison şi publicista ei. Uram

s-o recunosc, dar se ocupa de organizare ca o profesionistă.

(Vreau să spun, *chiar* uram să recunosc asta. Părea că eu ar fi trebuit să ratez evenimentul ăsta.)

Dar apoi, la zece e-mailuri mai jos, într-un subiect adresat mai multor persoane din conducere, am văzut mesajul:

Betty Cooper să fie repartizată ca însoţitoare a domnişoarei Morrison la eveniment?

Scris de însăşi Rebecca. Am clipit şi am mai citit propoziţia de trei ori - o dată cu voce tare, ca să fiu sigură.

Se pare că Rebecca mă observase, cumva, chiar dacă până astăzi nu dăduse de înţeles. Văzuse cât de mult mă interesează procesul editorial ŞI observase că mai mereu aveam un roman de-al lui Toni Morrison sub braţ.

Scor l-0 pentru optimista din orăşelul neînsemnat, am gândit eu, satisfăcută.

Ei bine, acum ştiam de ce mă dispreţuia Cleo atât de mult. Păcat pentru ea. într-un fel, o compătimeam (dar nu *atât* de mult, având în vedere cât de urât se purtase cu mine toată ziua din cauza unui lucru cu care n-aveam nicio legătură, de la bun început. Sunt Betty Cooper, vecina cea drăguţă, nu Betty Cooper, sfânta). Cleo era dezgustătoare, sigur, îmi era greu să rămân supărată pe ea când, brusc, ştiam că urma să primesc cea mai mare şansă - şi o ocazie să lucrez cu idolul meu literar!

M-am deconectat din profilul lui Cleo şi am scos

telefonul ca să îi trimit un mesaj lui Polly. Ştiam că avea să fie încântată pentru mine. Dar, înainte să-i pot da vestea, s-a auzit soneria de la intrare. Brad era aici. Prin uşa de sticlă, vedeam că ţinea un buchet de bujori, preferaţii mei. Văzându-l, am zâmbit larg. Betty din Los Angeles avea succes azi.

Am presupus că Polly putea să mai aştepte câteva minute.

L-am lăsat pe Brad să intre şi l-am îmbrăţişat impulsiv, încă uşor ameţită în urma veştii despre Toni Morrison. Nu a protestat, dar s-a retras după un minut, râzând.

— Ai o zi bună? m-a întrebat el.

— Am *cea mai bună* zi! l-am asigurat eu. Ei bine, nu cea mai bună zi, m-am corectat. Au fost unele momente. Dar totul este bine când se termină cu bine. Şi totul se termină destul de bine.

L-am măsurat apreciativ din priviri.

— îmi place cum sună, a spus el. Deci, ce se întâmplă?

L-am luat de încheietura mâinii şi l-am condus către biroul
la care lucrasem toată ziua.

— Ei bine, ştii că muream de nerăbdare să scriu cu adevărat.

— Ştiu, dar nu că mureai literalmente.

Am ridicat o sprânceană.

— Nu trebuie să corectezi un scriitor în privinţa folosirii corecte a cuvintelor „literal” şi „figurativ”.

— Eoloseai cuvântul „literalmente” în mod figurativ, a spus şi mi-a aruncat un zâmbet atât de adormit, încât am râs şi l-am sărutat. Betty care are o zi bună este amuzantă, a continuat şi m-a sărutat la rândul lui.

— Bine, oricum. *în orice caz,* din întâmplare, am găsit-o astăzi pe Rebecca uitându-se la nişte mostre de decoraţiuni interioare şi, după ce am vorbit puţin, mi-a oferit şansa să scriu un articol despre asta.

— Despre tapetul temporar? a presupus el.

— într-un fel. Şi tu? Faptul că ştii te face să fii un locuitor atât de tipic pentru Los Angeles.

— Consider că este un compliment. în orice caz, arată-mi articolul!

— Nu! Vreau să spun, îţi voi arăta - pot, dar ideea este următoarea: cui îi pasă de un articol stupid despre tendinţele din decoraţiunile interioare? Deoarece chestia e că, după ce l-am scris, mi-a dat o sarcină mai importantă - să creionez un profil, pe bune!

— Uau! Al cui?

M-am strâmbat.

— Al unei persoane importante din New York, pe nume Veronica Lodge. Sincer, nu am auzit niciodată de ea.

El a ridicat din sprâncene.

— Veronica Lodge? Nu cumva este foarte bună prietenă cu Zendaya sau aşa ceva? Nu făceau scufundări în Tulum împreună în vacanţa de primăvară?

I-am aruncat o privire.

— Repet: eşti un cetăţean tipic pentru Los Angeles. Dar, recunosc - mă bucur că numele îţi spune ceva. Adică e doar un articol prost, o bârfă, dar...

— Dar este exact genul de tabloid pe care îl citesc oamenii, a terminat el.

— Exact!

— Deci pot să-l văd?

— Da. Dar trebuie să-mi promiţi că nu vei fi răutăcios.

— Când am fost eu răutăcios? a precizat el.

— Ai dreptate. Mi-am muşcat buza. Sunt pur şi simplu agitată pentru că, ei bine... pe lângă faptul că este primul meu articol important, a fost şi unul dificil. Mi-a fost imposibil să dau de ea. Deci, de fapt, am fost nevoită să-l scriu din bucăţi.

— Sunt sigur că este extraordinar, a spus el, luând un scaun şi punându-l în faţa monitorului. Acum: să mai lăsăm vorba şi să citim!

— îh, am făcut tremurând. Bine.

M-am conectat la sistem şi mi-am găsit calea spre baza de date unde erau îndosariate articolele. *Clic, clic, clic.*

Am simţit un gol în stomac. Picioarele mi s-au înmuiat. Gâtul mi s-a uscat.

— Care este, Betty? a întrebat Brad confuz, dar vioi.

Mi-am auzit sângele în urechi ca pe nişte valuri înspumate.

— Betty? a întrebat Brad din nou, mai puţin

sigur acum.

Am vorbit încet şi încordat, controlându-mi furia cumplită.

— Nu este acolo, am spus eu, încleştându-mi pumnii şi ignorând durerea din palme.

Brad s-a îndreptat pe scaun.

— Nu, e o nebunie! Bineînţeles că este acolo. Unde ar fi putut să dispară?

Am închis ochii.

— A fost şters.

— *Ce?* De ce? De cine?

Brad s-a apropiat, practic atingând monitorul cu nasul, ca şi când ar fi putut face fişierul să reapară doar prin forţa voinţei.

— Asta e... Betty, e foarte aiurea. Eşti *sigură* că a dispărut?

Ca răspuns, m-am aplecat peste tastatură, am extins baza de
date ca să-mi arate toate fişierele şi am tastat titlul articolului.

Bineînţeles, nu a apărut niciun rezultat.

— Cine ar face asta? a întrebat intrigat Brad.

L-am ignorat, bătăile din pieptul meu devenind mai intense când m-am uitat la fişierele personale, căutând cu disperare o copie a articolului.

în mod evident, nu exista.

în mod evident, mă entuziasmasem atât de prosteşte pentru că-mi trimiteam primul articol, încât şterseseм originalul imediat după salvarea fişierului. Nu luasem niciodată în calcul că *propria colegă mă sabota.*

Am scos un strigăt înăbuşit şi am lovit cu pumnii în birou. Brad a tresărit, dar nu mi-a păsat. Furia, întunericul - erau întemeiate şi, mai mult decât atât, făceau parte din mine. Poate că era mai bine să mă vadă astfel acum, mai curând decât mai târziu. Dacă fugea, asta era! Oricum restul se ducea naibii.

Câte minute trecuseră de când intrase pe uşă cu bujorii ăia? De când crezusem că asta este una dintre cele mai bune zile din Los Angeles de până acum? Nici măcar 20 de minute. Nici măcar 15. Totul se dăduse peste cap.

Brad a pus o mână pe braţul meu. Cu blândeţe, dar într-un fel care m-a făcut să mă simt ca un cal fricos pe care încerca prudent să îl calmeze.

— Este în regulă, Betty, a spus el. Este de rahat, orice s-a întâmplat...

— Articolul a fost şters.

— Orice s-a întâmplat, a repetat el, eşti o scriitoare şi eşti o profesionistă. Poţi să-ndrepţi lucrurile. Poţi să-l scrii din nou. Cuvintele sunt încă acolo - la urma urmei, vin din creierul tău.

Mi-a atins uşor fruntea, încercând să fie tandru, dar m-am îndepărtat.

— Sunt încă acolo? Vreau să spun, probabil! Dar nu ştii cât de greu mi-a fost să scriu cuvintele alea prima dată! Am urmă- rit-o pe fata asta toată ziua! Şi fie că vrei sau nu să crezi, cineva din birou m-a sabotat. Deci, nu doar că articolul a dispărut, dar am o... ce? O *inamică*? Ce este asta, o revistă de benzi desenate sau o poveste cu supereroi?

— Partea bună e..., a replicat el.

Se străduia atât de mult!

— Partea bună e că ar trebui să fii un supererou atotputernic ca să fi atras un inamic atât de malefic.

Am oftat şi mi-am încrucişat braţele la piept.

— E o chestie cam forţată ca să fie o parte bună.

M-am aşezat pe scaun lângă el şi m-am rotit astfel încât să fim faţă în faţă.

— Deci, ce-ar fi dacă am amâna cina? Ca să pot rescrie articolul. Eu doar... este o ocazie atât de mare şi chiar nu vreau să o dezamăgesc pe Rebecca.

Printre alte lucruri, la urma urmei, trebuia să mă gândesc la evenimentul lui Toni Morrison.

— Putem s-o transformăm într-o cină de lucru, a propus el. Am să cumpăr nişte pizza.

Era atât de drăguţ că aproape m-am topit.

— Şi-ai să stai pur şi simplu pe aici cât scriu? Nu-i deloc distractiv pentru tine.

El şi-a ridicat telefonul.

— Am jocul Două Puncte. Şi Netflix. Mă descurc.

Mi-am atins fruntea de a lui.

— *Eşti* bun. Cel mai bun. Şi-am să mă revanşez faţă de tine.

El a ridicat o sprânceană spre mine, tachinându-mă.

— îmi place cum sună!

— Nu fi scârbos! Am fluturat un deget spre el.

Ei bine, poate *un strop* de indecenţă este în regulă.

Având în vedere că acum concura pentru cea mai grozavă întâlnire.

Propunerea lui a fost suficientă să mă facă să uit un anumit vecin roşcat, aflat la cinci mii de kilometri distanţă.

(Sau simplul fapt că mă gândeam însemna că *nu uitasem*? în orice caz, acum nu mă interesa povestea aia.)

Telefonul a bâzâit şi m-am uitat la mesajul primit.

Şi, aşa, sângele mi s-a răcit din nou.

Răsturnare de situaţie. Presupun că era genul ăla de zi. Una în care totul putea să se schimbe. într-o clipă.

— Betty? Iar faci faţa aia de Hulk. Ce se întâmplă?

M-am întors spre Brad.

— Era Rebecca, i-am spus eu, chinuindu-mă să-mi păstrez vocea egală. Nu trebuie să rescriu articolul. Putem să ieşim să mâncăm, la urma urmei.

El şi-a înclinat capul, aşteptând o explicaţie.

— Şi totuşi, cumva nu pare că este vestea bună pe care o aşteptai?

— Nu trebuie să rescriu articolul, i-am explicat atât de calmă şi reţinută, încât organele îmi tremurau, deoarece a fost anulat. Nu îl publică. Nu vor un articol despre Veronica Lodge acum, la urma urmei. A fost dat la o parte de ceva mai important.

Ceva mai important despre care nu aveam să

scriu.

— Oh, Betty, asta chiar e de rahat! a spus Brad şi şi-a întins un braţ ca să mă consoleze. Dar o parte bună tot există - ai scris articolul ăla despre tapet, şi presupun că şefa ta este gata să înceapă să te vadă ca pe o scriitoare...

— NU MĂ LUA CU „PARTEA BUNĂ”! am ţipat ca o sălbatică, atât de tare încât m-am speriat singură.

Brad mi-a aruncat o privire şi s-a retras un pic, fapt care doar m-a înfuriat mai mult.

— *La naiba!*

Am lovit din nou cu pumnii în birou, simţind cum îmi crapă telefonul în mâini.

— *Rahat!*

Am aruncat telefonul prin cameră cu toată forţa, văzându-l cum se izbeşte de fereastră şi ricoşează pe podea.

— Betty.

Brad mi-a vorbit din nou cu blândeţe şi m-a luat de mână, de cea care izbise telefonul.

— Sângerezi.

Mi-am coborât privirea. *Sângeram,* firicelele de un roşu intens formau adevărate hărţi rutiere de-a lungul palmei mele şi picurau pe birou într-o pată macabră.

— Este o trusă de prim ajutor în sala de recreere, am spus eu amorţită.

Brad a părut să şovăie.

— Eşti sigură? Pare că ai nevoie de vreo două copci. Poate că ar trebui să mergem la urgenţe, doar ca să fim siguri.

— Este *în regulă.*

Aparent, am insistat destul încât nu s-a deranjat să-mi mai sugereze o dată. S-a ridicat în picioare, probabil ca să caute trusa de prim ajutor. Dar, mai întâi, mi-a luat telefonul de unde aterizase în partea cealaltă a camerei.

— Mai ai un mesaj, a spus el, uitându-se la telefon. De la sora ta. Pot să... ţi-l citesc?

— Cum vrei, i-am răspuns, prea epuizată să mă gândesc la asta. Toată ziua ne-am trimis mesaje. Am s-o sun mâine.

Ziua de azi nu fusese decât un şir rapid de suişuri şi cobo- râşuri, drama ridicolă depăşindu-mi imaginaţia. Aşadar, Polly putea să mai aştepte, indiferent ce ar fi avut de zis.

Orice ar fi fost, cu siguranţă putea să mai aştepte o zi.

C

Blossom:
Băiatul nu cooperează. Am nevoie să îl duci pe Jason la Whyte Wyrm în seara asta.

[Număr necunoscut]:
Se rezolvă... Va costa un pic mai mult.

C

Blossom: A fost vreodată onorariul tău o problemă? Fă-o odată!

[Număr necunoscut]:
Am un ultim pachet pentru tine. Ne vedem la Whyte Wyrm în 30 de minute.

Jason:
Am livrat primul pachet şi-am luat maşina. De ce să livrez mai multe?

[Număr necunoscut]:
Ne vedem la Whyte Wyrm în 30 de minute. Se întâmplă ceva, încă nu ştiu ce. Fii pregătit.

Joaquin [temporar]:

Jason:
Un ultim comision pentru Şerpi. Apoi, totul va reveni la normal.

Polly:
Nu! îmi doresc să se fi terminat totul. Promite-mi c-ai să ai grijă! Ne vedem curând. Te iubesc atât de mult!

Jason:

Totul se va termina mai repede decât crezi. Voi fi atent. Vă iubesc pe amândoi - pe tine şi pe copil!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

JUGHMP

Pe ecran, o navă-mamă extraterestră cu o masă cât o pătrime din cea a Lunii tocmai intrase pe orbita Pământului. După cum ţi-ai putea imagina, publicul obişnuit nu era chiar încântat. Pe de o parte, pentru observatorul obişnuit şi raţional, avea sens. Dar numai obişnuit şi raţional nu prea eram atunci.

Tatăl meu. Regele Şerpilor. Nu era de mirare că mama plecase, nu era de mirare că el bea... şi nu era de mirare că Fred Andrews fusese nevoit să-l concedieze.

Nu sunt idiot. Ştiu că tot ce i s-a întâmplat tatei a fost *din cauza* lui. Din cauza alegerilor şi a comportamentului său. Nu era o victimă nevinovată.

Nu, nu era nevinovat. Dar era tatăl meu şi, în ciuda tuturor porcăriilor, încă îl iubeam.

Aşadar, înţelegi de ce acum ideea unei invazii extraterestre în desfăşurare mi se părea într-un fel atrăgătoare. Era cu siguranţă o posibilă îmbunătăţire a situaţiei mele prezente.

Mă ascundeam în camera de proiecţie, nedorindu-mi să fiu nevoit

să interacţionez cu oamenii, dar, pentru prima dată,

spaţiul mic şi înghesuit părea de fapt la fel de mic şi înghesuit pe cât era. Aşa că am ieşit să iau o gură de aer, doar ca să mi se amintească imediat de ce mă străduiesc din răsputeri să evit oamenii pe cât de mult posibil.

Parcarea era aglomerată. *Ziua Independenţei* nu era cine ştie ce mare atracţie, nici măcar ironic vorbind, dar, pe de altă parte, viaţa de noapte din Riverdale nu avea o tonă de alte opţiuni. „Ajunul *Zilei Independenţei*" la Twilight era un fel de tradiţie, ca siropul de arţar sau poveştile din jurul focului de tabără despre Sweetie, şarpele monstru din Sweetwater.

Unii oameni păreau să se distreze cu adevărat - în partea din faţă a parcării, vedeam maşina în care erau Moose şi Midge, cu Kevin Keller pe bancheta din spate. Presupun că nu-i deranja a cincea roată la căruţă. Ei râdeau şi aruncau pop-corn spre ecran, ori de câte ori era vreo scenă de prost gust, ceea ce se întâmpla cam la fiecare patru secunde. Ştiam că trebuia să curăţ mizeria, dar măcar unii oameni se simţeau bine.

Totuşi, lângă tejgheaua cu gustări se formase un mic grup. Josie, Val şi Melody erau împreună, cu diademele cu urechi de pisică şi tricouri cu mâneci suflecate. Josie le pasa telefonul unor băgătoare de seamă, una dintre ele fiind Cheryl Blossom.

— E un tatuaj nou? Nu cumva arta corporală este rebeliunea secolului trecut? spunea Cheryl.

Spre meritul ei, Josie doar şi-a dat ochii peste cap. Nu am înţeles niciodată de ce sunt prietene,

dar, cumva, părea să funcţioneze.

— Râzi cât vrei, Cheryl, dar este o chestie de-a noastră. Noi, The Pussycats, chefuim în seara dinaintea spectacolului. Uneori asta include arta corporală, iar Val a găsit desenul ăsta extraordinar cu care-am fost toate de acord.

— Ce este, un fel de simbol chinezesc pentru „miau”? a spus Cheryl sarcastic.

— Invidia este urâtă, dragă! i-a răspuns Josie.

— Deci, care e restul planului? întreba timidă Ethel Muggs.

— Informaţiile secrete sunt o parte, i-a spus Josie. Dar, ştii tu, ne place să facem zarvă. Şi să trimitem mesaje descurajante celor care cântă în deschiderea spectacolului nostru ca să *ştie* că îi vom alunga de pe scenă.

— Ca ultima dată, când am desenat uşa spaţiului de repetiţii..., a început Melody, înainte ca Josie să o facă să tacă în- cruntându-se la ea.

— Şi mai ţii minte când m-ai provocat la o cursă de viteză? a spus Reggie, alăturându-se discuţiei.

— Şi am câştigat, a rânjit Josie.

— Vrei să o facem din nou? a întrebat el.

— Deja ai pierdut o dată, a spus Josie. Nu-mi stă în fire să repet lucrurile de pomană.

Chipul lui Reggie a devenit dur.

— Ştii, mi-am rupt spatele pentru tine toată ziua, încercând să organizez un spectacol - unul bun! E o ocazie mai bună decât orice-ţi va oferi orăşelul ăsta de rahat. Iar tu nu-mi eşti deloc

recunoscătoare!

— Nu-ţi datorez nimic, Mantie! a spus Josie, înaintând. Cu siguranţă nu recunoştinţă pentru ceva ce nu ţi-am cerut niciodată să faci. De câte ori trebuie să îţi spun? Nu avem nevoie de un impresar.

— încetează odată, Reggie! a spus Val, mai nervoasă decât Josie. Este evident că o faci doar pentru că ai sentimente pentru Josie.

— Sentimente pentru Josie? Despre ce vorbeşti?

— Haide! a spus Val, tot mai amabilă decât aş fi fost eu în privinţa asta. Nu am uitat momentul în care ai minţit că suferi de o boală terminală, doar ca Josie să meargă cu tine la bal în gimnaziu.

— Eram în clasa a şasea! a răbufnit Reggie. Şi chestia cu Josie a fost doar o mică parte. Am vrut să văd cât de mult pot să vă păcălesc. Şi, apropo - răspunsul a fost „destul de mult”. Nu Ethel a creat o pagină de internet pentru donaţii, ca să adune bani pentru „tratamentele” mele? a spus el şi a rânjit la Ethel, care a roşit şi s-a făcut mică.

— Doar un sociopat ar face aşa ceva doar ca să se distreze! a comentat Josie. Chiar e vreo surpriză imensă că nu aş vrea să-mi fii impresar *sau* iubit?

Reggie şi-a încleştat maxilarul. Nu credeam că ar fi lovit o fată, dar, după felul în care se uita, nu eram sigur. Oricât aş fi vrut să nu mă implic, nu am putut să tac.

— Haide, Reggie! am spus eu. Oamenii au venit doar pentru film. Relaxează-te! Nu trebuie să o iei

răzna cu Josie pentru că vrea să se descurce singură.

— Taci din gură, ciudatule! a strigat el. Cine naiba te-a întrebat?

Nimeni. Nu m-a întrebat nimeni. Şi, totuşi, sunt lacom după pedepse, am gândit eu, îndepărtându-mă de grup.

Cheryl a ridicat mâna.

— Reggie, fetele nu au timp pentru aşa ceva! Dar, crezi sau nu, mica melodramă nu este centrul universului meu în seara asta. Chiar în clipa asta, în altă parte, se desfăşoară nişte momente cruciale care au nevoie de atenţia mea. Deci - s-a întors spre Josie - dragi prieteni - i-a aruncat o privire lui Reggie - colegi de clasă, va trebui să mă scuzaţi acum. Trebuie să fiu în altă parte.

Ea a trecut pe lângă mulţime, cizmele roşii de firmă tăind o brazdă ca un avertisment. în mod intenţionat, a intrat direct în Polly Cooper, care aştepta la rând pentru floricele cu câteva dintre prietenele ei majorete.

— Dispari, diavoliţo! a şuierat Cheryl. Jay-Jay a scăpat, în sfârşit, de tine, şi cred că noi, restul, meritǎm acelaşi privilegiu.

Polly doar a scuturat din cap.

— Am să-i mai dau lui Betty o ultimă şansă, le-a spus prietenelor ei şi s-a mutat într-un colţ mai liniştit, departe de ecran. Nu-ţi face griji pentru mine şi Jason! i-a spus lui Cheryl când s-a îndepărtat.

— Nu te teme, nu-mi fac! i-a strigat Cheryl, iritată.

Fără să mai aibă asupra cui să-şi concentreze mânia, s-a întors spre mine.

— Nu ai un pod pe sub care să scânceşti, trolule? s-a răstit ea la mine.

Am ignorat-o, gândindu-mă că este momentul să mă întorc în „comoda” mea cabină de proiecţie. Exista un motiv pentru care adoptasem atitudinea asta de „răzvrătit”, chiar dacă uneori îl uitam.

Totuşi, când am dat să plec, Reggie m-a apucat brusc de umăr şi m-a tras.

— Domnişoara vorbeşte cu tine, ciudatule! a spus el.

— Mulţumesc, dar nu-mi trebuie un traducător, i-am spus eu. Cu atât mai puţin un idiot care abia se descurcă în limba engleză.

— Nu-mi vorbi aşa! a mormăit Reggie.

M-a împins atât de puternic, încât am intrat în tejgheaua cu gustări. într-o clipă, s-a născut un val de reacţii - oamenii au început să strige, spiritele se încingeau chiar înainte ca lumea să o ia razna cu totul -, dar, imediat, lacheii lui din echipa Bulldogs l-au tras înapoi.

— Nu merită, a spus unul dintre ei, referindu-se la mine - *eu* nu meritam.

Nu am fost ofensat.

— Ai noroc, Jones! a strigat Reggie, când mi-am revenit şi m-am întors în sala de proiecţie.

Mda. Sunt norocos.

Exact aşa m-aş fi descris.

în sala de proiecţie era un telefon, un model vechi cu disc, despre care nu ai fi crezut că funcţionează, dar funcţiona. Nu trebuia să îl folosim decât dacă era o urgenţă, dar, cu toate că nu era *de fapt, teoretic vorbind,* o urgenţă, brusc mi s-a părut că întreaga mea lume făcea implozie.

Am format încet numărul. îl ştiam pe de rost, chiar dacă era unul destul de nou. A sunat parcă o veşnicie. Eram pe cale să închid, când am auzit *clinchetul* de răspuns din celălalt capăt al firului. *Clinchetul* din clipa aia mi s-a părut un colac de salvare.

— Alo?

Vocea lui Jellybean mi s-a părut diferită - mai profundă şi mai matură, chiar dacă, bineînţeles, nu era plecată de suficient de mult timp încât să fie cazul. Totuşi, vocea parcă mi s-a frânt când am vorbit şi m-am chinuit să o controlez, să fiu calm.

— Salut! am spus, şovăitor. Eu sunt.

— Jughead!

A părut atât de fericită să mă audă, încât aproape a compensat muntele de rahat care-ncepuse s-alunece spre mine din secunda în care mă trezisem în dimineaţa asta.

— Ce mai faci?

— Sunt... bine, m-am forţat să mint, fiindcă nu trebuia ca ea să-mi cunoască toată situaţia. Ce se întâmplă în Toledo, Jellybean?

— Acum sunt doar JB, a spus ea, indignată. Jellybean este *atât* de imatur.

Am zâmbit în sinea mea.

— Serios?

— Mama nu este acasă, a spus ea brusc. Asta dacă voiai să o întrebi ceva anume. Dar poţi să-mi zici mie! a mai adăugat. Mă pricep să transmit mesaje.

Ţi-e dor de mine? Vii acasă? Pot veni la tine? Ce ar trebui să fac în privinţa tatei?

Cum am să mă descurc?

Nu, nu voiam să o întreb nimic anume pe mama. N-avea cum şi nu putea să rezolve asta în locul meu. Dacă ar fi putut, m-ar fi luat cu ea când a plecat.

— Povesteşte-mi despre prietenii pe care ţi-i faci, *JBl* am spus eu.

M-am rezemat pe scaunul şubred din cameră şi am as- cultat-o vorbind, flecărind şi dându-mi multe detalii, aşa cum fac copiii. Cât a vorbit, m-am uitat atent prin sala de proiecţie - la podea, la prize, la ce fel de mobilier ar putea fi dat într-o parte ca să fac loc pentru un sac de dormit... dacă ar fi fost necesar.

Ar fi putut funcţiona, am decis eu. Trebuia să funcţioneze.

Aveam de gând să-mi fac un bagaj şi să-l aduc mai târziu în seara asta, după film, imediat ce se elibera locul. Mă îndoiam că m-ar fi găsit careva.

Ca să o facă, ar fi trebuit mai întâi să-mi acorde atenţie.

— Mă asculţi, Juggie?

— Da, JB, am asigurat-o eu. Vorbeşte-n

continuare!

De la: CBlossom@MapleFarm.net
Pentru: HLodge@LodgeIndustries.net
Re: fără subiect

Draga mea, după tot acest timp, mă întristează să te avertizez că soţului tău i-a sosit vremea. Mi-am permis să includ un link spre povestea pe care *Times o* va publica în câteva clipe.De la: HLodge@LodgeIndustries.net Pentru: CBlossom@MapleFarm.net
Re: Fără subiect

Compasiunea ta este observată cum se cuvine, Clifford. La fel şi loialitatea ta - sau lipsa ei, ar trebui să spun. Să nu faci niciodată greşeala să crezi că acesta e sfârşitul. Şi nu ne subestima pe mine sau pe soţul meu.Pleci de acasă un timp?

Vino la noi acasă!

Permite-ne să te răsfăţăm cu stil la

. 77tc ./'a/t/troo/c.

Cunoscut pentru serviciile impecabile, decorul atemporal şi atenţia la detalu, Pembrooke este unul dintre hotelurile ospitaliere de tip boutique dm districtul Rockland.

Avem o varietate de pachete de rezervări ca să ne asigurăm că veţi găsi camera optimă pentru şederea dumneavoastră extinsă. Camerele noastre vă oferă spaţiu, facilităţi şi, mult mai important, o notă personală.

Ca să aflaţi mai multe, accesaţi pur şi simplu secţiunea solicitaţi informaţu şi un specialist în rezervări vă va contacta în curând ca să vă ajute.

NUMELE SOLICITANTULUI: Hermione Lodge

DATA ESTIMATĂ A SOSIRII: CÂT DE CURÂND POSIBIL

VmONUCA

Spre consternarea (şi întristarea) mea absolută, prostia de la Barneys a reuşit să-mi ocupe toată după-amiaza. După ce am fost escortată într-o cămară a osândei, al cărei stil era potrivit unei camere secrete de tortură, nu mai puţin de trei gărzi de securitate diferite şi un şef (Tamsin - care, trebuie să spun, nu a devenit mai plăcută cu timpul) au tăbărât asupra mea ca lăcustele. A fost incredibil - m-au tratat ca pe un infractor de rând când, în mod amuzant, cel mai rău lucru pe care-l făcusem de la sosirea în magazin fusese *să vreau să cumpăr câte ceva cu bani.*

Sincer, te-ai întreba cum îi tratau pe infractorii adevăraţi!

în orice caz, a trecut cam o oră în care m-au mustrat pentru aşa-zisa „atitudine” pe care o adoptasem faţă de angajaţi, şi presupun că a durat mai mult decât ar fi trebuit deoarece, aparent, nu eram destul de chinuită de remuşcări.

(Fireşte că nu eram destul de chinuită de remuşcări! Nu aveam pentru ce să mă scuz! Şi nu sunt genul de persoană care se lasă uşor intimidată.)în sfârşit, am presupus eu, Tamsin s-a săturat de micul ei joc de putere (poate ceva cu adevărat important s-a întâmplat pe undeva prin magazin, pentru prima dată?) şi au catadicsit să mă lase să plec. I-am asigurat că vor avea de-a face cu avocaţii tatălui meu, iar ei au râs.

Nu-mi aduc aminte când am mai fost atât de jalnic deservită.

Am insistat să cumpăr rochia mov de mătase - nu că meritau să primească vreo parte din banii câştigaţi cu greu de familia mea, dar în momentul ăsta mi se părea că trebuia să mă aleg cu *ceva* pozitiv din toată experienţa asta îngrozitoare. Fusesem deja nevoită să trimit un mesaj revistei *Vogue* şi să anunţ că nu aveam cum să ajung cu recuzita.

(Trebuie să spun că oamenii au fost ciudat de înţelegători în privinţa asta.)

Şi ăsta ar fi trebuit să fie sfârşitul.

Doar că nu a fost.

— îmi pare rău, domnişoară Lodge, dar cârdul a fost respins, mi-a spus vânzătoarea când a încercat să efectueze plata, ţinându-mi cârdul negru American Excess de un colţ, ca şi când ar fi fost contagios sau acoperit cu otravă.

— E imposibil!

Cârdul ăla avea o limită de credit cu şase cifre şi nici măcar *eu* nu cheltuisem atât luna asta.

— încearcă-l din nou.

Şi-a dat ochii peste cap şi a trecut agresiv cârdul prin POS, ca şi când toată situaţia ar fi fost un spectacol pentru mine. Casa a scos un mic ţiuit de protest şi ea mi-a rânjit.

— Respins.

— în mod sigur e ceva în neregulă, am izbucnit eu, luându-i cârdul.

în schimb, i-am dat cârdul Vista, iar apoi pe cel MasterClass.

Bip. Bip. Rânjet. Rânjet.

— *îmi pare rău, domnişoară Lodge!*

— Sunt sigură că îţi pare rău, am şoptit eu, adunându-mi cârdurile şi îndesând totul în geanta mea Louis Vuitton.

— Când mă întorc - *dacă* mă întorc - îţi va părea foarte rău pentru că te-ai purtat urât cu mine.

— Să ai o zi bună, a spus ea indiferentă.

Aşadar, să mă trezesc ajungând acasă chiar la timp ca să-mi fac o uşor întârziată intrare dramatică la propria petrecere, cea la a cărei organizare îmi dorisem să contribui, a fost cel mai neaşteptat lucru. Bineînţeles, îi trimisesem un mesaj mamei ca să o anunţ că întârziam, dar nu îmi răspunsese. Asta-mi spunea că este foarte supărată. Telefonul mi-a rămas şi fără baterie după ce i-am trimis mesajul, deci nu am putut să iau un Uber sau Lyft şi nici n-am vrut să risc să mi se refuze cărţile de credit într-un taxi galben. Am fost nevoită *să merg*

pe jos spre casă şi nici nu am avut şansa să citesc ziarul *Post.*

Nigel, de la poarta de intrare, a dat încordat din cap - politicos, însă doar cât a fost nevoie. Complet indispusă, am mers cât de mândră am putut spre clădirea noastră. André din hol fusese înlocuit de Christopher, deoarece fusesem reţinută la Barneys *tot atât timp cât dura tura lui.*

— Bună! i-am spus eu, încercând să par mai fericită decât mă simţeam. întârzii voit la propria petrecere - ştiu, e strigător la cer! Crezi că pot scăpa pretinzând că îmi place să am o intrare dramatică?

— Bineînţeles, domnişoară Lodge! a spus Christopher, fixând cu privirea un punct vag de pe biroul lui.

— Am glumit, i-am zis eu, simţind din nou cum mă furnică pielea.

— Bineînţeles, domnişoară Lodge, a rostit el, complet monoton. Ha!

A fost cea mai înfiorătoare încercare de a râde pe care o auzisem în afara unui film de Stanley Kubrick.

Spre stânga, am văzut-o pe Nicola Mavis, care locuia la etajul de sub noi, luându-şi corespondenţa. Era îmbrăcată cu o fustă pantalon de mătase, dar obişnuită, şi era desculţă, ceea ce mi s-a părut ciudat având în vedere că, de obicei, venea la petrecerile noastre.

— Ne vedem în scurt timp? am întrebat-o eu.

Aparent am speriat-o, deoarece a tresărit. S-a

întors spre mine.

— Oh! a spus ea. Veronica. Eu... încă nu am urcat acolo.

— Este în regulă, am zâmbit eu. Nici eu. Putem să ne-aco- perim una pe cealaltă.

Glumeam, evident, dar răspunsul ei a fost forţat.

— Da, a spus ea. Voi urca în curând.

Dar nu a părut prea convingătoare.

Am luat liftul până la apartamentul nostru luxos de la ultimul etaj, foarte îngrijorată de ce naiba m-ar fi aşteptat odată ajunsă acolo.

Primul lucru pe care l-am observat când uşile lambrisate ale liftului s-au deschis a fost o linişte ciudată. Angajasem un trio de jazz şi da, teoretic, ei trebuiau să fie discreţi ca să se audă conversaţiile, în surdină şi calm, dar ăsta nu era *calm.* Nu era *nimic.*

De fapt, când am înaintat cu inima bătându-mi repede în gât, întregul hol mi s-a părut suspendat, ca într-un desen animat. Aerul era greu, dens şi deloc vesel, aşa cum te-ai fi aşteptat la o mare petrecere. Invitaţii erau aici, adunaţi - era şi una dintre moştenitoarele Vanderbilt, într-o rochie cu corset Gabbana, pe care abia reuşise să o îmbrace, biata de ea -, dar erau tăcuţi, ca şi când toţi şi-ar fi ţinut respiraţia.

Ţelul meu era să mă furişez prin bucătărie şi pe holul din spate spre camerele servitorilor, de unde m-aş fi putut strecura neobservată în dormitor, ca

să mă schimb repede. Dar nu aşa s-a întâmplat.

— *M'hija!*

Era tatăl meu, a cărui voce răsuna fără să trădeze niciunul dintre tonurile ciudate ale spaţiului.

— Vino aici, te rog!

Mă chema din biroul lui.

— Bineînţeles, tăticule!

Am mers uşor, ca şi când prin cameră s-ar fi aflat capcane, din motive pe care nici eu nu prea mi le puteam explica. Da, invitaţii erau aici, adunaţi, dar nemişcaţi, şocaţi şi îngheţaţi, aproape ca dioramele de la muzeu - aici era unul care ţinea strâns în mână un pahar de Sancerre cu încordarea unui atlet olimpic; acolo era un rulou cu homar atârnat pe jumătate între farfurie şi gura deschisă, ca şi când invitatul şi-ar fi uitat planul iniţial de a-l mânca. Era prezent şi trioul de jazz, adunat ca întotdeauna lângă şemineu, uşile vitrate fiind deschise spre aerul verii. Dar instrumentele lor stăteau nemişcate.

Şi servitorii erau înghesuiţi ca nişte manechine, aliniaţi lângă zidul îndepărtat al holului, în cămăşi albe şi pantaloni negri precum cea mai pasivă şi elegantă armată din lume.

Toţi din apartament m-au privit când m-am îndreptat spre biroul tatălui meu. Acolo se aflau Cam, Nick şi Annie - cu feţe enigmatice, afişând expresii similare pe care nu am putut să le înţeleg în momentul ăla.

— Taţi, am spus eu, forţându-mi vocea să fie

puternică, este atât de ciudat aici, s-a întâmplat ceva? Am pierdut ştirile sau ceva cât am fost plecată în oraş? Poate ceva din Post? Şi - o, trebuie să-ţi povestesc despre abuzul îngrozitor pe care l-am trăit la Barneys. A fost...

M-am oprit.

Am scăpat poşeta care mi-a alunecat pe pantofii decupaţi, ceea ce ar fi trebuit să mă doară sau cel puţin să mă facă să mă albesc, dar priveliştea din faţa mea m-a şocat atât de mult, încât nici măcar nu am clipit.

Dacă celelalte camere erau aglomerate - cu şoapte, petrecăreţi de ceară -, atunci camera asta era electrizată. Era camera în care se stătea doar în picioare şi care colcăia de oficiali în uniformă. NYPD, SEC... grupuri de iniţiale care m-au făcut să ameţesc.

Biroul fusese devastat. Sertarele biroului scoase complet, conţinutul golit, răsturnat pe podea printre nenumărate foi de hârtie. Dosarele erau împrăştiate pe toate suprafeţele disponibile. Un coş de gunoi din sârmă, cu rămăşiţele unui obiect ce fusese mărunţit. Probabil recent.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu, în ciuda vocii din mintea mea care îmi spunea *exact* ce se întâmplă.

Ce ar fi trebuit să ştiu că avea să se apropie, în cele din urmă. Dacă m-aş fi deranjat să fiu atentă la semne, să recunosc că nici familia mea nu este perfectă.

— Să nu spui niciun cuvânt!

Era Roger Glassman, avocatul-şef al tatei. Deci, el era aici. Şi îi spunea tatei să tacă - chiar şi de faţă cu mine, propria lui fiică.

Nu era de mirare că cei de la Barneys credeau că tatăl meu şi avocaţii lui aveau să fie „altminteri ocupaţi”.

Nu era de mirare că-mi erau refuzate cărţile de credit.

Da, ratasem o ştire. Sau şapte. Şi alte câteva sute de semne evidente.

De ani de zile, se zvonea că e posibil ca tata să facă afaceri ilegale. Bineînţeles, nu le-am dat niciodată ascultare. Nu toţi oamenii de afaceri de succes erau acuzaţi la un moment dat că sunt şarlatani şi escroci? Era preţul succesului: o ţintă pe spatele tău. „Majorităţii regilor li se taie capul.” Şi, cel puţin acum, era momentul ca tata să stea cu capul pe ghilotină. Şi, în mod macabru, toţi prietenii şi colegii lui veniseră să îi vadă sfârşitul, bucurându-se de decăderea lui. Recunoscători că scăpaseră de data asta.

— Domnişoara Veronica Lodge? m-a abordat unul dintre ofiţeri.

I-am aruncat o privire lui Glassman, care mi-a făcut semn din cap.

— Da.

— Tatăl tău se confruntă cu nişte acuzaţii foarte grave. Avem un mandat de percheziţie a casei şi ne aşteptăm să îl arestăm când vom termina.

Ochii îi erau mai blânzi decât m-aş fi aşteptat,

că şi când i-ar fi părut rău că trebuie să mă implice.

— S-ar putea să vrei să aştepţi pe hol sau în altă cameră până terminăm.

— Ascultă-l, *m 'hija!* a spus mama.

Pe fruntea ei, ridurile de îngrijorare se adânciseră enorm.

— Mamă...

— Ascultă-l! a repetat ea mai încet, dar tot ferm de data asta.

Am vrut să fiu curajoasă, puternică şi mândră - să fiu genul de persoană care putea înfrunta mulţimea care aştepta, zăbovind ca vulturii în sufragerie. Dar presupun că, în sinea mea, nu sunt acea persoană - nu când sunt supusă presiunii. Deoarece, când am ieşit din cameră, am fugit imediat spre ce mi-am imaginat că este siguranţa şi intimitatea dormitorului meu.

Doar că încăperea nu era aşa cum doream. Nici vorbă de intimitate. Prietenii mei se adunaseră acolo: Armie, Cam, Nick... Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi inima mi s-a înălţat de recunoştinţă. Slavă Cerului pentru prieteni, sau momentul ăsta ar fi fost de nesuportat!

— Băieţi, am spus eu cu respiraţia tăiată, este o nebunie acolo. Caută prin toate dosarele tatei, uitându-se după... nici măcar nu ştiu după ce! Ei spun - m-am oprit ca să nu vărs o lacrimă - că îl vor aresta.

M-am aşezat pe patul cu baldachin. De fapt, am vrut să mă ghemuiesc, să mă învelească mama cu pătura şi să mă mângâie pe spate, să mă asigure că

totul va fi bine, în ciuda tuturor semnelor contrare.

— Vă mulţumesc, am spus eu din inimă, că sunteţi aici! Că nu aţi plecat. Că aţi rămas cu mine. Am înghiţit. Chiar sunteţi nişte prieteni adevăraţi!

A urmat o pauză lungă. Pe cât de apropiaţi eram, oamenii ăştia nu erau obişnuiţi cu astfel de manifestări din partea Veronicăi Lodge, ştiam asta. Poate fusesem prea crudă, prea sinceră?

Dar apoi, a început: mai întâi, un mic chicot din partea lui Nick St. Clair, care tocmai în dimineaţa asta îşi declarase dragostea eternă pentru mine. Apoi a intervenit Annie, cu un râset strident ca al unei hiene sau al altui animal sălbatic. Ultima, dar nu cea din urmă, a fost Cam, singura fată de care mă credeam apropiată - cu siguranţă cea mai bună prietenă a mea, după Katie care s-a aplecat şi-a râs atât de tare, încât a fost nevoită să-şi şteargă lacrimile din colţul ochilor.

M-am ridicat pe pat.

— Ce se întâmplă?

Chiar dacă, sinceră să fiu, ştiam. Ştiam foarte bine.

— Credeai că am venit aici pentru că suntem prietenii tăi, Ronnie? a întrebat Cam, izbucnind din nou într-un râs isteric. *Te rog!* Ştiai că asta urmează.

Nu era o întrebare.

— Fato, toată lumea ştia că asta urmează. Părinţii noştri vorbesc de câteva săptămâni. Presupun că ai tăi au încercat să-ţi ascundă totul. Şi au reuşit.

Părea atât de al naibii de mulţumită de ea.

— Singurul motiv pentru care am venit în seara asta a fost pentru că am vrut un loc în primul rând la măcel, a spus Nick.

Mi se învârtea capul sau se învârtea camera? Sigur, tata juca dur şi da, avea duşmani, dar asta? Oamenii pe care îi credeam prietenii mei veniseră ca să râdă, literalmente, de suferinţa mea?

— Dar... ce a fost toată chestia din dimineaţa asta, Nick? am întrebat eu, simţind un gol în stomac doar amintindu-mi.

— Oh, da! a răspuns el şi ochii i s-au luminat. A fost doar ceva ce am pregătit în plus, ca să facem momentul ăsta cu adevărat - şi-a împreunat degetele pe buze, în semn de sărut - memorabil.

— Eşti bolnav, i-am spus eu. Nu e de mirare că mereu te-am considerat atât de rezistibil.

— Oh, taci din gură, Ronnie! a spus Annie. Nick nu te-a interesat deoarece ai fost prea ocupată să te combini cu orice alt băiat despre care ţi-am spus noi vreodată că ne-ar plăcea. Pentru că eşti *o prietenă atât de bună.*

M-am holbat la ea, respirând sacadat.

— De parcă-i vina mea că niciun băiat nu alege Iefti- neala dacă, în schimb, ar putea avea Prada? Uită-te bine în oglindă...

— Uită-te bine în *sufletul* tău, *Ronniekins!* a izbucnit Cam. Oh, nu, stai - nu ai aşa ceva! Semeni cu tatăl tău.

Annie a venit în faţa mea, atât de aproape, încât am simţit mirosul de portocale al Tic Tac-urilor pe

care probabil le mâncase aşteptând să ajung acasă.

— Din clasa întâi ne-ai terorizat şcoala. Crezi că eşti de neatins, că ne supunem pentru că te venerăm atât de mult. Până una, alta, toată lumea te *urăşte,* Ronnie. Meriţi orice ţi se întâmplă. Tatăl tău este cel mai rău escroc de la Bernie Ma- doff şi va cădea. Şi este imposibil ca tu sau mama ta să scăpaţi nevătămate.

Cam a venit lângă ea.

— *Karma e o căţea, Veronica,* a spus încet. Dar nu la fel de rea ca tine.

Cei trei au ieşit împreună ţinându-se de mână ca nişte copii pe terenul de joacă, încă râzând.

Aşa cum au promis, l-au luat pe tata în seara aia. între timp, invitaţii fuseseră, în sfârşit, conduşi afară - deşi a fost nevoie să îl chemăm pe şovăitorul Christopher ca să se ocupe de eliberarea spaţiului. A părut să ne compătimească pe mine şi pe mama mea, pentru lucrurile prin care eram târâte.

Dar nu atât de mult.

Imediat ce s-a golit apartamentul, mama şi-a scos în sfârşit pantofii cu toc. îmbrăcată încă de petrecere, s-a prăbuşit pe canapeaua din salon cu un pahar mare de vin în mână. A luat nişte pilule mici şi albe dintr-o cutie minusculă pe care a scos-o dintr-un buzunar şi le-a înghiţit cu nişte alcool. Până şi eu ştiam că ăsta nu este un semn bun.

în sfârşit, am avut ocazia să mă ghemuiesc în poala ei. Ea mi-a mângâiat părul şi nu s-a plâns nici

măcar o dată că-n mod sigur îi pătez rochia albă cu fardul meu. Să spun că asta reprezenta cea mai mică dintre problemele noastre era... o afirmaţie modestă.

— Când se va întoarce? am întrebat eu, cu vocea tremu- rândă.

— Nu ştiu, *m ’hija,* a recunoscut mama. Oamenii care l-au prins îl urmăresc de mult timp.

— Dar... el este nevinovat, nu-i aşa? Trebuie să fie. Ce spunea Cam... nu poate fi adevărat.

Ea a tăcut. I-am simţit pieptul ridicându-se şi coborând odată cu respiraţia ei. Mirosea a frezie şi tuberoză, parfumul său preferat. Nu puteam să mai asociez niciodată acel parfum cu sentimentul siguranţei, nu-i aşa?

— Acum ce urmează? am întrebat eu.

— Ei bine, a spus ea încet, bunurile sunt sechestrate, cel puţin temporar. Ceea ce înseamnă că bugetul nostru este... sever compromis.

— Suntem falite.

— Nu chiar. Nu după standardele majorităţii. Dar va trebui să facem nişte... schimbări în stilul de viaţă.

M-am ridicat, îngrijorată.

— Cum ar fi?

— Ei bine, pentru început, acest apartament. Cel de sus este incredibil. Aici oamenii sunt stricţi cu subînchirierea, dar probabil că voi obţine o dispensă specială. Crezi sau nu, încă mai am vreo doi prieteni în comisie.

— Subînchiriere? Atunci, unde vom merge? în

Hamptons? La casa de lângă lac? Nu era ideală, dar nici cel mai rău mod de a petrece vara, la urma urmei.

Dar, auzindu-mă, mama a scuturat din cap.

— Aş fi vrut să putem, *m ’hija.* Dar acelea sunt bunuri. Şi nu vom avea acces la ele până ce tatăl tău nu va fi eliberat.

— Până nu i se va dovedi nevinovăţia.

— Eliberat, a insistat ea, refuzând să cedeze. într-un fel sau altul.

— Deci, unde vom merge?

Aveam familie, bineînţeles, multe rude îndepărtate, dar mă îndoiam că mama voia să se întoarcă la ei în momente grele. Era o chestiune de mândrie.

— Ei bine, a spus mama, lăsând din mână paharul cu vin. De fapt, am aranjat deja. M-am gândit că este important să fiu pregătită.

— Ai ştiut! Ai ştiut ce urmează şi nu mi-ai spus!

— încercam să te protejez, a zis ea. Eram îngrijorată, dar am sperat că totul va fi bine. Că nu se va ajunge la asta.

— Presupun că înţeleg de ce ai făcut asta, am spus eu, îm- pletindu-mi degetele cu ale ei. Deci, ce-i cu aranjamentele alea?

— îţi aminteşti oraşul în care am crescut?

— Ăăă, doar parţial. Orăşelul idilic pictat de Norman Rockwell, un amestec de... stai... sirop de arţar, milkshake şi muzică doo-wop, nu?

Ea a râs.

— într-un fel. Este mai mult decât atât.

— Mmm, fără supărare, dar nu pare.

— Nu este atât de rău, m-a asigurat ea. Vei vedea.

— E în nordul statului, nu? River Vale?

— Da, la ieşirea din Metro Nord. *Riverdale.*

— Da, bine, am mormăit eu, încercând să fiu bine intenţionată. Era dificil. Presupun că nu voi uita să-mi pun în bagaj fustele cu pudeli şi şosetele cu dantelă.

Mama m-a îmbrăţişat strâns.

împachetează-le repede, *m ’hija!* a spus ea. O să plecăm mâine.

Bună, cititorilor - cine îşi aminteşte de Veronica Lodge, posibila moştenitoare a Lupului de pe Wall Street Hiram Lodge, de la Lodge Industries? Nu vă amintiţi? Nu vă place să bârfiţi despre dedesubturile lumii finanţelor?

Vă asigurăm: o cunoaşteţi pe Ronnie. Aţi văzut-o în fotografii trimiţând bezele Rihannei anul trecut, la Gala Metropolitană. Şi se spune că mai colaborează şi cu gemenele Olsen la crearea unei serii de genţi din piele vegetală.

Pentru elita socială din New York, o invitaţie la petrecerea familiei Lodge de 4 iulie este senzaţia verii. Vrem să vă dăm toate detaliile. Dar, anul acesta, lucrurile s-au cam...încins puţin?

Sărmana fată bogată a venit acasă la propria petrecere doar ca să-i găsească pe agenţii federali luându-l pe tăticul. Dacă vreţi o doză de plăcere din suferinţa altora, puteţi citi tot raportul arestării **aici.** Lodge Industries urmează să dea o declaraţie.

Nu putem spune decât că, de unde iese fum, este şi foc. Iar aceasta este diva a cărei viaţă a luat foc.

CAPITOLUL DOUĂZECI

ARCHm

Pentru un tip care se autoproclama a fi simplu, multe mi se agitau în minte când mi-am pus lucrurile-n rucsac ca să mă întâlnesc cu Geraldine: minciunile dintre mine şi tata, distanţa dintre mine şi Jug, faptul că acum, când descoperisem muzica, mă retrăgeam din echipa Bulldogs şi de tot ce mă definise cândva în primul rând.

Faptul că aveam o relaţie cu profesoara mea de muzică şi că nu puteam spune nimănui despre asta.

„Nu-ţi lua multe”, mă anunţase când am vorbit prima dată despre a sta peste noapte în tabără. „Nu vom avea nevoie de multe lucruri.” Şi eram sigur că are dreptate, dar eram atât de tulburat, încât abia am observat ce aruncam în sac: un tricou, nişte şosete curate. O lanternă, o sticlă de apă. Nu eram Dilton Doiley, nu-mi trebuia niciun soi de trusă de supravieţuire.

Sincer, îmi era dor de Betty.

Nu aş fi putut să îi spun despre Geraldine - ştiam că nu ar fi fost de acord; Betty era o fată atât de bună, încât nu ar fi aprobat comportamentul unei persoane care încălca astfel regulile.Dar *voiam* să îi spun. Sau, nu ştiu, doar să discut cu ea despre orice. Despre nimic. Să discut aşa cum o făcem tot timpul, înainte să plece la Los Angeles.

Instinctiv, m-am uitat spre fereastra dormitorului ei. Lumina era aprinsă, ceea ce m-a bulversat. O persoană blondă deschidea şi închidea sertarele măsuţei de toaletă, scuturând din cap. Pentru o secundă, am crezut că am vedenii. Dar apoi mi-am dat seama: confundasem persoana. Nu Betty, ci Polly era cea care căuta prin lucruri.

Am bătut în fereastra mea, vechiul nostru semn ca să ne atragem atenţia, cu mult înainte să avem telefoane. Polly şi-a ridicat privirea chiar dacă, bineînţeles, fusese o chestie de-a mea şi de-a lui Betty. Ea a deschis fereastra şi mi-a făcut semn să fac la fel.

— Ce se întâmplă? am întrebat eu.

Ea a aruncat pe furiş o privire peste umăr, ca şi când nu ar fi vrut să fie auzită de cineva din casă.

— Ai vorbit recent cu Betty?

Am scuturat din cap.

— Nu, de fapt, nu prea am vorbit de când a plecat la Los Angeles.

Era a doua oară azi când recunoşteam măcar atât şi tot mă lovea ca un pumn.

-Tu?

— Am încercat să o contactez toată ziua, a spus

ea şi, pentru o secundă, mi s-a părut că-n ochii ei se citeşte panica adevărată. Eu, ăăă... ei bine, voiam să îi las un bilet, dar nu vreau - ştii tu, mama caută prin lucrurile noastre...

— Să îi laşi un bilet? Despre ce?

Polly se purta destul de ciudat, încât mă-ngrijora şi pe mine un pic.

O expresie i-a traversat chipul, ca şi când s-ar fi gândit la ceva, iar apoi s-ar fi răzgândit.

— Nu contează, în orice caz. Este bine, a spus ea. Ăăă, voi mai încerca s-o sun.

— Eşti sigură?

De ce oare aveam cu toţii atât de multe secrete? Şi ce preţ urma să plătim ca să le păstrăm atât de mult pentru noi?

— Mda. Doar... ei bine, dacă vorbeşti cu ea sau când o faci - îi spui că am încercat să o contactez?

— Ai mai multe şanse să dai de ea înaintea mea, am spus eu.

Dar părea atât de - nu ştiu, tristă şi speriată dintr-un motiv oarecare.

— Dar, da, bineînţeles, am adăugat.

— Minunat! a spus ea oftând şi parcă relaxându-se.

Orice s-ar fi întâmplat, reuşisem să spun ce trebuie. Iar

apoi, de pe stradă, am auzit trei claxoane scurte, ceea ce însemna că Geraldine mă aştepta pe o stradă umbrită, unde tata nu m-ar fi zărit.

Era timpul să plec.

Geraldine ştia o poiană care nu era prea departe de Striker’s Cove, dar complet izolată. Spunea că un cerc de ulmi crescuse chiar dincolo de malul râului, formând o ascunzătoare secretă. Nu era greu să ajungem acolo, nici măcar pe întuneric. Am mers ţinându-ne de talie.

— Cum de au crescut copacii în forma asta? am întrebat eu. Este o nebunie. Ca într-un film de groază.

— Unde este romantismul tău? a întrebat Geraldine. Natura ne-a făcut propria casă în copaci. La propriu.

Ea a întins nişte perne şi a pus o pătură peste ele. Ne-am gândit să ridicăm un cort, dar am decis că nu ne trebuie. Era plăcut să poţi sta întins şi să te uiţi la crengile copacilor care se încrucişau pe cer şi la stelele care se zăreau presărate printre ele.

— Este frumos aici, a spus Geraldine, punându-şi capul pe pieptul meu.

— Chiar este. Mă inspiră să vreau să compun un cântec.

Poate era un clişeu sau ceva penibil, dar era adevărat.

— Mi-am adus chitara, a spus ea. Dar nu cred că ar trebui să cântăm, dacă vrem să nu fim auziţi. Sunetul se răspândeşte şi spuneai că, probabil, cercetaşii sunt în apropiere.

— Nu, ai dreptate.

M-am întors pe o parte, astfel încât să fim faţă în faţă şi mi-am strecurat degetele în părul ei.

— Este în regulă.

— Sunt sigură că putem să găsim alte metode de-a ne petrece timpul, a spus ea.

După aceea, nu prea am mai vorbit.

Nu ştiu cât de mult am rămas treji, complet absorbiţi unul de celălalt. Stelele erau pe cer, iar apoi întunericul a început să se risipească. La un moment dat, probabil că am adormit. Când m-am trezit, mi-am dat seama speriat de două lucruri:

Primul, că aveam cinci apeluri pierdute pe telefon. Unul era de la Reggie, care-mi pălăvrăgea despre loialitatea echipei Bulldogs. Restul totuşi - erau toate de la Jughead. *Rahat.* Nu numai că-i spusesem tatei c-aveam să-mi petrec timpul cu Jughead, dar i-o zisesem şi lui *Jughead.*

Am simţit un gol în stomac. Eram un prieten îngrozitor.

Apoi, mi-am dat seama de al doilea lucru, repede, clar şi foarte sigur. M-am ridicat panicat şi mi-am dat seama că Ge- raldine a făcut la fel.

Amândoi am înţeles în acelaşi timp ce ne trezise. Nu era răsăritul sau petrecerea zgomotoasă a lui Dilton Doiley. Era un sunet diferit: inconfundabil şi de neignorat. Era un sunet pe care nu aveam să-l uit niciodată.

Un foc de armă.EPILOG

JUGHMP

Povestea noastră este despre un oraş, un oraş mic. Şi despre oamenii care locuiesc în oraşul acela şi ale căror drumuri se intersectează la fel de neaşteptat ca bilele de pinball[1].

De la distanţă, se prezintă ca atât de multe alte orăşele din toată lumea. Sigur. Modest. Nevinovat.

Totuşi, dacă te apropii, începi să vezi umbrele de dedesubt.

Riverdale: oraşul dinamic! Dar orice orăşel îşi are secretele lui.

0 poveste a oraşului Riverdale - a multora de aici - mi-a venit în minte cu o seară înainte de 4 iulie, evenimentele con- vergând spre întorsături cataclismice din care nu ne vom reveni niciodată. Toţi - Betty, Archie, Veronica şi cu mine - eram fără să vrem într-un punct critic.

Pentru noi, părea sfârşitul.

Dar, pentru o persoană anume, chiar a fost *sfârşitul. Sfârşitul adevărat şi permanent*

---

[1] Varietate de joc mecanic interactiv, cunoscut în Europa sub numele de Flipper (n. red.).

.Pentru o persoană despre care nu credeam să aibă o asemenea soartă.

Şi astfel, ca toate poveştile bune, povestea noastră - povestea oraşului Riverdale, cu mulţimea de tentacule care ne-au atras pe toţi înăuntrul şi în afara orbitei celorlalţi, aparent fără ştiinţa şi cu atât mai puţin voinţa noastră - a devenit circulară. Sfârşitul nostru conduce spre o nouă poveste, spre un nou început.

Povestea asta *începe cu ce au făcut gemenii Blossom de 4 iulie.*

Chiar după răsărit, Jason şi Cheryl au mers cu maşina spre râul Sweetwater pentru o călătorie matinală cu barca, aşa cum obişnuiau.

Următorul lucru pe care îl ştim cu siguranţă este că Dilton Doiley, liderul grupului de cercetaşi din Riverdale, aflat într-o expediţie de urmărit păsări, a dat de Cheryl la marginea râului. Era udă leoarcă, suspinând şi strigând după Jason, dar el dispăruse. Căzuse din barcă, explicase ea, încercând să-i recupereze mănuşa pierdută. Teoria era că intrase în panică şi se înecase.

Poliţia din Riverdale a dragat râul Sweetwater în căutarea cadavrului lui Jason, dar nu l-au mai găsit.

Aşadar, o săptămână mai târziu, familia Blossom a îngropat un sicriu gol, iar moartea lui Jason a fost clasificată drept accident.

Bineînţeles, Jason era căpitanul tuturor *echipelor sportive ale liceului Riverdale, inclusiv a*

celei de polo pe apă. Şi, în vacanţele de vară, lucra ca salvamar la club. Ceea ce te face să te miri că a murit înecându-se accidental. Dar nimeni nu a pus prea multe întrebări; cei din familia Blossom erau ca trandafirii otrăviţi din grădina Riverdale şi nimeni nu voia să fie înţepat de spinii veninoşi.

Curând, tragedia de 4 iulie avea să devină o altă legendă urbană - o poveste cu tâlc, pe care urma s-o spunem la nesfârşit.

Până când sau doar dacă nu ar fi apărut vreun nou detaliu revelator.

Orice mic oraş are secretele lui. La fel şi noi patru. Am crezut că le vom închide în seifurile noastre mentale, că le vom pune într-o cutie şi le vom uita. Nu prea ştiam că este imposibil de făcut.

Curând, Veronica va veni în Riverdale, stârnind un nou mister, un nou rând de legende, speculaţii şi poveşti spuse în şoaptă.

Există o idee despre Riverdale: despre cefei de oraş este, despre cefei de familii locuiesc aici. O noţiune care există neschimbată şi neschimbătoare, ca şi când ar fi fost îngheţată într-o capsulă a timpului. Dar ăsta este doar un singur aspect al lui şi numai la suprafaţă.

Adevărul este că, dacă vrei cu adevărat *să înţelegi oraşul Riverdale şi cefei de loc este, trebuie să îţi povestesc despre umbre. Despre oraşul* de sub *oraş.*

Trebuie să-ţi spun totul. Cu toţii trebuie să o facem. Trebuie să fim sinceri.

*Este momentul.*Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012
Tel: 021.310.15.30
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 16
Tiparul executat la:
EVEREST ZT
TIPOGRAFIA